

Ελένη Σεμερτζίδου

ΠογκροΜ

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

ΠΟΓΚΡΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

2007

«Όλη η σύγχρονη κοινωνία είναι θεμελιωμένη πάνω στην εκμετάλλευση των τεράστιων μαζών της εργατικής τάξης από μια μηδαμινή μειοψηφία πληθυσμού ... ».

*-Αποτέλεσμα ; : **Π Ο Γ Κ Ρ Ο Μ !***

«Ο δούλος που ένιωσε τη δουλεία του και ξεσηκώθηκε στην πάλη για την απελευθέρωσή του, παύει κιόλας κατά το ήμισυ να είναι δούλος ... ».

*-Αποτέλεσμα ; : **Π Ο Γ Κ Ρ Ο Μ !***

«Το σύγχρονο προλεταριάτο τάσσεται με το μέρος του σοσιαλισμού, που επιστρατεύει την επιστήμη στην πάλη ενάντια στη θρησκευτική θολούρα και λυτρώνει τον εργάτη από την πίστη στη μετά θάνατον ζωή, συσπειρώνοντάς τον στην πραγματική πάλη για μια καλύτερη επίγεια ζωή ... ».

*-Αποτέλεσμα ; : **Π Ο Γ Κ Ρ Ο Μ !***

«Τώρα θα βρεθούμε ίσως στην ανάγκη να ακολουθήσουμε τη συμβουλή που έδωσε κάποτε ο Ένγκελς στους γερμανούς σοσιαλιστές: μετάφραση και μαζική διάδοση της γαλλικής διαφωτιστικής και αθεϊστικής φιλολογίας του XVIII ... ».

*-Αποτέλεσμα ; : **Π Ο Γ Κ Ρ Ο Μ !***

«Το επαναστατικό προλεταριάτο θα κατορθώσει ώστε η θρησκεία να γίνει πραγματικά ατομική υπόθεση για το κράτος. Και μέσα σ' αυτό το ξεκαθαρισμένο από τη μεσαιωνική μούχλα πολιτικό καθεστώς, το προλεταριάτο θα αρχίσει μια πλατιά, ανοιχτή πάλη για την εξάλειψη της οικονομικής δουλείας που είναι η αληθινή πηγή της θρησκευτικής αποβλάκωσης της ανθρωπότητας ... ».

*-Αποτέλεσμα ; : **Π Ο Γ Κ Ρ Ο Μ !***

«Σήμερα, εποχή της Παγκοσμιοποίησης και των τεχνολογικών εξελίξεων, στην Κοινωνία της Πληροφορίας και της βιοτεχνολογικής επανάστασης, μήπως είμαστε πιο μόνοι από ποτέ; ... ».

-Αποτέλεσμα; : **ΠΟΓΚΡΟΜ!**

«Οι νέοι άνθρωποι, αλλά όχι μόνον αυτοί, αδυνατούν να «διαβάσουν» τον κόσμο μας. Ψάχνουν για αδιέξοδα, συχνά στα τυφλά, καθώς οι παραδοσιακές αξίες γκρεμίζονται και στη θέση τους δεν έρχεται να μπει κάτι νέο. Οι ψυχολόγοι και οι ειδικοί μιλούν για την εποχή μας ως εποχή αποθέωσης του ναρκισσισμού. Σκληρή εποχή ... Για όλους μας ... ».

-Αποτέλεσμα; : **ΠΟΓΚΡΟΜ!**

Πογκρόμ, μια λέξη μαζική, μια λέξη ατομική, μια λέξη εσωστρέφειας και εξωστρέφειας, μια λέξη μαγική, αρχετυπική, μυθική, μια λέξη άκρως ανθρώπινη. Μια λέξη αδύναμη, μια λέξη διωγμού, κατατρεγμού, εξόντωσης αφοπλισμού, θυματοποιητικού μηχανισμού. **Πογκρόμ**, μια λέξη ατομικοποιημένη, εγωκεντρική, γεμάτη συγκρούσεις, μια λέξη που σέρνει μέσα στους αιώνες τα άγχη και τις νευρώσεις της. Μια λέξη της συμφοράς αλλά και της πλήρους μοναξιάς. Μια λέξη των απατηλών ψευδαισθήσεων, της τραγελαφικής επαναστατικότητας, της σκληρής ματαιότητας. **Πογκρόμ**, μια λέξη της κρίσης αξιών, των αδιεξόδων και της ασυνεννοησίας, της κοινωνικής απομόνωσης και του αποκλεισμού, μια λέξη του φόβου για το μέλλον, της περιθωριοποίησης, της πλήξης, της ανίας, των αυτοκτονιών ... **Πογκρόμ**, μια μοιραία λέξη της θυσίας του ανθρώπου σ' έναν ανύπαρκτο βωμό, σ' έναν αδειανό σταυρό, μιας γελοίας περιχαράκωσης της ύπαρξής του με επιφανειακά δεσμά.

Πογκρόμ, μια οδυνηρή λέξη του *Χθες*, του *Σήμερα*, του *Αύριο* ...

Του *Πάντα* ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ένα τριώροφο κτίριο νεοκλασικής μορφολογίας, με αετωματική απόληξη στο ύψος της στέγης και παραστάδες με επίκρανα στις γωνίες του, θα ήταν από εδώ και πέρα – για όσο τουλάχιστον καιρό μου το επέτρεπαν οι περιστάσεις – ο πρώτος εργασιακός μου χώρος, το πρώτο σχολείο στο οποίο κλήθηκα να διδάξω. Είπα, κλήθηκα; Να, λοιπόν, που άρχισα ήδη να αισθάνομαι Λειτουργός του Κράτους, κάτι σαν υπηρέτης της ευνομούμενης Πολιτείας!

Μακάρι, όμως, την ίδια αίσθηση να είχε και η διευθύντρια του σχολείου, όταν με πρωτοαντίκρυσε στο γραφείο της:

- «Το σχολείο μας, Κύριε Φραντζί, κατασκευάστηκε το 1833 και λειτούργησε ως το Πρώτο Ελληνικό Γυμνάσιο του ελεύθερου ελληνικού κράτους! Σήμερα, συστεγάζονται σ' αυτό και οι τρεις τάξεις του Λυκείου, στις οποίες εσείς θα διδάξετε. Σας παρακαλώ, μη με παρεξηγήσετε γι' αυτό που θα πω, αλλά η αγανάκτησή μου έχει πλέον ξεχειλίζει! Σ' ένα τέτοιο ιστορικό και σημαντικό σχολείο, σαν και το δικό μας, το Υπουργείο Παιδείας θα έπρεπε να προνοήσει να μας στείλει κανέναν μαθηματικό ή φυσικό και όχι έναν καθηγητή της Σχολής Καλών Τεχνών! Σας το λέω για άλλη μια φορά Κύριε ... Ε ... Κύριε .. Κύριε Φραντζί! Οι Καλές Τέχνες δεν είναι στην πρώτη γραμμή των προτεραιοτήτων του σχολείου μας. Μπορούμε να κάνουμε και χωρίς αυτές σε πρώτη φάση! Ενώ ένας φυσικός ... Καταλαβαίνετε υποθέτω ... Ένας μαθηματικός ... Πώς να το κάνουμε ... Είναι αλλιώς ... Καταλαβαίνετε ... Έτσι δεν είναι; ... Μη με παρεξηγείτε ...».

Ο τόνος της φωνής της αυξομειώνονταν τόσο έντονα και σε τέτοιο βαθμό, που, χωρίς να το θέλω, όση ώρα την κοιτούσα και την άκουγα να εξανίσταται, παρατηρούσα έκπληκτος ότι το φωνητικό της υπόστρωμα ήταν κατάλληλο για όπερα! Όχι, βέβαια, της Σκάλας του Μιλάνου, αλλά μιας ελαφριάς οπερέτας, σίγουρα! Έμοιαζε με κωμικό πρόσωπο που συμμετέχει σε θεατρικό δρώμενο με μουσικά μέρη. Ένας οπερετικός ηθοποιός, δηλαδή!

Ακαριαία, μου ήρθε στο μυαλό η σκέψη ότι αυτή η «αφιλόμουση» κατά τα άλλα διευθύντρια, χωρίς να το έχει συνειδητοποιήσει, «παρήγαγε» ενώπιον μου Τέχνη! Και τι Τέχνη! Οπερετική! Ασφαλώς, δεν τόλμησα να τις εκμυστηρευτώ τις μύχιες σκέψεις μου και περιορίστηκα μονάχα στο να κουνήσω καταφατικά το κεφάλι μου, παίρνοντας και το ανάλογο επιτηδευμένα λυπημένο βλέμμα που απαιτεί μια τέτοια στιγμή και λέγοντας με την επίσης ανάλογη σοβαρότητα στην χροιά της φωνής μου:

- «Σας καταλαβαίνω απόλυτα, Κυρία Νικηφόρου. Έχετε δίκιο. Φυσικά και δεν πρόκειται να σας παρεξηγήσω».

Ωστόσο, δεν είμαι από εκείνους τους συνομιλητές που παραδίνονται στον “εχθρό” αμαχητί. Είχα, λοιπόν, έτοιμο το “καρφί” που θα της πετούσα στη συνέχεια:

- «Ξέρετε, όμως, Κυρία Νικηφόρου, με όλο το σεβασμό, και “οι έσχατοι έσονται πρώτοι”, όπως λέει και το ιερό μας Ευαγγέλιο, και καμιά φορά αυτά που βρίσκονται στην τελευταία γραμμή προτεραιοτήτων, καταλαμβάνουν στην πορεία την πρώτη θέση στο μυαλό, την ψυχή και το σώμα μας ... ».

Έμεινε για λίγα λεπτά ακίνητη στο κάθισμά της, σαν κεραυνοβολημένη, να με παρατηρεί εξονυχιστικά από την κορφή ως τα νύχια. Έπειτα, σηκώθηκε και με πλησίασε με αργό, λικνιστό βηματισμό. Το πρόσωπό της ήρθε τόσο κοντά στο δικό μου πρόσωπο, που αισθάνθηκα την ανάσα της σαν χάδι ζεστό να τυλίγει την μύτη και το στόμα μου. Πίσω από τον κοκάλινο σκελετό των γυαλιών της, η έκπληξη παραχώρησε αμέσως τη θέση της στην λαγνεία, και με μια απαλή φωνή, ανοιγοκλείνοντας ηδονικά τα χείλη, είπε σιγανά, σχεδόν ψιθυριστά, κοιτάζοντάς με σταθερά μέσα στα μάτια:

- «Αυτό, Κύριε Φραντζί, μου το λέτε ως “απειλή” ή από “συναδελφικό ενδιαφέρον” ...;».
- «Μα ... Φυσικά από “συναδελφικό ενδιαφέρον”, Κυρία Νικηφόρου!», είπα, προσποιούμενος τον ταραγμένο νέο που τα έχει χάσει μπροστά σε μια προκλητικά ευπαρουσίαστη, ώριμη γυναίκα και στον αποκάλυπτο τρόπο που αυτή ερωτοτροπεί.
- «Πολύ καλά ... Σας ευχαριστώ τότε ... Μπορείτε να πηγαίνετε ... Σας εύχομαι καλή αρχή στο έργο σας ... ».

Πριν, όμως, καλά-καλά προλάβω να γυρίσω την πλάτη μου και να βγω έξω από το γραφείο της, η φωνή της ακούστηκε και πάλι να ηχεί στους ίδιους προηγούμενους τόνους ηδονικού καλέσματος ...

- «Αν μου επιτρέπετε, Κύριε Φραντζί ... Είστε ελεύθερος στη ζωή;».
- «Μάλιστα, Κυρία Νικηφόρου ... ».
- «Τι θα λέγατε, αν συνεχίζαμε αυτή τη συζήτηση σήμερα το βράδυ στο σπίτι μου; ... Νομίζω ότι θα είχε πολύ ενδιαφέρον να ακούσω τις απόψεις σας περί ... Μα ... Περί Τέχνης, φυσικά ... ».
- «Πολύ ευχαρίστως, Κυρία Νικηφόρου ... Θα ήταν μεγάλη μου Τιμή ... ».

Την στιγμή που μου έδινε το “ερωτικό μπιλιετάκι” με τη διεύθυνση του σπιτιού της, έτριψε αισθησιακά την παλάμη της πάνω στο χέρι μου, χαμηλώνοντας και τα βλέφαρα εις ένδειξη σεμνότυφης ντροπαλοσύνης ...

- «Λοιπόν, στις εννιά, Κύριε Φραντζί ... Θα σας περιμένω ... ».

.....

Η γνωριμία με την Κυρία Έλσα Νικηφόρου έλαβε χώρα, όπως θα μπορούσε κάλλιστα ένας καλοπροαίρετα πονηρός παρατηρητής να υποψιαστεί, σ' ένα διπλό κρεβάτι! Και όχι μόνο! Το πάθος αυτής της γυναίκας ήταν τόσο χειμαρρώδες και ανεξάντλητο εκείνο το βράδυ, που με σουρμαλούσε κυριολεκτικά για δύο ώρες από το κρεβάτι στο πάτωμα και από το πάτωμα στην πολυθρόνα της κρεβατοκάμαράς της, αφού προηγουμένως κόντεψε, ούτε λίγο ούτε πολύ, να μου σκίσει το καινούριο μου πουκάμισο και το παντελόνι, τραβώντας τα βίαια από πάνω μου για να μου τα αποσπάσει.

Οφείλω να ομολογήσω ότι έμεινα κατάπληκτος από τις άριστες επιδόσεις της σ' αυτόν τον «τομέα», αν λάβει κανείς υπόψη του ότι η εν λόγω κυρία δεν ήταν και στην πρώτη της νιότη, αλλά έμπαινε πλέον δυναμικά στην ώριμη ηλικία των πενήντα και κάτι χρόνων της «πολυτάραχης» ζωής της! Το σώμα της ευλύγιστο, σφιχτοδεμένο και ακαταπόνητο έκρυβε μέσα του μια απίστευτη ενέργεια και μια τέτοια ικμάδα, που μ' έκανε σε κάποια φάση να τα χάσω εντελώς, τρομάζοντας στην ιδέα ότι μ' αυτή τη γυναίκα δεν θα τα έβγαζα πέρα εύκολα! Ευτυχώς, όμως, όπως μου εξομολογήθηκε λίγα λεπτά μετά την λήξη αυτού του «επεισοδιακού ντέρμπι», είχε μείνει και εκείνη απόλυτα ικανοποιημένη από τις δικές μου «επιδόσεις»! ...

Σηκώθηκα από το κρεβάτι για να πάω στην τουαλέτα, ενώ εκείνη είχε ανάψει τσιγάρο και το κάπνιζε ξαπλωμένη μέσα σε μια κατάσταση πλείριου ευδαιμονισμού και αγαλλίασης. Ένιωθα τα μέλη μου μουδιασμένα και να με πονάνε, ενώ κοιτάζοντας την πλάτη μου στον καθρέφτη του λουτρού, διαπίστωσα έντρομος ότι ήταν γεμάτη κόκκινα σημάδια και γρατσουνιές από τα νύχια της Κυρίας Νικηφόρου που μπήγονταν τόση ώρα μετά μανίας μέσα στο δέρμα μου, για να μην συνυπολογίσω, μέσα σε όλες τις άλλες «απώλειες», και το κεφάλι μου που έμοιαζε σαν ξεμαλλιασμένο από το να μου τραβάει με δύναμη τα μαλλιά, όσο εκείνη αγκομαχούσε και στέναζε βαθιά μέσα στ' αυτιά μου, που ακόμη βουίζαν από τα δυνατά βογκητά της.

Κοιτάζοντας το ταλαίπωρο πρόσωπό μου στον καθρέφτη και το χλιογραφτίζονισμένο γυμνό σώμα μου, μου φάνηκα τόσο μα τόσο γελοίος και κωμικός, που με πήρανε αυτοστιγμής τα γέλια. Τελικά, και ο έρωτας δεν ξεφεύγει από όλη την υπόλοιπη ιλαροτραγική παρωδία της σύντομης, επίγειας και μάταιης ζωής μας. Πραγματικά, μου φαινόταν απόλυτα μάταιο το γεγονός να έχω εξαντλήσει το σώμα μου για τόση ώρα και να το έχω φέρει σ' αυτά τα χάλια, με σκοπό να ικανοποιήσω μια ωραία πενηντάρα γυναίκα και δη τη διευθύντρια του σχολείου στο οποίο θα εργαζόμουν ως καθηγητής, για να αποσπάσω στο τέλος, ως μοναδική ανταπόδοση των «κόπων» μου και της «εθελούσιας προσφοράς» μου, την αμφίσημη φράση, ειπωμένη από τα φιλήδονα χείλη της, σε μια κατάσταση ερωτικού παραληρήματος και συναισθηματικής έκστασης:

- «Τελικά, εσείς οι καλλιτέχνες είστε μεγάλοι εραστές, αγόρι μου!».

Όταν επέστρεψα στην κρεβατοκάμαρα, την βρήκα να παραμένει και πάλι ξαπλωμένη. Είχε τελειώσει με το τσιγάρο της και, τώρα, στα μάτια της που μου χαμογελούσαν, έβλεπα έναν διάχυτο ερωτισμό «πολλά υποσχόμενο»! Με το λευκό σεντόνι είχε καλύψει με μια δήθεν τυχαία, ωστόσο ακριβή και προσεχτική επιμέλεια, κάποιες γωνιές του κορμιού της, ασφαλώς για να φαίνεται πιο προκλητική και να μπορεί να διεγείρει την φαντασία του εραστή της καλύτερα, ξυπνώντας μέσα του όλα τα «άγρια» και «ατίθασα» ένστικτα του έρωτα ...

- «Άργησες ... », μου είπε με μια ναζιάρική φωνή, όλο μπρίο και χάρη, όταν με είδε να ξεπροβάλλω στην πόρτα του δωματίου. Δεν είπα τίποτα. Μονάχα σήκωσα ελαφρά το σεντόνι και, σαν φίδι, γλίστρησα γρήγορα και πάλι στο κρεβάτι δίπλα της. Το χέρι της άρχισε να διατρέχει το σώμα μου, κινούμενο «επικίνδυνα» προς τις «κάτω περιοχές», αυτές τις «άκρως ανδρικές»!
- «Μη μου πεις, αγόρι μου, ότι κουράστηκες ... Έχουμε πολλή «δουλειά» ακόμα ... ».

Αχ, Θεούλη μου! Εσύ που τα βλέπεις και τ' ακούς όλα! Και τι δεν θα έδινα στ' αλήθεια για να της πω ότι όντως κουράστηκα! Ότι με είχε κάνει πτώμα! Όμως, για τίποτα, για τίποτα στον κόσμο δεν θα της έλεγα κάτι τέτοιο! Είναι «απαράβατος», «άγραφος» κανόνας, ένας τριαντάρης νέος να μην υποπέσει ποτέ σ' αυτό το σφάλμα, να προβεί δηλαδή σε μια ανάλογη «ομολογία» απέναντι στην καλοστεκούμενη, έμπληη σφρίγγους, πενηντάρα ερωμένη του!

Έτσι, όπως ένας στρατιώτης που, χωρίς να το καλοσκεφτεί, εκτελεί τις εντολές του ανωτέρου του, μέσα σε ένα κλίμα απόλυτης υποταγής και εγκατάλειψης, και με το φόβο μιας πιθανής εξόντωσής του, έριξα και εγώ πάλι «ευσυνείδητα» το κεφαλάκι μου μέσα στον βαθύ βυθό του πλούσιου στήθους της, δίνοντάς της τη «δυνατότητα», για άλλη μια φορά, να τραβάει με μανία τα άθλια μαλλιά μου, να γρατζουνάει ανελέητα με τα νύχια της την πονεμένη πλάτη μου και να βογκάει δυνατά μέσα στα κακόμοιρα τ' αυτιά μου ...

.....

Α! Τώρα, βέβαια, ξέρω τι θα λέτε από μέσα σας! Ελάτε, μην διστάζετε, πείτε το μεγαλόφωνα! Ή ότι είμαι χυδαίος ή ότι είμαι τελείως υπερβολικός! Λοιπόν, δεν θα σας δυσαρεστήσω ούτε θα σας χαλάσω το χατίρι! Είμαι και το ένα και το άλλο! Άλλωστε, η χυδαιότητα δεν είναι από μόνη της μια υπερβολή; Μια άμετρη εκδήλωση συμπεριφοράς, μια αλόγιστη βίωση παθών, μια αχαλίνωτη έξαρση συναισθημάτων; Όμως, σ' αυτή την υπερβολή ή την χυδαιότητα – όπως θέλετε πείτε το – δεν ήμουν μόνος. Είχα και «παρτενέρ». Την αξιότιμη – κατά τα άλλα – Κυρία Νικηφόρου! Και τι Κυρία! Πλούσια τα ελέη του Κυρίου μας! Μόνο το στήθος της να αναλογιστεί κανείς, φτάνει!

Ω! Να το πάλι! Σας βλέπω! Μην κρύβεστε! Τα μάτια σας είναι έτοιμα να με δικάσουν! Είναι σαν να μου λένε: «Καλά, βρε παιδί μου, δεν έχεις κανέναν ηθικό ενδοιασμό; Και λίγη τσίπα δεν βλέπεις!» Μα, σας το είπα και πριν από λίγο! Είμαι τόσο «ένοχος» όσο και η Κυρία Νικηφόρου! Αυτή με «προκάλεσε» και εγώ απλά «αντέδρασα». Και, έπειτα, τι να έκανα; Όχι, πέστε μου! Εσείς που είστε πάντα με το δάχτυλο στην σκανδάλη, έτοιμοι να πυροβολήσετε τον άμοιρο τον «πιανίστα»! Τι να έκανα; Η μέλλουσα διευθύντριά μου ζητάει μια «εξυπηρέτηση». Να μην της την κάνω; Ή, μάλλον, δεν την ζητάει, την απαιτεί! Εσείς τι θα κάνατε στη θέση μου;

Πογκρόμ, Κύριοι! Πογκρόμ!

Σας το ξαναλέω! Μέχρι και το πουκάμισο κόντεψε να μου σκίσει! Όσο δε για το φερμουάρ του παντελονιού μου, δεν το συζητάω! Αυτό το κατέστρεψε εντελώς! Σχεδόν το ξερίζωσε από τη βάση του! Τι να έκανα, λοιπόν, μου λέτε; Εσείς που τα ξέρετε όλα! Μέσα σ' αυτό το άγριο κυνηγητό και την μανιώδη καταδίωξη από το κρεβάτι στο πάτωμα και από το πάτωμα στην πολυθρόνα, για να με πιάσει και να με κλείσει μέσα στις μακριές δαγκάνες των ποδιών της, για να με εξοντώσει, τι πιθανότητες είχα να ξεφύγω; Όχι, πείτε μου!

Πογκρόμ, Κύριοι! Πογκρόμ!

Ξέρετε τι θα πει αυτή η λέξη; Δεν ξέρετε; Πολύ καλά! Αφού, λοιπόν, δεν την γνωρίζετε αυτή τη λέξη, θα σας την «περιγράψω» εγώ και, μάλιστα, όσο πιο καλά μπορώ!

Σας το υπόσχομαι ...

Καληνύχτα σας ...

.....

Αλλά, ας επιστρέψουμε και πάλι στην Κυρία Νικηφόρου! Η Κυρία Έλσα Νικηφόρου, λοιπόν, γέννημα θρέμμα της ένδοξης και ιστορικής πόλης του Ναυπλίου, είχε και τον ανάλογο «ένδοξο» και «ιστορικό» βίο. Καλέ, μην πάει ο νους σας αμέσως στο κακό! Στα «ένδοξα» και «ιστορικά» «κατορθώματά» της δεν περιλαμβάνονται μονάχα οι ερωτικές της «ατασθαλίες»! Και, εξάλλου, ποιος είπε ότι το ερωτικό πάθος δεν είναι φτιαγμένο από την στόφα της δόξας και του ιστορικού γίγνεσθαι; Η «δόξα» και η «Ιστορία» είναι κατεξοχήν «ερωτικές έννοιες»! Διότι – θα σας το εξηγήσω όσο πιο απλά μπορώ – τι «δοξάζουμε»; Μα, φυσικά αυτό που «ερωτευόμαστε»! Και ποια «ιστορία» κοσμεί από το πρωί μέχρι το βράδυ την στήλη της καθημερινότητας μας, τη δική μας και των άλλων; Μα, φυσικά, ο Έρωτας! Άρα Δόξα και Τιμή στον Έρωτα! Γιατί, Τιμώ τον Έρωτα; - Τιμώ τότε και το Γένος μου! Το Ανθρώπινο, εννοώ!

Έτσι, λοιπόν, και η Κυρία Έλσα Νικηφόρου «τίμησε» ιδιαιτέρως το Γένος της! Το Γένος της «Νάπολης της Ανατολής», του Ναυπλίου δηλαδή. Ωραία γυναίκα και, από ευαισθησίες, ένα σωρό! Φιλολογίνα ντε! Σπουδές στην ημεδαπή, στην αλλοδαπή, και δεν συμμαζεύεται! Έλα, όμως, που οι σπουδές είναι σπουδές και το χρήμα, χρήμα! Και όταν «ήνηγκεν η ώρα της ολοκλήρωσεως της γυναικείας φύσεώς της δια τα θεία δεσμά του γάμου», ο «εκλεκτός» έπρεπε να είναι, σύμφωνα με την αλάνθαστη και σοφή γνώμη της οικογενείας της, ο «χονδρέμπορος του Ναυπλίου»! Μπορείτε να φανταστείτε την συνέχεια, υποθέτω:

- «Δεν τον παίρνω!».
- «Θα τον πάρεις!».

Και, φυσικά, τον πήρε. Και να οι γούνες! Να τα κοσμήματα! Να τα κοκορέτσια και οι γαρδούμπες στα καλύτερα ρεστοράν, αλλά «η αγάπη άργησε μια μέρα» ...

- «Δεν είμαι ευτυχισμένη, μάνα», έλεγε και ξανάλεγε η κακομοίρα. Και η μάνα απαντούσε:
- «Με τα μυαλά που κουβαλάς εσύ, αθεόφοβη, μόνο για τον λουκουματζή της γειτονιάς ήσουν! Αλλά είσαι αχάριστη! Ούτε την τύχη σου δεν εκτιμάς!».

Α! Μια παρένθεση στο σημείο αυτό. Για όσους ίσως δεν το «έπιασαν» με την πρώτη, ο λουκουματζής είναι αυτός που φτιάχνει λουκουμάδες. Τώρα, βέβαια, οι λουκουμάδες είναι γλυκές και – που ξέρετε – θα μπορούσαν να της φέρουν και γλυκό βίο, αλλά η μάνα η φιλόστοργη δεν προόριζε την κόρη της για τους λουκουμάδες του λουκουματζή! Εννοείτε αυτό! Απ’ την άλλη πλευρά, βρε παιδί μου, στοργή είναι αυτή! Και η στοργή της μάνας δεν συγκρίνεται με τίποτα στον κόσμο! Για το καλό της κόρης της το έκανε! Μην την «ενοχοποιείτε»! Και οι Ρώσοι για το καλό της χώρας τους, όπως και οι Γερμανοί, καταδίωκαν και εξόντωναν τους Εβραίους. Βλέπετε, τώρα, πως από την έννοια του «Καλού» περνάμε στην έννοια της «Εξόντωσης»; Ε, καλά βρε! Θα πείτε εσείς. Έναν χονδρέμπορο πήρε! Δεν την σκότωσαν κιόλας! Έχει πάρει μήπως το αυτί σας την φράση «εξόντωση της προσωπικότητας»;

Αχ! Θα αναρωτιέστε σίγουρα, γιατί σας τα λέω όλα αυτά. Μα, γιατί άλλο! Για να φτάσω στη λέξη που θέλω, στην μαγική αυτή λέξη με την οποία τριβιλίζω τα αθώα σας αυτάκια τόση ώρα και δεν ξέρω και εγώ για πόση ώρα ακόμα:

Πογκρόμ, Κύριοι! Πογκρόμ!

Και έτσι μπορούμε πλέον να περάσουμε με περισσότερη «ασφάλεια» και στην ανάλυση εκείνης της μοιραίας νύχτας, που η εν λόγω κυρία και η αφεντιά μου «συνεννευθήκαμε ερωτικώς» στην κρεβατοκάμαρα της επιβλητικής οικείας της. Μην τρομάζετε! Ο χονδρέμπορος δεν ζει. Έχει πεθάνει εδώ και μια δεκαετία περίπου. Τη «δουλειά», όμως, την έκανε στην Κυρία Νικηφόρου και αυτή, με τη σειρά της, σε μένα. Διότι, εάν αυτός ο κύριος δεν την «εξόντωνε», όλα αυτά τα χρόνια, θα βίωνα εγώ τότε όλο αυτό το «εξοντωτικό» ερωτικό παραλήρημα; Όχι, πέστε μου! Θεέ μου! Ωραίο ήταν, δεν λέω! Αλλά, σε κάποια φάση, δεν σας το κρύβω, φοβήθηκα! Και οι συνέπειες οι δικές μου; Μα, τι άλλο από ένα ακόμη ***Πογκρόμ!***

Ακούστε προσεχτικά:

Μου έσκισε ένα πουκάμισο!

Μου κατέστρεψε ένα παντελόνι!

Μου αφαίρεσε κάποιες τουφίτσες από τα ωραία μου μαλλάκια!

Μου μάτωσε με τα νύχια της, από πάνω μέχρι κάτω, την πλατούλα μου!

Κόντεψε να μου σπάσει τα τύμπανα με τα αγριοβογκητά της!

Και, φυσικά, μ’ έκανε από τότε εραστή της!

Αχ, θυμάμαι τις πρώτες επαφές μας! Χριστέ μου, τι «εξόντωση» ήταν αυτή! Έσερνα το σαρκίο μου κάθε φορά που αναχωρούσα από το σπίτι της με την αυγούλα. Και από «απώλειες», ένα σωρό! Αφού γλίτωσα τον ευνουχισμό, πάλι ευχαριστώ να λέω!

Πογκρόμ, Κύριοι! Πογκρόμ!

Η ανεργία σ' «εξοντώνει»! Η πόλη σου σ' «εξοντώνει»! Η οικογένειά σου σ' «εξοντώνει»! Ο εργασιακός σου χώρος σ' «εξοντώνει»! Η διευθύντρια σου σ' «εξοντώνει»!

Γι' αυτό σας λέω, Κύριοι!

Πογκρόμ, Πογκρόμ!

Και πάλι Πογκρόμ!

.....

Γλυκέ μου παρατηρητή. Εσύ που με περνάς διακριτικά μέσα από το καλειδοσκόπιο των ματιών σου, έλα και παρατήρησέ με για άλλη μια φορά. Μπες μέσα στον εσωτερικό μου κόσμο και εξιχνιάσέ τον. Άνοιξε το μυαλό μου και κάντο να αδειάσει από όλους τους «χυμούς» του πνεύματός του. Άραξε, όπως ένα πλοίο στο λιμάνι, σε κάθε γωνιά του σώματός μου. Ξεναγήσου στους λαβυρινθώδεις κόσμους της ύπαρξής μου. Ανακάλυψε το μυστικό της απόκρυφης και μυστηριώδους ζωής μου. Λύσε το αίνιγμα που ταλανίζει τόσα χρόνια την ψύχη μου. Διασκέδασε όλα τα διλήμματα που σαν συμπαγές πέτρωμα σκεπάζουν την καρδιά μου ...

Και έλα τότε να μου πεις. Έλα να μου πεις αυτό που δεν λέγεται. Έλα να με κάνεις να νιώσω αυτό που δεν νιώθεται. Έλα να μου δείξεις αυτό που δεν δείχνεται. Έλα να μου δώσεις αυτό που δεν δίνεται. Έλα να μου ερμηνεύσεις αυτό που δεν ερμηνεύεται. Έλα να μου λύσεις αυτό που δεν λύνεται. Έλα να με σώσεις από αυτό που κανένας δεν σώζεται. Να με απελευθερώσεις από αυτό που κανένας δεν απελευθερώνεται ...

Και, όμως, το ξέρω. Τίποτα από όλα αυτά δεν πρόκειται ποτέ να κάνεις εσύ για μένα, γλυκέ μου παρατηρητή. Και έτσι παρατηρούμενος θα μείνω για μια ολάκερη ζωή. Αθώος και ένοχος μαζί μέσα στην άγρια συνείδησή σου...

Αθώος και ένοχος μαζί ...

Μέσα στην άγρια συνείδησή σου ...

Καληνύχτα σας ...

.....

«Η Υποψία, ένα ποντίκι που ροκανίζει θεμέλια, που χορεύει σαν πριόνι με την καρέκλα σου. Σ' ένα Σύμπαν που στηρίζεται σε ερμηνείες για «αντιλαμβανόμενες αλήθειες», το «παρελθόν του δικαστή» δεν μπορεί παρά να είναι μια τέτοια «αντιλαμβανόμενη αλήθεια». Μιλάμε, δηλαδή, για Καχυποψία. Μπορείς να επιλέξεις να μην παίζεις με τα «φαντάσματα» κανενός. Αλλιώς ... Φρόντισε τα πόδια της καρέκλας σου να είναι από γερό υλικό. Να θυμάσαι: Η καχυποψία αδικεί περισσότερο το «δικαστή» παρά τον «ύποπτο». Ο καθένας «πιστεύει» αυτό που του «αξίζει» ... ».

«Δεν έχει σημασία εάν είμαστε «ένοχοι» ή «αθώοι». Σημασία έχει να μην βρεθούμε στη θέση του «Υπόπτου». Αυτό μπορεί να συμβεί μόνο αν προλάβουμε να γίνουμε εμείς οι «δικαστές» του εαυτού μας. Το ερώτημα είναι όμως: θέλουμε να δούμε τον εαυτό μας; ... ».

«Αν θέλεις να δεις «Μυκήνες», φλογερέ προσκυνητή, σκύψε. Η πόλη είναι βουλιαγμένη. Η «Μυκήνα» είναι υπογειούπολη. Ευλογία στα χώματα που τη φύλαξαν απ' τους ανθρώπους της κι απ' τη μανία της καταστροφής τους... ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η μαμά πέθανε πέρσι το καλοκαίρι. Η θάλασσα και ο ήλιος σβήστηκαν σε μια στιγμή από τον χάρτη. Μαζί και όλοι οι άνθρωποι. Ξαφνικά μεταμορφώθηκαν σε μια τερατώδη, πλαστικοποιημένη μάζα, δίχως μορφή, σχήμα και περιεχόμενο.

Ο μπαμπάς ξαναπαντρεύτηκε τον αμέσως επόμενο χρόνο. Η «ετυμηγορία» του ανακοινώθηκε μια Κυριακή στο σπίτι ενώπιόν μου, μέσα από ένα πομπώδες τόνο στη φωνή, λίγο σοβαρό, λίγο θλιμμένο, λίγο αλαζονικό – όπως θέλει ας το πει κανείς:

- «Την μαμά σου την αγαπούσα πολύ. Όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχω το δικαίωμα να ξαναφτιάξω τη ζωή μου! Η μέλλουσα σύζυγός μου κινείται και αυτή στον επιχειρηματικό χώρο, όπως και εγώ. Έχουμε παράλληλη ζωή και κοινά ενδιαφέροντα. Νομίζω πως θα γίνουμε ευτυχισμένοι ...».

« ... Την μαμά σου την αγαπούσα πολύ ...». Φανταζόμουν ότι οι αληθινές αγάπες είναι αιώνιες και αναντικατάστατες. Φαίνεται, όμως, πως η πραγματικότητα, δια στόματος του πατέρα μου, με διέψευσε για άλλη μια φορά ...

Ό,τι έχει απομείνει από την μαμά είναι η γιαγιά μου, που ζει ακόμη για να μου τη θυμίζει. Πήγα εχθές να την δω στον οίκο ευγηρίας. Της είχα τηλεφωνήσει ότι θα περνούσα από εκεί το απόγευμα. Με περίμενε καθισμένη στην πολυθρόνα του δωματίου της, φορώντας μια ροζ ρόμπα.

- «Πώς σου φαίνομαι, αγόρι μου; Αυτή τη ρόμπα που φορώ, μου την είχε αγοράσει η μαμά σου. Της είχα πει να είναι ροζ! Όχι άλλο χρώμα, δεν ήθελα! Τα μαύρα με πειράζουν στα μάτια! Μου το απαγόρευσε να τα φοράω και ο γιατρός, που έρχεται μια φορά την εβδομάδα και μας βλέπει ...».

Η γιαγιά, εδώ και κάμποσα χρόνια, ζούσε σ' έναν δικό της κόσμο, λίγο λογικό, λίγο σχιζοφρενικό – τι σημασία έχει. Όση ώρα έμεινα σ' εκείνο το μίζερο, γεροντικό δωμάτιο, η γιαγιά δεν με ρώτησε, ούτε για ένα λεπτό, πως ήμουν, πως περνούσα μετά τον θάνατο της μαμάς. Μονάχα με κοιτούσε έντονα με τα θολά, υγρά της μάτια και επαναλάμβανε την ίδια «ιστορία» με την ροζ ρόμπα, την αγορά της από την μαμά και τις υποδείξεις του γιατρού.

- «Τώρα, ποιος θα μου αγοράσει άλλη; Αυτή, κοίτα την, κοντεύει να σκιστεί!».

Τα μάτια της βούρκωσαν και τα δάκρυα, σαν καταρράκτης, άρχισαν να τρέχουν ασταμάτητα. Προσπάθησα να την καθησυχάσω. Της είπα ότι θα της φέρνω εγώ ό,τι μου ζητήσει. Μονάχα τα τελευταία λεπτά, όταν πλησίαζε πλέον η ώρα για να φύγω, έβαλε το κοκαλιάρικο χέρι της πάνω στο δικό μου, σε μια προσπάθεια να το χαϊδέψει.

Τρία λεπτά σιωπής μέσα σ' ένα δωμάτιο γηροκομείου και ένα αποστεωμένο χέρι να κρατάει το δικό μου, πώς ήταν ικανά για να κάνουν έναν κόμπο να ανέβει και να σταθεί στον λαιμό μου, έτοιμος να με πνίξει; Ήθελα διακαώς να βγω έξω από αυτό το άθλιο δωμάτιο του θανάτου, του αποτρόπαιου γήρατος, της αποκρουστικής ανθρώπινης πτώσης. Σηκώθηκα από το κάθισμά μου. Σήκωσε και εκείνη τα μάτια της επάνω μου και με κοίταξε. Στο μισοσβησμένο γαλάζιο βλέμμα και στην παρακλητική χροιά της φωνής της, νόμισα πως είδα όλη την ανθρώπινη ματαιότητα να περνάει από μπροστά μου ...

- «Σήκωσέ με, αγόρι μου, και πήγαινέ με στο παράθυρο ... Θέλω να σε δω, όταν θα φεύγεις ...».

Την πήγα μέχρι το παράθυρο και την άφησα εκεί να με κοιτάζει από τον δεύτερο όροφο του κτιρίου. Δυο-τρεις φορές είδα το χέρι της να κουνιέται ελαφρά σε ένδειξη χαιρετισμού. Αυτή είναι και η τελευταία εικόνα που έχω από τη γιαγιά ...

Λίγες ημέρες αργότερα, μας ειδοποίησαν να έρθουμε να την πάρουμε. Είχε πεθάνει. Έτρεξα στα μαγαζιά και αγόρασα την πιο κομψή, ακριβή ροζ ρόμπα που βρήκα. Ζήτησα να της την φορέσουν, πριν την τοποθετήσουν στο φέρετρο.

- «Στη γιαγιά δεν άρεζαν ποτέ τα μαύρα», είπα στον ιδιοκτήτη του γραφείου τελετών, που με κοιτούσε με ένα ειρωνικό χαμόγελο. «Ανέκαθεν την πείραζαν στα μάτια ...».

Ήξερα πόσο γελοίος φαινόμουν σ' αυτόν τον «αφυδατωμένο» συναισθηματικά άντρα. Ήξερα, όμως, και πόσο πολύ αγαπούσα τη γιαγιά ...

Μετά και την κηδεία της, επιστρέφοντας από τα νεκροταφεία, αισθανόμουν ότι ένα κομμάτι του παρελθόντος είχε σβήσει πια για μένα. Χωρίς μαμά, χωρίς γιαγιά και μ' έναν πατέρα νιόπαντρο, ήμουν πια «απόλυτα ελεύθερος» να ανοίξω τα αδύναμα φτερά μου, να πετάξω όσο πιο ψηλά μπορούσα.

Να αγγίξω τον ήλιο! Να βιώσω την άγρια χαρά και την πλάνη του Ικάρου!

Την άγρια χαρά και την πλάνη μιας πτώσης στο κενό ...

Μιας πτώσης στο απύθμενο κενό ...

.....

'' ... 'Ο,τι δεν τον σκοτώνει, τον κάνει δυνατότερο. Μαζεύει από όλα όσα βλέπει, ακούει, βιώνει και ο ίδιος είναι ένα επιλεκτικό αξίωμα που απορρίπτει πολλά. Είναι πάντοτε παρέα με τον εαυτό του, ακόμα και όταν ασχολείται με βιβλία, ανθρώπους ή τοπία. Αντιδρά σε όλους τους ερεθισμούς με βραδύτητα. Μια βραδύτητα που την έχουν εμψύσει μια συνεχής προσοχή και μια ηθελημένη περηφάνια. Ελέγχει τα ερεθίσματα που επέρχονται και αποφεύγει να τους εναντιωθεί. Δεν πιστεύει ούτε στην αποτυχία ούτε στην ενοχή. Τα καταφέρνει με τον εαυτό του και με τους άλλους, γνωρίζει να λησμονεί – είναι αρκετά δυνατός ώστε όλα πρέπει να του πάνε καλά.

Εμπρός, λοιπόν, είμαι το αντίθετο ενός decadent: κι αυτό γιατί περιέγραψα ο ίδιος τον εαυτό μου ... ''

Νίτσε.

- «Τα μυαλά, όπως και τα αλεξίπτωτα, Πέτρο, λειτουργούν καλύτερα όταν είναι ανοιχτά!», μου είχε πει κάποτε ένας φίλος, σχολιάζοντας ένα απόσπασμα από το έργο του Νίτσε, και διαπιστώνω σήμερα πόσο δίκιο είχε.

Στα σαράντα τέσσερα χρόνια του ο Νίτσε κάνει συχνά γελοιότητες. Ξεσπά σε γέλια, άλλοτε σε κλάματα και κάνει γκριμάτσες. Λίγο αργότερα θεωρεί τον εαυτό του βασιλιά της Πρωσίας. Η διάγνωση είναι: γενική παραλυσία, το τελευταίο στάδιο της σύφιλης. Όποια και αν είναι πάντως η πραγματική φύση της κατάρρευσης του Νίτσε, καμιά διάγνωση δεν θα μπορούσε να θεωρήσει, έστω και μέρος του έργου του, σαν μια παραγωγή παραληρήματος στερημένου σημασίας ...

Όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχνες απέδειξαν ότι το πνεύμα είναι ισχυρότερο της νόσου. Οι αποδεσμευμένες αυτές διάνοιες, από τις μόνιμες ασθένειές τους, στράφηκαν προς την Τέχνη, αντλώντας κουράγιο από τις φυσικές τους ικανότητες, τη μεγαλοφυΐα και το ταλέντο. Πρόκειται για μια μάχη ενάντια στο θάνατο. Μοιάζει με μια τύχη, που κατά βάθος, όμως, είναι επικίνδυνη. Η καλλιτεχνική ζωή είναι ένας μόνιμος κίνδυνος. Στην Τέχνη, θα έλεγε κανείς, πως τις περισσότερες φορές το ταλέντο συμπορεύεται με την αρρώστια.

«Αχ, πίνω για να μεθύσω κι όχι για να πιω», έγραφε ο Βερλαίν στο "Κάποτε και άλλοτε", και έπινε και ξανάπινε αφέντι, το πράσινο αυτό δηλητήριο ενός ολόκληρου αιώνα, το φαρμακερό αυτό λουλούδι που μεταμφίεζε τις ταράτσες των καφενείων σε παρτέρια λουλουδιών. Αλλά και ο Ντοστογιέφσκι, για να προκαλέσει όσους τον κατηγορούσαν πως υπήρξε ο συγγραφέας του παθολογικού, έλεγε: «Μέσα από τα μυθιστορήματά μου κατόρθωσα φαίνεται να αποδείξω ότι ορισμένοι που θεωρούν τους εαυτούς τους υγιείς, είναι και αυτοί το ίδιο άρρωστοι ... ». ...

Βαδίζω αργά στα πλακόστρωτα της παλιάς μεσαιωνικής και νεοκλασικής πόλης, με τα ξύλινα μπαλκόνια και τις βουκαμβίλιες να ξεχειλίζουν από τις εσωτερικές αυλές, και σκέφτομαι ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι, ξέροντας ίσως πως η ζωή τους τελειώνει, να θέλησαν να αφήσουν κάτι από τον εαυτό τους ως πολύτιμη κληρονομιά για το μέλλον. Ίσως πάλι να φοβόταν τόσο πολύ το θάνατο και, με τα έργα τους, να επιθύμησαν να διατηρήσουν κάτι από την ύπαρξή τους ζωντανό. Κάτι από την αλήθεια τους ... Τη δική τους αλήθεια ...

Νιώθω έντονα την ανάγκη να «χωνευτώ» μέσα στην παλιά πόλη, να «ψηλαφίσω» το παρελθόν της μέσα από τα μνημεία της. Τα σιντριβάνια, οι αρχαίες κρήνες, η Πλατεία Συντάγματος με το τούρκικο παλιό χαμάμ και τα καφέ, όλα κάτω από την πανταχού παρουσία του πιο φοβερού και πολύπλοκου Ενετικού κάστρου της Ανατολικής Μεσογείου, μου προκαλούν μια ωραία αίσθηση ασφάλειας, όχι από εχθρούς πια. Όλα όσα παρατηρώ δεν είναι στο όνειρό μου, ανεξάρτητα από το αν δίνουν την εντύπωση ονειρικού τοπίου, αλλά μια πραγματικότητα, μια αλήθεια ... Η αλήθεια, μάλλον, μιας πόλης δέκα χιλιάδων περίπου κατοίκων, που η ομορφιά της φαντάζει σκέτη ζωγραφιά. Σαν ένα ποίημα, που δεν είναι φαντασία κάποιου ποιητή, αλλά ζωγραφισμένο στο χαρτί. Από μακριά, λικνίζεται φωτισμένο στα νερά του κόλπου και το τρίτο κάστρο της πόλης, ενετικό και αυτό δημιουργημα, σύμβολο της δύναμης μιας άλλης εποχής. Ένα κάστρο που θα χρησιμεύσει αργότερα ως φρούριο, για να γίνει στη συνέχεια τόπος διαμονής των δέμιων που εκτελούσαν τους κατάδικους ...

Ο ήλιος περνάει στη δύση του και μαζί και όλες οι παράλογες τραγωδίες της ανθρωπότητας, που σπαράσσεται από προκαταλήψεις, που επιδίδεται σε συλλογικά εγκλήματα, σε όλες τις μορφές διώξεων, σε όλες τις μορφές πογκρόμ ... Τα «ιλιγγιώδη» μονοπάτια αυτής της ερωτικής πόλης μεταμορφώνονται ξαφνικά σε σεκάνς κινηματογραφικής ταινίας, που αφηγείται ιστορίες ανθρώπων που διώχτηκαν, φυλακίστηκαν, καταδικάστηκαν. Όχι, δεν είναι μελαγχολικό το «ανάγνωσμα» αυτής της «αφήγησης». Δεν είναι ούτε θρήνος ούτε προειδοποίηση. Είναι ένας στοχασμός, μια επιβίωση, ένας παραλογισμός, μια μοναξιά. Ένας φόβος που διαδέχεται την απόγνωση και μια ελπίδα που δεν σβήνει ούτε μπροστά στο βέβαιο θάνατο ...

Τα σοκάκια γέμισαν με μιας από πρόσωπα ηρωικά, τρομαγμένα, αδικημένα, πρόσωπα χωρίς πατρίδα, που δεν βρήκαν ποτέ την «Ιθάκη» τους, που ζουν, δεινοπαθούν, επιζούν ή πεθαίνουν, παίρνουν το δρόμο για την κόλαση ή δραπετεύουν. Ακόμη και αυτή η ονειρική πόλη δείχνει ψεύτικη, αργοπεθαίνοντας κάτω από τα αχνά φώτα της, όπως ακριβώς και η ανθρωπότητα που, σαν μια ξεφτισμένη τοιχογραφία, αναπολεί το παρελθόν της, το αμείλικτο, το άτρωτο και συνάμα ενοχοποιητικό ... Το παρελθόν που «στοιχειώνει» το παρόν, όπως συνήθιζε να λέει χαρακτηριστικά η μαμά στο λογοτεχνικό περιοδικό που αρθρογραφούσε τα τελευταία χρόνια της σύντομης ζωής της, και για το οποίο κανείς – κανείς – δεν είναι ποτέ αποκλειστικά ούτε αθώος ούτε ένοχος ...

Το πνεύμα της μαμάς, όπως και όλων των ευαίσθητων, καλλιτεχνικών υπάρξεων, αποδείχθηκε ισχυρότερο της νόσου της. Η ασθένεια αποδέσμευσε τη σκέψη της μέχρι τη τελευταία μέρα. Κατακερμάτισε το συντακτικό, διέγραψε τις λέξεις, αναζήτησε τα ιερογλυφικά της σιωπής, έμαθε να αναπνέει αθόρυβα, δεν κατάφερε, όμως, να καταβροχθίσει το σώμα της και τα λεπτά της χέρια ...

Η νύχτα θα έρθει πάλι μαύρη και άσπρη, έτσι όπως πέφτει πάνω σ' αυτή τη μικρή, μαγική πολιτεία, και εγώ, αναζητώντας τη χαμένη ανάσα της μαμάς και ολόκληρης της ανθρωπότητας, θα αισθάνομαι, για άλλη μια φορά, ότι η μαμά δεν πέθανε, αλλά ζει συνεχώς «μεθυσμένη», «μεθυσμένη» κάτω από το ηφαίστειο της Τέχνης της και μιας κρίσης άσθματος που δεν θα παύσει ποτέ να αναπτύσσεται μέσα στις χιλιάδες σελίδες του έργου της ...

Στις χιλιάδες σελίδες του δικού της έργου και του έργου ολόκληρης της ανθρωπότητας ...

Των αθώων και, την ίδια στιγμή, ένοχων ανθρώπων, όπως συνήθιζε πάντα εκείνη να λέει

.....

Οι σκέψεις αυτές και τα νωχελικά μου βήματα μ' έφεραν ξανά μπροστά στο σπίτι της Κυρίας Νικηφόρου. Εκείνη άνοιξε φαρδιά-πλατιά την πόρτα για να με υποδεχτεί για την τακτική πλέον, εδώ και τρεις μήνες, νυχτερινή επίσκεψή μου στο σπίτι της.

Κάθε φορά που εμφανίζεται μπροστά στην πόρτα, με το αρχοντικό παράστημά της, δεν προλαβαίνω να πω ούτε *''καλησπέρα''*. Ορμάει αμέσως επάνω μου, όπως ο κυνηγός πάνω στο θήραμά του, τυλίγεται στον λαιμό μου και κλείνει το

στόμα μου μ' ένα παθιασμένο φιλή, παρασέρνοντάς με μέσα στη βαθιά «δίνη» της. Η «συνέχεια» μας βρίσκει πάντα στα «ιδιαιτέρα διαμερίσματά» της και δεν διαφέρει από ένα επαναλαμβανόμενο «τελετουργικό», βίαιο και άγριο στο «θυσιαστήριό» του ...

Νομίζω ότι, τις πρώτες φορές, εκείνο που με οδηγούσε στο σπίτι της ήταν ο εγωισμός, η αλαζονεία του να αποδείξω κάτι: μάλλον ότι είμαι καλός εραστής, έτσι ψυχρά, χωρίς συναισθηματισμούς. Τώρα, όσο περισσότερο περνάνε οι μέρες και οι νύχτες με φέρνουν κοντά της, αισθάνομαι ότι αυτό που κυριαρχεί πλέον δεν είναι ο εγωισμός, αλλά κάτι άλλο, κάτι που αδυνατώ να προσδιορίσω ... Σαν μια κατάσταση «αιχμαλωσίας» στην οποία «φαλκιδεύτηκα» και από την οποία δεν ξέρω πότε και αν τελικά θα βγω ...

Σήμερα το βράδυ, μόλις «τελειώσαμε», δεν τράβηξα αμέσως το κεφάλι μου από επάνω της, όπως συνήθιζα να κάνω, αλλά το άφησα, για λίγα λεπτά, πεσμένο πάνω στο στήθος της, κλείνοντας παράλληλα και τα μάτια μου. Είχα την ανάγκη να μείνω στην αγκαλιά της, έστω και για λίγο. Σήκωσε το κεφάλι μου, πιάνοντάς το τρυφερά και με τα δυο της χέρια ... Αλήθεια ... Είπα ... *''Τρυφερά''*; Τι παράξενο, Θεέ μου! Η λέξη *''τρυφερότητα''*, μέχρι τώρα, παρέμενε μια άγνωστη έννοια για το «λεξιλόγιο» των ερωτικών περιπτώξεων μιας διεκδικητικής, αυταρχικής πενηντάρας διευθύντριας και του εγωιστή, μποέμ τριαντάχρονου εραστή της. Στη δική μας «περίπτωση» υπήρχε μόνο μια διάθεση «εξόντωσης» του ενός από τον άλλο ...

- «Τι έχεις, Πέτρο ...; ».
- «Τίποτα ... ».
- «Συμπεριφέρεσαι κάπως διαφορετικά σήμερα ... ».
- «Και εσύ είσαι διαφορετική σήμερα ... ».

Έγειρε το κεφάλι της νωχελικά στο μαξιλάρι και «κάρφωσε» την ματιά της στον καθρέφτη του δωματίου της, που σαν ασάλευτος παρατηρητής, έβλεπε, εδώ και καιρό, όλες τις προσωπικές στιγμές μας ...

- «Πέτρο ... Ξέρεις γιατί δεν σου μιλάω ποτέ και το μόνο που θέλω είναι να βρεθώ εδώ μαζί σου, όσο το δυνατόν γρηγορότερα; ... ».
- «Γιατί; ... ».
- «Γιατί νομίζω πως ό,τι και να σου πω, το ξέρεις ήδη ... Δεν θα είχε κανένα νόημα ... ».
- «Τότε, να μην μου πεις ποτέ τίποτα ... ».

Γύρισε το κεφάλι της και με κοίταξε. Πρώτη φορά έβλεπα τα μάτια της βουρκωμένα.

- «Ούτε ... Τη λέξη ... *''Σ' αγαπώ''*; ... ».
- «Όχι ... Ούτε και αυτή ... Σ' εμάς αυτή η λέξη δεν «χωράει» ... ».

Έκλεισε τα μάτια της και, πολύ γρήγορα, είδα στα μάγουλά της να κυλούν δυο δάκρυα. Εντελώς αυθόρμητα έπιασα το χέρι της και το έκλεισα μέσα στην παλάμη μου. Ήταν η πρώτη φορά που έκανα κάτι τέτοιο ...

- «Έλσα ... Δεν ξέρω αλλά ... Σήμερα ... Είσαι πολύ τρυφερή ... », της ψιθύρισα στο αυτί. Νομίζω ότι, αμέσως μετά, εκείνη, σαν μικρό παιδί, αποκοιμήθηκε ...

.....

Το όνομα αυτής της πόλης, στην οποία μ' έριξε η τύχη μου, μου θυμίζει ιστοφόρο, κάθε φορά που ανοίγω τα μάτια μου το πρωί για να την αντικρίσω. Ένα ιστοφόρο που ουριοδρομεί πλησίστιο και διασχίζει τον χρόνο απτόητο. Από τις κουπαστές των μπαλκονιών του παρελαύνουν οι χιλιάδες γενιές, άλλοτε έχοντας το χαμόγελο της ωριμότητας και άλλοτε την απορία της παιδικότητας. Είναι λες και ο χρόνος έχει εξαγιάσει το αίμα και τον θάνατο και τα έχει μετουσιώσει σε μνημεία ομορφιάς. Μιας κρυφής και αυστηρής ομορφιάς, που απαιτεί προετοιμασία ψυχής και μύησης, για να την προσεγγίσεις ...

Σ' αυτή την πόλη, η ζωή ανατρέπει τα «δεδομένα του προβλήματος», περνά από τη μια έννοια στην άλλη, εμφανίζει τις αμφισημίες εκεί που τα νοήματα φαίνονταν στην αρχή να είναι καθαρά και αυτονόητα. Κάθε πρωί που πηγαίνω με τα πόδια στο σχολείο, νομίζω ότι ακούω τους παλμούς της καρδιάς μου, και είναι τόσο μεγάλη η ανυπομονησία μου για να δω το «αποτέλεσμα». Και να! Σ' ένα λεπτό όλα αλλάζουν! Το «κατανοητό» γίνεται «ακατανόητο», το «βέβαιο» γίνεται «αμφισβητήσιμο» και η αντίθετη άποψη αποκτά μια εκπληκτική ενάργεια ...

Θυμάμαι πάντα το σπίτι του παππού μου στο χωριό. Ο παππούς έβαζε χαρτόνια στη θέση σπασμένων τζαμιών. Ώσπου, μια μέρα, η «ετυμηγορία» του έπεσε στο παιδικό μου μυαλό σαν κεραυνός εν αιθρία:

- «Αρμονία αφανής, φανεράς κρείττων ... ».

Έτσι δήλωσε για το χαρτόνι στο τζάμι. Δεν το είχε βάλει επειδή είχε σπάσει το τζάμι, αλλά γιατί «ξεκουράζει το μάτι», όπως χαρακτηριστικά μου είπε την ημέρα εκείνη, αναλύοντας την αναλογία με βάση την οποία είχε τοποθετήσει στο συγκεκριμένο παράθυρο το χαρτόνι, και μόνο σ' αυτό. Πόσο παράλογο μου είχε φανεί τότε κάτι τέτοιο! Πόσο τραγικό και παράλογο! Όσο τραγική και παράλογη, προφανώς, είχε φανεί και στον πατέρα μου η απόφασή μου να σπουδάσω ζωγραφική στην Σχολή Καλών Τεχνών και να μην ασχοληθώ με την επιχείρησή του, με «στρωμένη» δουλειά και ιδιαίτερα «επικερδή», όπως συνήθιζε να λέει:

- «Θα αφήσεις την πρωτεύουσα και τα πλούτη σου, για να γίνεις ένας καθηγητάκος με τρεις και εξήντα και, μάλιστα σε μια μικρή πόλη που αύριο-μεθαύριο θα σε πνίξει! Τρελάθηκες τελείως!», μου είχε πει, μ' έναν τόνο αγανάκτησης, έκπληξης, απορίας και εκνευρισμού στην φωνή του, όταν μετά από λίγα χρόνια και, αφού είχα τελειώσει τις σπουδές μου, ήρθε ο διορισμός μου στο Ναύπλιο, ως καθηγητής σε Λύκειο. Δεν είπα τίποτα. Για το πατέρα μου, η γοητεία, τα χρήματα και η Αθήνα ήταν πάντα η πεμπτουσία της ζωής του. Ενώ για μένα, εκτός από τον ήλιο, την ζωγραφική και τα άγρια αρώματα, όλα τα υπόλοιπα ήταν μάταια ...

Μετά τον θάνατο της μαμάς και την απόφασή του να ξαναπαντρευτεί μια κατά πολύ νεότερή του γυναίκα, αυτό το σπίτι και αυτή η πόλη δεν με κρατούσαν πλέον. Το ίδιο απόγευμα μάζεψα τα λιγοστά πράγματά μου. Για λίγο καιρό θα έμενα

σε ξενοδοχείο στο Ναύπλιο, μέχρι να βρω κάποιο σπίτι για να νοικιάσω. Ο πατέρας μου ήταν κατηγορηματικός:

- «Δεν θα φύγεις μόνος σου! Δεν είσαι απόκληρος σ' αυτήν την ζωή! Θα σε πάω, τουλάχιστον, μέχρι τον σταθμό των τρενών ... ».

Ο πατέρας μου ήξερε πολύ καλά ότι μου άρεζε ανέκαθεν να ταξιδεύω με το τρένο και καθόλου με το πολυτελές αυτοκίνητο που μου είχε αγοράσει. Θυμάμαι ότι μέχρι να έρθει το τρένο, καθίσαμε σ' ένα παγκάκι, αμίλητοι και οι δύο. Ο πατέρας μου πάντα γοητευτικός, πάντα καλοντυμένος, με την ίδια πάντα ακλόνητη, απολλώνια εμφάνιση που δεν άφηνε ασυγκίνητη καμιά θηλυκή ύπαρξη. Και όμως ... Εκείνο το πρωινό, στο σταθμό των τρενών, η χλομάδα στο πρόσωπό του και η αμηχανία του ήταν εμφανείς. Κάποια στιγμή, λες και ένιωθε ένοχος για την δική μου απόφαση να εγκαταλείψω την «πατρική στέγη», είπε:

- «Θέλω να ξέρεις ότι το «προνόμιο» της αγάπης απέναντί σου δεν το είχε μόνο η μητέρα σου ... Άσχετα εάν σ' αυτή μπορεί να ήταν πιο έκδηλο, γιατί ήταν μια πολύ ευαίσθητη και λεπτή γυναίκα ... ».

Όταν ήρθε η ώρα της επιβίβασης, του έδωσα τυπικά το χέρι μου για να τον χαιρετήσω. Το έπιασε και με τράβηξε με δύναμη στην αγκαλιά του, σφίγγοντάς με απεγνωσμένα επάνω του. Δυο-τρεις φορές με φίλησε στο πρόσωπο και στα μαλλιά. Μια φράση μόνο βρήκα τη δύναμη να πω και αυτή ήταν:

- «Σ' αγαπώ πατέρα ... ». Για να ακολουθήσει αμέσως μετά η δική του:
- «Και εγώ σ' αγαπώ, γιε μου ... ».

Όταν ξεκίνησε το τρένο, από το παράθυρο, τον είδα να έχει επιστρέψει και πάλι στο παγκάκι που καθόμασταν πριν από λίγο. Είχε γείρει το κεφάλι του προς τα κάτω, ενώ με τα χέρια του σκέπαζε το πρόσωπό του ...

.....

«Πιστεύουμε ότι όλα είναι απόλυτα σταθερά, αλλά αυτό δεν ισχύει. Είμαστε διαφορετικοί από την μια στιγμή στην άλλη: σωματικά, χημικά, πνευματικά. Πού βρίσκεται η ταυτότητα μας; Ποια είναι η σύνδεση ανάμεσα σ' αυτό που ήμασταν την προηγούμενη εβδομάδα, με εκείνο που ήμασταν δύο χρόνια πριν;».

«Υπάρχει η μνήμη. Είναι ένα είδος υπαρξιακής αναζήτησης. Τι συμβαίνει, όμως, όταν όλα βγαίνουν από την πορεία τους; Αν τα πράγματα ήταν συνέχεια φυσιολογικά, θα ήταν πραγματικά δύσκολο να πούμε τι είναι πραγματικότητα. Πάνω σ' αυτήν την θεώρηση συνίσταται το ενδιαφέρον της «αρρώστιας» ...».

«Η διάσταση ανάμεσα σε πνεύμα και σώμα, οι απρόβλεπτες περιπέτειες της ταυτότητας, οι απρόοπτες εκδοχές της ύπαρξης, η αυτονομία (και οι εξαρτήσεις της) της προσωπικότητας, το Άτομο και οι Άλλοι, η Δημιουργία και οι χιμαιρικές παραισθήσεις της, η υπαρξιακή αναζήτηση, το εσωτερικό του ανθρώπινου σώματος και τα μυστήριά του, όλα αυτά μήπως αποτελούν μια ζοφερή ατμόσφαιρα, έναν τρόπο που παράγεται από τον εξωτερικό χώρο, από κάποια «απειλή» που επικρέμεται πάνω από τον άνθρωπο, ή απλώς αναδύονται μέσα από τις πιο «σκοτεινές όψεις» της ανθρωπίνης προσωπικότητας;».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Στον Σύλλογο των Καθηγητών, όλοι γνωρίζουν πλέον ότι διατηρώ ερωτικές σχέσεις με τη διευθύντρια. Η «είδηση» αυτή έχει διεισδύσει και μέσα στους κόλπους των μαθητικών τάξεων. Εκείνο που έρχεται κάπως να «ελαφρύνει την ενοχή», τη δική μου και της Κυρίας Νικηφόρου, είναι το γεγονός ότι δεν έχουμε «προδώσει» ούτε «ατιμάσει» τις οικογένειές μας, δεδομένου ότι εγώ είμαι «ελεύθερος» και εκείνη, εδώ και πολλά χρόνια, χήρα, με μία κόρη προσφάτως παντρεμένη. Από την άλλη πλευρά, ο φόβος είναι ο πιο ισχυρός σύμμαχός μου, αφού η Κυρία Νικηφόρου έχει πολυετή «παράδοση» στο διευθυντικό αξίωμα, με λαμπρές σπουδές για την εποχή της και από ιδιαίτερα ευυπόληπτη και ισχυρή οικογένεια του Ναυπλίου. Έτσι είναι λογικό να λειτουργεί ως «πάτρωνάς» μου. Κανένας δεν θέλει να την «στεναχωρέσει» - ούτε στο ελάχιστο - για την «επιλογή» της, γιατί πολύ απλά φοβάται τις συνέπειες που θα πρέπει να υποστεί στη συνέχεια!

Ωστόσο, τα μισόλογα και τα υπονοούμενα δεν μπορείς ποτέ να τα γλιτώσεις, όταν ζεις στην επαρχία, όπως έλεγε και ο πατέρας μου. Εχθές στο διάλειμμα, για παράδειγμα, και ενώ επιτηρούσα, όσο πιο διακριτικά μπορούσα, τα παιδιά στην αυλή, με πλησίασε ο Κύριος Καπετανάκης, Κρητικός στην καταγωγή και θεολόγος του σχολείου μας, παντρεμένος χρόνια πολλά στο Ναύπλιο με κόρη φούρναρη, που πέρα από τα πολλά παιδιά που του χάρισε, ως «επιστέγασμα» του θείου έρωτά τους και της «χριστιανικής τους αγωγής», του έδωσε αφειδώλευτα και την «παχυλή» προίκα που εξασφαλίζει ένας πολυσύχναστος φούρνος στο κέντρο της πόλης! Ο Κύριος Καπετανάκης, λοιπόν, χαλκέντερος εργάτης των Θεολογικών Γραμμάτων και χρηστοήθης μέχρι εκεί που δεν πάει, θεώρησε καλό να προβεί σ' ένα είδος χρηστομάθειας:

- «Σφήγκες και Μέλισσες είναι οι άνθρωποι, Κύριε Φραντζή!» - Το *''Κύριε Φραντζή''* το τόνιζε όσο περισσότερο μπορούσε σαν να ήθελε να μου πει με τον τρόπο του ότι *''πολύ σου πάει που σε λέω και «Κύριο»!* - «Ανακατεμένοι οι Κακοί με τους Καλούς!» - Στους *''Κακούς''* σίγουρα συμπεριλαμβανόμουν εγώ, ενώ στους *''Καλούς''*, εκείνος - «Και επειδή οι πολλοί έχουνε κεντρί κι οι λίγοι βγάζουνε μέλι, ο κόσμος παρουσιάζει τούτη την ακατάστατη την όψη, όντας ανάποδος, βρωμισμένος από αίματα κι από αδικήματα, Κύριε Φραντζή!».

Το ίδιο «σκηνικό», όμως, επικρατεί και στις τάξεις που διδάσκω το μάθημα της ζωγραφικής. Πριν από δύο μέρες, σε μια τάξη είκοσι περίπου παιδιών, όπου τα περισσότερα κορίτσια με κοιτούσαν πονηρά από τη μέση και κάτω, ενώ τα αγόρια, με τη σειρά τους, χαμογελούσαν ειρωνικά, με προκλητική και ανταγωνιστική διάθεση, εγώ προσπαθούσα να κάνω κατανοητές τις βασικές αρχές της Βυζαντινής Τέχνης και να συνδέσω τις δογματικές τους αλήθειες με την χριστιανική θρησκεία:

- «Στην Βυζαντινή Τέχνη πρέπει να δούμε το Θεό ως ένα συνεχές γίνεσθαι ... Δεν είναι δημιουργός γεωμετρικών αληθειών και τάξεως των στοιχείων, αλλά Θεός αγάπης και παρηγοριάς για την αθλιότητα των ανθρώπων ... ».

- «Μάλλον, πρέπει να είχαν πολλές ‘‘αμαρτίες’’ αυτοί οι Βυζαντινοί, ‘‘Κύριε’’!», πετάχτηκε μια κοπέλα από τα τελευταία θρανία, η οποία – εδώ και πολύ καιρό – με φλερτάρει συστηματικά μπροστά στους συμμαθητές της. Η τάξη ξέσπασε σε δυνατά γέλια και πολύβουα μουρμουρητά. Προσπάθησα να κρατήσω την ψυχραιμία μου. Την πλησίασα. Εκείνη αμέσως τράβηξε προκλητικά την φούστα της προς τα πάνω, αφήνοντας ακάλυπτους τους καλοσχηματισμένους μηρούς της.
- «Εσύ, Κατερίνα, πιστεύεις ότι έχεις αμαρτίες;», την ρώτησα όσο πιο ήρεμα μπορούσα. Όλη η τάξη σφιγγόταν, έτοιμη να ξεσπάσει και πάλι στην ίδια ακόρεστη επιθυμία για γέλιο και σαματά.
- «Ποιος ξέρει; Μπορεί και να έχω!», είπε, τινάζοντας προς τα πίσω τα μαλλιά της, μ’ ένα χυδαίο, μπλαζέ ύφος. Απ’ τα διπλανά θρανία ήδη ακούστηκαν τα πρώτα χαχανητά και χαμηλόφωνα σχόλια.
- «Στην Βυζαντινή Τέχνη, ο άνθρωπος, Κατερίνα, έχει την ανάγκη να «κρεμαστεί» από κάπου, ακόμη και από το ‘‘Παράλογο’’ ... ». Με κοίταξε χαμογελώντας πονηρά από πάνω μέχρι κάτω και είπε:
- «Και εγώ, η κακομοίρα, έχω την ανάγκη να «κρεμαστώ» από ‘‘κάπου’’, αλλά έλα που δεν μου το επιτρέπουν οι περιστάσεις, λογικές και παράλογες!».

Ευτυχώς που χτύπησε το κουδούνι και δεν χρειάστηκε να συνεχιστεί αυτός ο «μάταιος» διάλογος μαζί της, «διανθισμένος» και από τα κακόχη γέλια των άλλων μαθητών. Βγαίνοντας από την τάξη, ένας συμμαθητής της την χτύπησε ελαφρά στην πλάτη και, αστειολογώντας, είπε:

- «Ε, ρε Κατερίνα! Τι σου έμελλε να πάθεις από αυτή την ‘‘ζινή’’!». Δεν μου ήταν καθόλου δύσκολο να καταλάβω ότι το ‘‘ζινή’’ απευθυνόταν, χωρίς αμφιβολία, στην Κυρία Έλσα Νικηφόρου!

Άφησα την τάξη και κατευθύνθηκα προς το γραφείο της. Ήμουν πολύ εκνευρισμένος. Μπήκα μέσα, αφού προηγουμένως χτύπησα διακριτικά την πόρτα, για να μην δίνω λαβές και για «περαιτέρω σχόλια».

Την βρήκα να είναι «βουτηγμένη» μέσα στα χαρτιά της. Σήκωσε το κεφάλι της και με κοίταξε, κάτω από τον κοκάλινο σκελετό των γυαλιών της, με μια απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο ...

- «Τι έχεις; ... Πώς είσαι έτσι; ... ».
- «Πώς είμαι δηλαδή; ... Δεν σε καταλαβαίνω ... ». Κρατιόμουν κυριολεκτικά για να μην «εκραγώ».
- «Δείχνεις θυμωμένος και αναστατωμένος. Έγινε τίποτα στην τάξη;».

«Επαιζα» με τον στυλό μου νευρικά για να διοχετεύσω κάπου την αμηχανία μου και την οργή μου ...

- «Τα παιδιά σ’ αυτό το σχολείο είναι τελείως απειθάρχητα! Νομίζω ότι μιλάω σε ντουβάρια!».

Σηκώθηκε από το γραφείο της και με πλησίασε. Έβαλε το ένα της χέρι γύρω από τη μέση μου και με το άλλο μου χάιδεψε τα μαλλιά.

- «Εσύ είσαι πιο παιδί από αυτά τα παιδιά», μου είπε γλυκαίνοντας την φωνή της και χαμογελώντας με συγκατάβαση. Την τράβηξα απότομα επάνω μου, σφίγγοντάς την δυνατά μέσα στην αγκαλιά μου. Την πίεσα να με φιλήσει ...
- «Δεν είναι κατάλληλο μέρος αυτό, Πέτρο ... », είπε ξέπνοα ...
- «Τότε, πάμε στην τουαλέτα! Τώρα!», είπα μ' έναν αυταρχικό τόνο στην φωνή, ενώ ένιωθα ένα αλογικό πάθος να με κυριεύει ...

Την έσπρωξα μέσα στην τουαλέτα, που ήταν δίπλα στο γραφείο της, και κλείδωσα την πόρτα. Ενεργούσε σαν πειθήνιο όργανό μου. Αρχισα να βγάζω τα ρούχα μου, όσο πιο γρήγορα μπορούσα, και εκείνη τα δικά της. Όταν πλέον μείναμε τελείως γυμνοί, αισθάνθηκα ένα καρφί να μπήγεται βαθιά μέσα στην καρδιά μου. Για κλάσματα δευτερολέπτου συνειδητοποίησα ότι είχα απέναντί μου μια γυναίκα, που το σώμα της και η ηλικία της θα μπορούσαν να ήταν της μητέρας μου. Όσο για το δικό μου σώμα και την ηλικία μου, θα μπορούσαν κάλλιστα να ήταν του γιου της, εάν είχε. Ένα αίσθημα οίκτου ήρθε να κάνει την εμφάνισή του. Ένα αίσθημα οίκτου για εκείνη και για μένα. Ένα αίσθημα οίκτου για τα γυμνά σώματά μας που στέκονταν το ένα απέναντι από το άλλο ... Γι' αυτή την απόλυτη «γύμνια» μας ... Την απόλυτη κατάντια μας ... Και αυτά τα χέρια ... Θεέ μου! ... Πώς είναι δυνατόν να μην τα είχα προσέξει ποτέ πριν, όλο αυτό το διάστημα; ... Πώς είναι δυνατόν να μην είχα προσέξει ότι επάνω τους είχαν χαραγμένα σημάδια μητρικά; ... Πώς είναι δυνατόν να έγινα ... Πώς είναι δυνατόν; ...

- «Έλσα, πώς είναι δυνατόν εσύ και εγώ να ... ». τραύλισα, κοιτάζοντας την σαν αποσβολωμένος μέσα στα μάτια, μην τολμώντας να την πλησιάσω, να την αγγίξω ...
- «Όλα είναι δυνατά, Πέτρο ... », άκουσα την φωνή της να λέει μελαγχολικά ... «Όλα επιτρέπονται ... ».

Δεν άντεξα. Κάτι «λύγισε» μέσα μου στο άκουσμα αυτών των λέξεων. Αυτή η θλίψη στα μάτια της ... Αυτός ο αργόσυρτος, μελαγχολικός τόνος στα τελευταία λόγια της ... Αυτό το γυμνό σώμα της ... Αυτά τα μητρικά χέρια της ...

Πήρα αμέσως τα ρούχα μου, που τα είχα πετάξει κάτω στο πάτωμα, και τα φόρεσα και πάλι μηχανικά. Λίγο πριν ανοίξω την πόρτα της τουαλέτας για να βγω έξω, νομίζω ότι είδα το χέρι της να τεντώνεται απότομα προς το μέρος μου, λες και έκανε μια ύστατη προσπάθεια να με κρατήσει ...

.....

Πόσο καιρό, στ' αλήθεια, κρατάει αυτό το «εξοντωτικό ντελίριο» με την Κυρία Έλσα Νικηφόρου; Δεν ξέρω. Ούτε καν θυμάμαι πια. Πρέπει να είναι μόνο λίγοι μήνες. Και, όμως, εγώ έχω την εντύπωση ότι κρατούσε από πάντα ... Λες και η σχέση μας χάνεται μέσα στα βάθη του χρόνου ... Σαν μια σχέση αρχέγονη, που αναδύεται μέσα από έναν πανανθρώπινο κόσμο φωτός και σκότους ...

Θα με ρωτήσετε: - «Ήταν πάθος;».

Θα σας απαντήσω: - «Δεν ξέρω. Μπορεί και να ήταν».

Θα κουνήσετε το κεφάλι σας συναινετικά και, μειδιώντας διακριτικά, θα συνεχίσετε λέγοντας: - «Πάθος ήταν. Γι' αυτό είχε τέτοια ένταση και για τόσο λίγο».

Και εγώ θα απαντήσω, για άλλη μια φορά: - «Μα, για Όνομα του Θεού! Πιστέψτε με! Δεν ξέρω! Ειλικρινά, δεν ξέρω!».

«Πόσο λίγο ξέρουμε τους εαυτούς μας, Πέτρο!», μου είχε πει κάποτε μια φίλη από τα παλιά. «Στο "δικαστήριο" της συνείδησής μας, δεν είμαστε σε θέση να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας, γιατί, στην πραγματικότητα, είμαστε τόσο αθώοι όσο και ένοχοι. Τόσο ένοχοι όσο και αθώοι. Τι ψάχνεις να βρεις; Φθαρτές οντότητες, ταγμένες για την αιωνιότητα! Αυτό και αν είναι μια καθαρή τρέλα! Αποδέξου, λοιπόν, την "τρέλα" σου και συνέχισε να ζεις μ' αυτή. Έτσι απλά ... Σαν να μην υπάρχει αύριο ... Παρά μονάχα σήμερα ... » ...

Στρέφω το βλέμμα μου ένα γύρω μέσα στην αίθουσα του "δικαστηρίου" και κοιτάζω τους "ενόρκους". Μάτια ακίνητα, χείλια σφιγμένα, χέρια ακουμπισμένα με προσοχή πάνω στα γόνατα σε στάση θρησκευτικής κατάνυξης. Όλο προσήλωση και περισυλλογή τα πρόσωπα τους. Αυτοί «ξέρουν». Αυτοί «καταλαβαίνουν». Αυτοί «κρίνουν». Αυτοί «δικάζουν». Αυτοί «αποφασίζουν».

Ας «αποφασίσουν» λοιπόν! Ας «αποφασίσουν» και ας προβούν στην «ετυμηγορία» τους! Δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου! Ποτέ καμιά «ετυμηγορία» δεν θα μου προσάψει την κατηγορία της «ενοχής» ούτε θα με απαλλάξει ποτέ από τα «δεσμά της φυλακής μου», προβάλλοντας την «αθώωσή» μου! Δεν υπάρχει «Ενοχή»! Δεν υπάρχει «Αθώωση»! Ένα μονάχα υπάρχει και αυτό λέγεται «Ζωή»! Και εγώ θα την «ζήσω» αυτή τη «ζωή»!

Θα την «ζήσω» έτσι όπως της «αξίζει» ...

Έτσι όπως μου «αξίζει» ...

Καληνύχτα σας ...

.....

Εχθές το πρωί επισκέφθηκε το σχολείο μας ο Κύριος Επιθεωρητής της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης μαζί με το «επιτελείο» του! Μια κουστωδία με «κεντρικό πρωταγωνιστή» και αξιοθρήνητους «κομπάρσους». Ο θεολόγος μας, ο Κύριος Καπετανάκης, που πάντα τα «μυρίζεται» σαν λαγωνικό κάτι τέτοια από απόσταση, μπήκε φορτσάτος μέσα στον Σύλλογο των Καθηγητών και, με μια συνωμοτική, ψιθυριστή φωνή, ολίγον λαχανιασμένα, βάζοντας και το χέρι του μπροστά στο στόμα, είπε:

- «Παιδιά! Παιδιά! Έρχεται ο Επιθεωρητής! Έρχεται ο Επιθεωρητής! Εμείς δεν κάνουμε τίποτα! Εντάξει παιδιά; Συνεχίζουμε απλώς να δείχνουμε ότι διαβάζουμε! Ωραία; Απλώς κάνουμε ότι διαβάζουμε!».

Πριν καλά-καλά, όμως, προλάβει να ολοκληρώσει τις «οδηγίες προς ναυτιλλομένους», και ενώ εμείς είχαμε πέσει με τα μούτρα στην «μελέτη», πρόβαλε μέσα στην «απαστράπτουσα φορεσιά» του ο Κύριος Επιθεωρητής! Από πίσω του ερχόταν με βήμα τελετουργικό, φουσκωμένος σαν παγώνι, ο Κύριος Γενικός Γραμματέας! Τους συνόδευε, ασφαλώς, η αξιότιμη Κυρία Νικηφόρου!, η οποία όλο προσποιητή χαρά και καμάρι για την επίσκεψη του Επιθεωρητή αλλά και για την «άσπογη υποδοχή» μας, μας καλημέρισε, περνώντας αμέσως στο «ψητό»:

- «Από εδώ, Κύριε Επιθεωρητά, ο Σύλλογος των Καθηγητών μας!».

Έτεινε το χέρι της με μία αφάνταστη χάρη και κομψότητα προς το μέρος μας, κάνοντας και μια θεσπέσια και άκρως εντυπωσιακή περιστροφή στον αέρα, για να κλείσει, μέσα σ' αυτόν τον αιθέριο νοητό κύκλο που σχημάτιζαν τα επιδέξια δάχτυλά της, όλους μας, μηδενός εξαιρουμένου!

- «Εδώ οι συνάδελφοι, όπως μπορείτε να το διαπιστώσετε και μόνοι σας, ρίχνουν μια τελευταία ματιά στις σημειώσεις και τα βιβλία τους για τις παραδόσεις των μαθημάτων τους, για να δοκιμαστούν στην συνέχεια μέσα στο «καμίνι» της τάξεως και να αντεπεξέλθουν στις δύσκολες απαιτήσεις της!».

Ο Κύριος Επιθεωρητής κούνησε «εσκεμμένα» δυο-τρεις φορές «μονάχα» το κεφάλι του, και αυτό – οφείλω να ομολογήσω – με αξιοπρόσεχτη σύνεση και άκρατη σοβαρότητα, λέγοντας, «χαμηλόφωνα», ίσα-ίσα που να μπορούμε να τον ακούσουμε:

- «Αυτή η περίοδος είναι πολύ απαιτητική. Το γνωρίζω. Έχει πέσει όλη η δουλειά μαζεμένη. Καλό κουράγιο ... ».

Ο Κύριος Επιθεωρητής, αφού ξεστόμισε αυτά τα «ακριβά» του λόγια, ανοίγοντας ελάχιστα τα «ελαφρώς ανύπαρκτα» χείλη του, άρχισε έπειτα να δίνει στον καθένα από εμάς το «βαρύ σαν μολύβι» χέρι του, λέγοντας ένα «χαίρω πολύ», με την ίδια «βαριά καρδιά και διάθεση». Πόσο «βαρύς» και «συλλογισμένος» άντρας έδειχνε να είναι! Το «ξεπλυμένο» χρώμα των χαρακτηριστικών του προσώπου του, μαζί και με τα μικρά του μάτια, σαν μάτια ρομπότ, έδιναν την εντύπωση ενός ανθρώπου εντελώς «εξοντωμένου» - από την «κούραση» και τις «βαριές ευθύνες» υποθέτω ...

Ο Κύριος Καπετανάκης, σαν ήρθε η σειρά του για την «πολυπόθητη χειραγία», συστήθηκε βροντοφώνως με την στεντόρεια φωνή του, κορδώνοντας όλο «άγρια» περηφάνια το στητό, Κρητικό κορμί του:

- «Θεόδωρος Καπετανάκης, Κύριε Επιθεωρητά! Ταπεινός, αλλά χαλκέντερος, εργάτης των Θεολογικών Γραμμάτων αυτού του ιστορικού σχολείου!».

Όμως, ο Κύριος Επιθεωρητής – Ρομπότ, συνοφρυωμένος και «εξοντωμένος» όπως ήταν από την κορφή ως τα νύχια, δεν έδειχνε να συγκινείται καθόλου από κάτι τέτοια «φωνητικά σκαμπανεβάσματα» και «φτηνούς βερμπαλισμούς» και έτσι

συνέχιζε αδιάφορα και ξεψυχισμένα να λέει το *‘χαίρω πολύ’*, χωρίς εναλλαγές στο βλέμμα ή στην φωνή, λες και είχαν βγει αυτά τα δύο από καρμπόν, χρησιμοποιώντας τα με τον ίδιο τρόπο για όλους μας ανεξαιρέτως!

Όταν αποφάσισε επιτέλους να φύγει, μαζί με την Κυρία Νικηφόρου, μας άφησε, ως τελευταία ανάμνηση, ένα «ξέμπαρκο» *‘καλημέρα σας’*, για το οποίο δεν είμαι απόλυτα σίγουρος εάν είχε «προσχεδιάσει» να το πει ή «καταστρατήγησε» λιγάκι το «πρωτόκολλον της επισκέψεώς» του, «παρασυρόμενος» και από την «άψογη υποδοχή» μας! ...

Ο Θανάσης, ο κλητήρας, βλέποντας πως ο «κίνδυνος» είχε πλέον περάσει και ο Σύλλογος «διψούσε» για λίγη ανεμελιά και χαλάρωση, ύστερα και από αυτήν την απρόσμενη «δοκιμασία» που είχε υποστεί, είπε:

- «Ορρέ παιδιά! Τι ήταν και «τούτο» πάλι! Όλο *‘χαίρω πολύ’* ήταν και τα τοιαύτα! *‘Πολύ δουλειά μαζεμένη’* και αρλούμπες του κερατά! Κρατιόμουν να μην του πω το «τρίπτυχό» μου! Αλήθεια, Τζένη, εσύ ξέρεις το «τρίπτυχό» μου;».

Η Τζένη, καθηγήτρια γαλλικών, ήταν από τις πιο όμορφες γυναίκες που διέθετε ο Σύλλογός μας.

- «Όχι, Θανάση μου, δεν το ξέρω ... », είπε με την γλυκιά φωνούλα της, χαμογελώντας «προκαταβολικά», λιγάκι πονηρά.
- «Λοιπόν! Το «τρίπτυχό» μου είναι! – ακούστε το καλά όλοι για να το θυμάστε ! ».

Σηκώθηκε όρθιος, προφέροντας καθαρά μία-μία τις λέξεις και δίνοντας έμφαση στην κατάληξή τους:

- «*‘Φαί, Φύση, Γαμήσι’!*».

Ο Σύλλογος, που ζητούσε ενδόμυχα να ξαναβρεί τους προηγούμενους «φυσιολογικούς» ρυθμούς του, ξέσπασε αμέσως σε άκρατα γέλια, ζωνχρές επευφημίες και χειροκροτήματα, με πρώτο και καλύτερο τον Κύριο Καπετανάκη, τον ταπεινό, αλλά χαλκέντερο, εργάτη των Θεολογικών Γραμμάτων αυτού του ιστορικού σχολείου! ...

.....

*«Η μεγάλη σταυροφορία που θα φέρει στον τόπο την κάθαρση και την
εξυγίανση, άρχισε! Ποιο είναι, όμως, το βαθύτερο νόημα της ευγενικής αυτής
προσπάθειας, της αέναης πάλης με τις δυνάμεις του Κακού, της λυτρωτικής διαδικασίας
και της κάθαρσης, των συμβολικών προεκτάσεων ενός τέτοιου χρέους;»*

*«Σε μια εποχή υπόγειας εξάπλωσης του Κακού, διχασμού της ανθρώπινης
ταυτότητας, αποδόμησης του ατόμου και της πραγματικότητας, ποια είναι η μόνη
ελπίδα σωτηρίας, εκτός από τη θυσία;».*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Το να μιλάς με παλιούς αγωνιστές «αριστερών ιδανικών», δεν διαφέρει από ένα «ρέκβιεμ», όπου το «κοντράστ» και η «απόσταση» μεγαλώνουν, όλο και πιο πολύ, το χάσμα μεταξύ λόγων και έργων ...

Η σύσταση της παρέας πολυποίκιλη. Το μπαράκι αρκετά ατμοσφαιρικό και ο συνομιλητής μου, «αδιόρθωτος ουτοπιστής» ...

- «΄Σαν έτοιμος από καιρό, σαν θαρραλέος ...΄΄, λέει ο Καβάφης, φίλε μου! Σ' αυτόν τον κόσμο δεν υπάρχει τίποτα που δεν γνωρίζει την ανατροπή. Εσύ διδάχτηκες την Τέχνη της ζωγραφικής. Κάποιοι άλλοι την Τέχνη των οδοφραγμάτων, της συνομωσίας, του Τσε, των προκηρύξεων, αντί για ποιήματα!».

Με αργές, προσεχτικές κινήσεις τίναξε ελαφρά την στάχτη του τσιγάρου του μέσα στο τασάκι, ενώ με το άλλο του χέρι στριφογύριζε «καρτερικά» τα παγάκια στο ποτήρι με το ουίσκι, λίγο πριν το φέρει στα χείλη του. Σαν να είχε ξεχάσει το μέρος όπου βρισκόταν, έμοιαζε να αναπολεί μεγαλόφωνα, αγνοώντας, ως ένα βαθμό, εάν υπήρχε κάποιος που τον άκουγε ...

- «... Όλοι λένε και ξαναλένε ότι ο δρόμος προς τον Κομμουνισμό είναι σπαρμένος με πολλά εμπόδια. Ωραία! Θα συμφωνήσω μαζί τους! Αλλά, θα πω και εγώ με τη σειρά μου: Τι είναι, όμως, τούτος ο δρόμος, αυτή η λεωφόρος όπου τρέχει το λεωφορείο ή το τεθωρακισμένο του Κομμουνισμού; ... ».

Έστρεψε το βλέμμα του επάνω μου με συγκατάβαση. Ήξερε, μάλλον, ότι στο ερώτημά του δεν θα ήμουν σε θέση να απαντήσω. Πολύ πιθανόν, μάλιστα, και να μην το ήθελε κιόλας. Η «απάντηση», λοιπόν, ήταν όλη δική του ...

- «Ένας στόχος είναι! Κάποια πόλη όπου φτάνεις για να ξεκουραστείς! Επιτέλους, να μεγαλουργήσεις!».

Δεν είπα τίποτα. Αφέθηκα στους ήχους ενός τζαζ κομματιού. Άλλωστε, οι θλιβερές μεγαλοστομίες αυτού του άντρα, που η τύχη ή η ατυχία τον τοποθέτησε δίπλα μου, έβρισκαν τις «απαντήσεις» που ζητούσαν στους φρενώδεις και έξαλλους ρυθμούς αυτής της «μαύρης» μουσικής ...

Πολλές φορές αναρωτήθηκα εάν υπάρχει καλύτερος σύντροφος για τους «ανθρώπινους παλιμπαιδισμούς» από τις νότες. Νομίζω πως όχι. Αυτές δείχνουν την μεγαλύτερη «επιείκεια» ...

- «... Φίλε! Να θυμάσαι ότι ΄΄όσοι αγαπάνε σ' αυτόν τον τόπο, τρώνε βρώμικο ψωμί΄΄! ... ».

Είπε και άλλα πολλά, μέχρι να φύγουμε από το μπαρ και να χωρίσουμε, που ούτε καν μπορώ να τα φέρω στην μνήμη μου, «εκμεταλλευόμενος» τη δική μου

σιωπή. Στο «λογύδριο» του ακουγόταν κατ' επανάληψη και με emphaticό τρόπο οι λέξεις 'αδιέξοδο', 'συντριβή', 'μοναξιά', 'ολοκληρωτισμός', 'κουλτούρα', 'απομόνωση', 'απελπισία', 'θάνατος'. Μόνο τα τελευταία του λόγια ήρθαν να «αποζημιώσουν» κάπως την «ιώβεια» υπομονή μου και να «ταρακουνήσουν» ανέλπιστα κάτι μέσα μου:

- « ... Όσο ζουν οι άνθρωποι, φίλε, πασχίζουν να κάνουν κάτι να συνεχίσουν το δρόμο τους. Μ' αυτή την έννοια, δεν μπορούμε παρά να συνεχίσουμε και εμείς τον δικό μας ... » ...

Πήρα το δρόμο της επιστροφής για το σπίτι. Ήταν περασμένες μία και η δροσερή καλοκαιρινή βραδιά είχε κάτι από μαγική συμφωνία χρωμάτων, ήχων και αρωμάτων. Τελικά, αυτή η πόλη θα μπορούσε να είναι ψεύτικη σαν ένας παραμυθένιος γυάλινος κόσμος. Και όμως ... Όλα αυτά είναι ιδέες, φαινόμενα που η συνειδησή μας πλάθει μονάχα κάτι τέτοιες στιγμές. Και αυτές οι στιγμές κρατάνε τόσο λίγο ... Ό,τι μεγαλειώδες αγγίζει τις αισθήσεις, περνάει και χάνεται μέσα σε ελάχιστα λεπτά. Τότε αισθάνομαι ότι η ζωή μικραίνει, συρρικνώνεται, γίνεται μια απειροελάχιστη κουκίδα και ο «χάρτης» γεμίζει από τέτοιες μικρές, πολύ μικρές, εντελώς μικροσκοπικές κουκίδες, που παρά την ομοιογένειά τους ως προς το μέγεθος, είναι ωστόσο τόσο διαφορετικές η μία από την άλλη ως προς την υφή τους. Μόνο στο μάτι ενός επιπόλαιου παρατηρητή θα φαινόταν ίδιες ...

Θα ήθελα πολύ να μπορούσα να εντοπίσω τις διαφορές τους, αλλά είναι και αυτές τόσο αμελητέες που μου είναι αδύνατον. Έτσι, αφήνομαι απλώς στο να τις κοιτάζω από μακριά, «συνομιλώντας» με την σιωπή τους και την αταραξία τους. Με την γαλήνη που τυλίγει καθετί μακρινό και συνάμα τόσο κοντινό. Όσο μακρινή και κοντινή είναι πλέον και η κουκίδα που «κυφορεί» μέσα της την μορφή της Κυρίας Έλσας Νικηφόρου ... Πόσο γρήγορα ένα παρόν μπορεί να παρέλθει και να γίνει παρελθόν! Νομίζω ότι όσα έγιναν ανάμεσά μας έχουν χάσει την χρονική τους υπόσταση, ταξιδεύουν πια σε άχρονες διαδρομές. Πόσο παράλογες είναι αυτές οι διαδρομές! Πόσο παράλογες και τραγικές! Ό,τι γίνεται σήμερα είναι καταδικασμένο να περάσει στο χθες και ό,τι έγινε εχθές είναι καταδικασμένο να μην ξεχαστεί ποτέ ...

Εάν ήταν εφικτό να ανοίξω μια τρύπα, μια μικρή στοά, κάπου ανάμεσα στην γη και τον ουρανό και να την γεμίσω με κενό, μ' ένα απέραντο ασάλευτο κενό, θα είχα απαλλάξει άραγε την ζωή μου από όλα αυτά τα «πογκρόμ»; ... Ο συνομιλητής μου στο μπαρ, πριν από λίγες ώρες, ένας «κακοποιημένος ψευτοεπαναστάτης». Αλήθεια, όμως, πόσο «ψεύτικος» ή «αληθινός» είναι αυτός ο άντρας μέσα στην «αλήθεια» ή το «ψέμα» του; Πόσο «αληθινός» ή «ψεύτικος» είναι στα μάτια τα δικά μου και των άλλων; Πόσο «αληθινός» ή «ψεύτικος» είμαι και εγώ, από τότε που ήρθα σ' αυτήν την πόλη; Αναρωτιέμαι ειλικρινά εάν τελικά υπάρχει μια μόνο «αλήθεια» και ένα μόνο «ψέμα». Έχω την εντύπωση ότι οι «αλήθειες» και τα «ψέματα» είναι πάμπολλα, όσο πάμπολλες είναι και αυτές οι λιλιπούτειες κουκίδες πάνω σ' αυτόν τον λευκό «χάρτη». Μήπως, επομένως, μόνο με «αλήθειες» και «ψέματα» γεμίζει αυτός ο «χάρτης»; Και ποιοι είναι εκείνοι οι παράγοντες που καθορίζουν τις «αναλογίες»; Με ποιον τρόπο άραγε θα είχα τη δυνατότητα να «επέμβω» επάνω τους και να τους «ρυθμίσω» έτσι, ώστε να πετύχω τα «επιθυμητά ποσοστά»; Και αν, πράγματι, μπορούσα να φέρω τις «αναλογίες» αυτές στην ιδανική τους μορφή, τότε θα ήμουν πιο «ελεύθερος» απ' ότι τώρα ή θα ήμουν και πάλι το ίδιο «καταδικασμένος» στην «ελευθερία» μου;

Αυτή την τόσο «αληθινή» και, παράλληλα, τόσο «ψεύτικη» ελευθερία ... Μια «πολυτέλεια» μέσα στην «φθηνία» της ... Μια «μεγαλοσύνη» μέσα στην οικτρή «πενιχρότητά» της ... Μια «πράξη» μέσα στην πλήρη «απραξία» της ... Μια «διέξοδος» μέσα στο αζεπέραστο «αδιέξοδό» της ...

- «Εάν ζητάς μια διέξοδο στην ζωή σου, έλα μαζί μας ... ».

Τα μεγάλα, αμυγδαλωτά μάτια φωτίστηκαν έτσι όπως έπεφτε το φως από το φανάρι του δρόμου επάνω της. Στα κοντά καστανά μαλλιά της λαμπίριζαν οι μικρές υγρές σταγόνες του ζελέ. Πάνω στο ξεθωριασμένο τζιν πουκάμισο είχε περάσει χιαστή μια μεγάλη δερμάτινη τσάντα. Έμοιαζε με ταχυδρόμο που κάνει διανομή γραμμάτων βραδιάτικα ...

- «Εάν ζητάς μια διέξοδο στην ζωή σου, έλα μαζί μας ... ».

Ο απαλός, βαθύς τόνος της φωνής της επανέλαβε στωικά, για άλλη μια φορά, τα ίδια λόγια ...

- «Ποια είσαι; ... Δεν σε ξέρω ... ».

Την κοιτούσα έκπληκτος, γεμάτος απορία γι' αυτή την αλλόκοτη εμφάνισή της μέσα στην νύχτα. Εκείνη κατάλαβε την ταραχή μου. Τα φωτεινά μάτια της έγιναν ξαφνικά τόσο γλυκά μέσα στην μελιά απόχρωσή τους. Το χαμόγελό της, τρυφερό και αγνό, μ' έκανε να σαστίσω ακόμη περισσότερο ...

- «Είμαι η κόρη της ... Μην τρομάξεις. Καταλαβαίνω τι περνάς ... Άλλωστε, και σε μένα το ίδιο έκανε όλα αυτά τα χρόνια. Προσπαθούσε να με «εξοντώσει» με τον τρόπο της. Να με κάνει υποχείριό της ...». Το παιδικό βλέμμα σκοτείνιασε στην στιγμή. Τα σαρκώδη χείλη έχασαν την «αθωότητά» τους και άρχισαν να τρέμουν ελαφρά. « ... Δεν την άφησα, όμως Και αυτό, δεν μου το συγχώρεσε ποτέ ... ». Με μια γρήγορη κίνηση, έδιωξε κάτι από το μάτι της που την εμποδίζε να δει ... « ... Είχα μια σκασίλα! Πριν από λίγο, τον «σχόλασα» τον κέρβερο που μου είχε βρει για άντρα! Τον ίδιο κέρβερο που είχε και αυτή στο πλάι της! Γι' αυτό και βρήκε εσένα τώρα! Εσύ είσαι το εξιλαστήριο θύμα της! Θα σε χαρεί και μετά θα σε «εξοντώσει»! Πίστεψέ με! Οι στερήσεις την έκαναν μια δαιμονική ύπαρξη!».
- «Μα ... Δεν έχουμε πια ... Θέλω να πω ... Χωρίσαμε με την μητέρα σου ... ».
- «Έτσι νομίζεις! Από αυτή τη γυναίκα δεν χωρίζεις ποτέ! Είναι σαν Ερινύα! Σε κυνηγάει όπου και αν πας και, όταν σε βρει ... Σε εξοντώνει! ... ».
- «Πώς; ... Με ποιον τρόπο; ... ».
- «Μα ... Με την «αφυδατωμένη» φύση της. Φαντάζομαι ότι όταν θα πλάγιαζες μαζί της, κατάλαβες ότι η αγάπη είναι μια άγνωστη έννοια για εκείνη».
- «Είσαι σκληρή μαζί της ... Σ' αυτό το θέμα δεν έφταιγε μόνο αυτή... Ούτε εγώ της έδωσα αγάπη ... ».
- «Δεν της έδωσες, γιατί, πολύ απλά, δεν σε άφησε να της δώσεις!».

- «Μπορεί ... ».
- «Λοιπόν; ... Τι λες; Θα έρθεις μαζί μας;».
- «Που; ... ».
- «Στο κάστρο ... Σήμερα έχουμε την καθιερωμένη συνάντησή μας ... Θα είναι όλοι μαζεμένοι ... Μόνο εσύ λείπεις ... ».
- «Δεν ξέρω καν το όνομά σου! Με παρακολουθείς μέσα στην νύχτα! Μου λες να έρθω μαζί σας! Με ποιους να συναντηθώ και γιατί! Δεν είναι παράξενα όλα αυτά;».
- «Παράξενα; ... Εμένα δεν μου φαίνεται τίποτα παράξενο. Μια συνάντηση είναι στο κάστρο. Δεν καταλαβαίνω τι το παράξενο υπάρχει ... ».
- «Μια συνάντηση! Με ποιους!»
- «Α! Μα, με τα μέλη της "Εταιρείας" μας! Κάθε πανσέληνο συναντιόμαστε στο κάστρο ... Πρόκειται για το ολονύκτιο ραντεβού μας ... Όλα γίνονται πάντα με τον ίδιο τρόπο και η αυγή μάς βρίσκει να κοιτάμε την μικρή μας πόλη από ψηλά ... ».
- «Η "Εταιρεία"; ... ».
- «Α ... Πως την λένε; "Οι πανταχού μαγεμένοι της γης"!».
- «Μαγεμένοι; ... Από τι; ... ».
- «Μα, από την ελευθερία, βέβαια! Από τι άλλο!».

Έπιασα το κεφάλι μου και με τα δυο μου χέρια. Νόμιζα ότι θα έφευγε από τη θέση του. Εκείνη με πλησίασε ... Άγγιξε δειλά το χέρι μου ...

- «Δώσε μου το χέρι σου ... Μη φοβάσαι ... Όλα είναι πολύ πιο απλά απ' όσο φαίνονται ... ».
- «Πέσ' μου, τουλάχιστον, το όνομά σου ... ».
- «Μάγια ... Μάγια Νικηφόρου ... ».
- «Μάγια ... Θα ανεβούμε όλα αυτά τα σκαλιά μέσα στην νύχτα; ... Δεν είναι τρέλα; ».
- «Και άλλα τόσα, αν χρειαστεί ... Το φεγγάρι θα φωτίζει τον δρόμο μας ... Μην ανησυχείς ... ».
- «Στ' αλήθεια ... Είναι, όπως λένε, εννιακόσια ενενήντα εννιά τα σκαλιά; ... ».

Χαμογέλασε πικρά.

- «Τι σημασία έχει πόσα είναι ... Δεν ξέρω να σου πω ... Αν και ... Μια φορά που τα μέτρησα ... » ... Το βαθύ της βλέμμα χαμήλωσε και άγγιξε τη γη ... Μια ρυτίδα πρόβαλε περήφανα και προκλητικά στο αζάρωτο μέτωπό της ... «...Θυμάμαι ότι τα βρήκα λιγότερα... ».

.....

Το μονοπάτι με τα εννιακόσια ενενήντα εννιά σκαλοπάτια – ή ίσως λιγότερα – φωτίζονταν από το ολόγιομο φεγγάρι. Η Μάγια, σ' όλη τη διαδρομή, δεν άφησε ούτε λεπτό το χέρι μου. Αρκετές φορές, μάλιστα, αισθάνθηκα να το σφίγγει σφιχτά μέσα

στο δικό της, λες και προσπαθούσε να μεταδώσει στον “μυημένο” της τη δύναμη και την πίστη που όφειλε αυτός να έχει για να γίνει άξιο μέλος αυτής της άγνωστης “Εταιρείας” ...

Στο γλυκό, παιδικό της πρόσωπο δεν υπήρχε τίποτα που να θυμίζει την προκλητικότητα της μητέρας της. Μονάχα το σώμα της «υπενθύμιζε», με τον τρόπο του, τη «γυναίκα» που έκρυβε μέσα της, κάθε φορά που έριχνα διακριτικά το βλέμμα μου επάνω της, θαυμάζοντας τους «πλούσιους χυμούς» της και το αρχοντικό παράστημά της. Είναι αλήθεια ότι σ’ αυτό έμοιαζε καταπληκτικά στην μητέρα της ...

Ένα αλλόκοτο συναίσθημα με κυρίευσε. Βάδιζα δίπλα σε μια ξένη, για την οποία το «ανδρικό μου μάτι» δεν μπορούσε να μείνει «ανεπηρέαστο» και «αδιάφορο», ενώ την ίδια στιγμή, αυτό το τόσο γλυκό, αγνό πρόσωπο και το ζεστό, παιδικό της χέρι, μ’ έκανε να αισθάνομαι μια διάχυτη τρυφερότητα, που είχα καιρό να αφήσω τον εαυτό μου να βιώσει. Αυτή η «αντινομία» συναισθημάτων και σκέψεων που μ’ έδενε με την μορφή της, ένιωθα ότι περικλείει μέσα της κάτι «αδελφικό», κάτι πρωτόγνωρα «ευγενικό», λες και ένα κοινό αίμα να κυλούσε, εκείνη την ώρα, μέσα στις φλέβες μας. Να ήταν, άραγε, το κοινό αίμα που κυλάει και δένει, με ισχυρούς, ακλόνητους δεσμούς, τα μέλη μιας “Εταιρείας”; ... Μιας “Εταιρείας” *μαγεμένων*; ...

- « ... Οι συναντήσεις των μελών στο κάστρο γίνονται, κάθε φορά, “κεκλεισμένων των θυρών”. Γι’ αυτόν τον λόγο, ανάμεσά μας, υπάρχει πάντοτε άκρατη μυστικότητα και ευλαβική προσήλωση σ’ αυτό που κάνουμε. Η “Εταιρεία” μας λειτουργεί με βάση ένα πολύ αυστηρό καταστατικό και οι σκοποί της είναι πολύ συγκεκριμένοι ... Κάθε αμέλεια από μέρους των μελών μπορεί να επιφέρει βλαβερές και επιζήμιες, για την “Εταιρεία”, συνέπειες ... Γι’ αυτό, απαιτούμε από κάθε μέλος να επιδεικνύει ιδιαίτερη σύνεση ... ».

Ανέβαινε τα σκαλιά, το ένα μετά το άλλο, με ελαφρά και προσεχτικά πηδηματάκια, ενώ εγώ δίπλα της κρατούσα την ανάσα μου, για να μην καταλάβει πόσο πολύ είχα λαχανιάσει. Η πορεία προς το κάστρο είχε για μένα μια «γεύση» ανάβασης σε έναν “Γολγοθά”. Το μόνο που απέμενε πλέον ήταν να δω τον “ξύλινο σταυρό” πάνω στον οποίο θα με “κάρφωναν”, καθώς επίσης και την “Ανάσταση” που τόσο πολύ προσδοκούσα να έρθει στην ζωή μου ...

Ωστόσο, σε αντίθεση με την «νοοτροπία» που πρέπει να διέπει κάθε «εσταυρωμένο» - αυτήν της απόλυτης εμπιστοσύνης στο σχέδιο δράσης ενός “αλάνθαστου” και “απαράβατου” πεπρωμένου – εμένα οι απορίες και τα βασανιστικά ερωτηματικά δεν με άφηναν να ησυχάσω, τριβιλίζοντας ασταμάτητα το μυαλό μου και την καρδιά μου, που κόντευε, με την σειρά της, να σπάσει από τους δυνατούς και επίμονους χτύπους ...

- « ... Γιατί μια τέτοια ιδιαίτερη σύνεση και προσοχή; Ποιος ο λόγος;», προσπάθησα να την ρωτήσω, μέσα από «κοφτές», «αδέξιες» φράσεις.

Σαν να μην άκουσε τίποτα, συνέχισε να μιλάει με τον ίδιο σταθερό τόνο στην φωνή, κοιτάζοντας μ’ ένα απλανές βλέμμα το δρόμο και το κάστρο που ορθώνονταν μπροστά μας ...

- « ... Η *“Εταιρεία”* μας είναι ολιγομελής. Αυτό, άλλωστε, είναι και αυτονόητο. *“Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”* είναι ελάχιστοι. Οι περισσότεροι άνθρωποι αγνοούν παντελώς την ύπαρξή της. Αυτό είναι ευτύχημα για μας ... Αν και ... Δεν παύει, ταυτόχρονα, να είναι και λυπηρό ... ».

Αναστέναξε βαθιά. Έπειτα τα πόδια της σταμάτησαν απότομα να ανεβαίνουν τα σκαλιά. Γύρισε το κεφάλι της και με κοίταξε με μάτια θλιμμένα. Στην σύσπαση των χειλιών της, μου φάνηκε πως διέκρινα μια απροσδιόριστη μελαγχολία ...

- « ... *“Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”* είναι ταγμένοι για τη θυσία. Αντιθέτως, οι περισσότεροι άνθρωποι στον κόσμο δεν θέλουν να θυσιάσουν τίποτα από την ζωή τους, ούτε καν τον χρόνο τους. Τους αρκεί να ξυπνάνε το πρωί και να κοιμούνται το βράδυ. Για τους *“μαγεμένους”*, όμως, η κάθε μέρα μπορεί να είναι και η τελευταία της ζωής τους. Η μεγαλύτερη *“ελπίδα”* τους είναι η *“απώλεια* αυτής της ελπίδας”. Αυτό είναι, εξάλλου, που τους *«απελευθερώνει»* και από όλα τα δεσμά και τις φριχτές συμβατικότητες που παράγει στο πέρασμά της αυτή η σαρωτική *«λαίλαπα»* της πλάνης ... ».
- «Είναι πλάνη να ελπίζει κανείς; ... », είπα απορημένος.
- «Είναι πλάνη να επενδύει κανείς στο *“αύριο”* και να μην ζει το *“σήμερα”* ... Γι’ αυτό, και μόλις τελειώνει κάθε συνάντησή μας στο κάστρο, αποχαιρετιζόμαστε μεταξύ μας, γιατί μπορεί στην επόμενη συνάντηση κάποιο μέλος ... ».
- «Να μην ζει; ... ».

Μια φευγαλέα σκιά πέρασε μπροστά από το πρόσωπό της και *«κάθισε»* πάνω στα χαμηλωμένα της βλέφαρα. Ακαριαία, συνειδητοποίησα ότι το χέρι της δεν έπιανε το δικό μου, αλλά το είχε αφήσει ελεύθερο ...

Στεκόμασταν κάτω από ένα ολοστρόγγυλο φεγγάρι, που δημιουργούσε χρυσά φωτοστέφανα και έπαιζε με τις χρυσές ανταύγειες των μαλλιών μας. Λίγα μόλις σκαλιά μάς χώριζαν από την είσοδο του φωταγωγημένου, μέσα στην βαθιά νύχτα, κάστρου ...

Άγγιξα δειλά τον ώμο της ...

- «Μάγια ... Τι έχεις; ... Τι συμβαίνει; ... ».

Τα λαμπερά της μάτια, δύο πύρινοι, φλεγόμενοι δίσκοι, έριξαν όλο το φως και την λάμψη τους επάνω μου. Η βαθιά φωνή της, σαν δροσερό νερό, κύλησε αργά μέσα στα αυτιά μου ...

- « ... Εδώ οι δρόμοι μας χωρίζουν ... Θα συνεχίσεις μόνος σου τη διαδρομή ... Λίγα μόλις μέτρα σε χωρίζουν από την πύλη του κάστρου για να την διαβείς ... Ο *“μυημένος”*, σύμφωνα με το καταστατικό μας, πρέπει να περάσει μόνος του την πύλη ... Εκεί σε περιμένουν *“οι μαγεμένοι”* ... Ψάξε να τους βρεις ... Να θυμάσαι ότι δεν πρέπει να φύγεις από το κάστρο, παρά μονάχα το *ξημέρωμα* ... Όταν θα έχεις συναντηθεί και με το τελευταίο μέλος της *“Εταιρείας”* ... ».

Ένας κόμπος ήρθε και στάθηκε ξαφνικά στον λαιμό μου. Αισθάνθηκα την φωνή μου να τρέμει ...

- «Και ... Πού θα ξέρω ποιο είναι το τελευταίο μέλος; ... ».

Έμεινε για λίγα λεπτά σιωπηλή και έπειτα χαμογέλασε καλοκάγαθα ...

- «Δεν θα δυσκολευτείς να το καταλάβεις. Το τελευταίο μέλος είναι πάντα αυτό που αναθέτει την *''αποστολή''* ... ».
- «Την αποστολή; ... ».

Έφερε το πρόσωπό της κοντά στο δικό μου. Στο βελούδινο άγγιγμα των χειλιών της, έκλεισα ηδονικά τα μάτια. Όταν τα άνοιξα, βρισκόταν ήδη λίγα μέτρα μακριά μου, παίρνοντας το δρόμο της επιστροφής ...

- «Μάγια! Περίμενε! Πότε θα σε ξαναδώ;», της φώναξα δυνατά. Όσο και αν προσπαθούσα, μου ήταν αδύνατο να κρύψω την ταραχή μου. Γύρισε αργά το κεφάλι της και με κοίταξε. Τώρα στο πρόσωπό της είχε επανέλθει εκείνο το τόσο ζεστό παιδικό χαμόγελο που την έκανε να ξεχωρίζει από όλες τις άλλες κοπέλες της ηλικίας της ...
- «Θα ξανασυναντηθούμε, μόλις φέρεις σε πέρας την αποστολή σου! Καλή τύχη, Πέτρο Φραντζί! Από αυτή την στιγμή, είσαι και εσύ ένας από τους *''μαγεμένους''*! Καλωσόρισες στην *''Εταιρεία''* μας! Καλή αντάμωση ... ».

Έμεινα για λίγα λεπτά να την κοιτάζω, μέχρι που η φιγούρα της κρύφτηκε μέσα σε μια σκοτεινή άχλη. Γύρισα ύστερα την πλάτη μου και κοίταξα, για άλλη μια φορά, το επιβλητικό κάστρο. Ο πέτρινος όγκος του μου φάνηκε ξαφνικά τόσο απροσπέλαστος και ψυχρός, που ένιωσα να με κατακλύζει από όλες τις μεριές ένα πνιγρό αίσθημα φόβου και απόγνωσης. Ένας δρόμος, χωρίς ελπίδα, ανοίγονταν μπροστά μου ...

Σαν από θαύμα, όμως, το φωτεινό πρόσωπο της Μάγιας, με το γλυκό εκείνο, γνώριμο χαμόγελό της, ήρθε να μου θυμίσει σε μια στιγμή ότι *''οι πανταχού μαγεμένοι της γης''* δεν έχουν τίποτα να φοβηθούν στο δρόμο που βαδίζουν ... Γιατί η μεγαλύτερη ελπίδα τους, είναι η απώλεια αυτής της ελπίδας ...

.....

«Πρέπει να μπορούμε κάθε τόσο να ξαποστάζουμε από την αλήθεια μέσα στο μη-αληθινό, αλλιώς η αλήθεια θα μας γίνει βαρετή, ανήμπορη και άνοστη».

«Σπαρακτικές ανθρώπινες αλήθειες, βίοι ελάσσονες σε πρόσωπα εμβληματικά, σφραγισμένα από το πεπρωμένο τους».

«Άνθρωποι ταπεινοί, άνθρωποι ασήμαντοι, άνθρωποι που δεν εκπλήρωσαν τα όνειρά τους, που δεν κατόρθωσαν ποτέ να ορθώσουν το ανάστημά τους όσο ήταν ζωντανοί, αντικειμενικά μηδαμινοί, που καθώς βαδίζουν όμως προς τον θάνατο, γίνονται σημαντικοί. Ένα παράξενο φωτοστέφανο πλαισιώνει την κεφαλή τους και τους κάνει να μοιάζουν με ετοιμοθάνατους αγίους».

«Αυτό το δυνατό φάρμακο που μας κάνει ν' αγαπάμε ό,τι μας συντρίβει και που γεννά την ελπίδα σ' ένα χωρίς διέξοδο κόσμο, αυτό το ξαφνικό άλμα που κάνει τα πάντα να αλλάζουν και, ωστόσο, να μένουν πάντα ίδια, να 'ναι άραγε το μυστικό της υπαρξιακής επανάστασης των 'πανταχού μαγεμένων της γης';».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Η πύλη που οδηγούσε στο εσωτερικό του κάστρου ήταν ανεξήγητα στενή και κοντή, ενώ μέσα στον τεράστιο όγκο του φοβερού αυτού κτίσματος με τις ψηλές πολεμίστρες και τα κυκλώπεια τείχη, εκείνη αποτελούσε μια τραγική αντίφαση, μια εμφανή, οικτρή δυσαρμονία ...

Προχώρησα διστακτικά. Φοβόμουν ότι δεν θα μου ήταν και τόσο εύκολο να περάσω απαρατήρητος. Όλο και κάποιος θα εμφανίζονταν την τελευταία στιγμή, φράζοντάς μου το δρόμο και ζητώντας να του δώσω τα ανάλογα «διαπιστευτήρια». Ωστόσο, η νεκρική σιγή που επικρατούσε, έδινε την εντύπωση ότι στο κάστρο δεν υπήρχε ψυχή, πόσο μάλλον ένας φρουρός που θα εμπόδιζε το πέρασμά μου ... Αυτό, βέβαια, μου προκαλούσε και το εύλογο - κατά τα άλλα - ερώτημα πώς τόσο *''μαγεμένοι''*, μέλη μιας *''Εταιρείας''*, που είχαν μαζευτεί για την καθιερωμένη συνάντησή τους, παρέμεναν τόσο σιωπηλοί και δεν παρήγαγαν ούτε τον παραμικρό θόρυβο! Να είχα πέσει θύμα εξαπάτησης από αυτή την περίεργη «συνοδοιπόρο» μου; Τώρα που τα ξανασκεφτόμαι όλα από την αρχή, δεν μπορώ παρά να ομολογήσω ότι υπήρξα τρομερά αφελής! Μια άγνωστη με πλησιάζει μέσα στην νύχτα και εγώ δέχομαι να την ακολουθήσω. Της δίνω, μάλιστα, και το χέρι μου και εκείνη το κρατάει σφιχτά, για να με οδηγήσει, σαν το πρόβατο, στην σφαγή! Και, τί, δηλαδή; Ένα παιδικό βλέμμα και ένα ζεστό χαμόγελο είναι αρκετά, για να εμπιστευτείς κάποιον; Και αν πρόκειται για επίπλαστο προσωπίο, που το φόρεσε αυτές τις λίγες ώρες που ήμασταν μαζί, μόνο και μόνο για να πετύχει τον δόλιο σκοπό της; Απορώ, πραγματικά με τον εαυτό μου και με την ανεκδιήγητη αδυναμία μου να προβώ σ' αυτές τις τόσο λογικές σκέψεις, πριν πιαστώ σαν τον ποντικό στη φάκα! Ειλικρινά, νιώθω ντροπιασμένος - και όχι μόνο! Εδώ, «διακυβεύεται» η ζωή μου! Που να ξέρω, ο δύσμοιρος, τι καρτέρι μου έχουν στήσει σ' αυτό το «απρόσιτο» κάστρο!

Από την άλλη πάλι ... Καταλαβαίνω ότι δεν πρέπει να πανικοβάλλομαι, αλλά να κρατήσω, μέχρι το τέλος, την ψυχραιμία μου. Για Όνομα του Θεού! Δεν είμαι, δα, και κανένα νιάνιαρο! Και, έπειτα, γιατί να μην το δω και ως μια απρόσμενη εμπειρία, μια ανέλπιστα περιπέτεια; Θα είχε, βέβαια, την χάρη της αυτή η «περιπέτεια», εάν δεν με τύλιγε αυτό το πνιχτό, αποτρόπαιο σκοτάδι! Επιπλέον, σ' αυτή τη «δοκιμασία» είμαι μόνος μου! Κατάμονος! Και αυτή η ερημιά με τρομάζει ακόμη περισσότερο! Παρόλο αυτά - να κάτι που δεν μου πέρασε από το μυαλό προηγουμένως! - θα μπορούσε να λειτουργήσει και προς «όφελός» μου, εάν λάβει κανείς υπόψη του την αντίδρασή μου, μόλις θα διαπίστωνα την «ενέδρα» που θα μου είχαν στήσει ερήμην μου! Ασφαλώς και όλες οι «ενέδρες» στήνονται ερήμην μας, αλλά - άλλο πράγμα είναι να μην το γνωρίζεις και να χαίρεσαι την μοναξιά σου αμέριμνος - και άλλο να το βλέπεις να εξελίσσεται απροκάλυπτα μπροστά στα έκπληκτα μάτια σου από το πρώτο κιόλας λεπτό! Ευτυχώς, μέχρις στιγμής σε μένα, δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Χωρίς, όμως, αυτό να προεξοφλεί ότι δεν θα συμβεί κιόλας! Όπως και να 'χει το πράγμα, πάντως, ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει μόλις διαβώ αυτή την άθλια πύλη που μου επιφύλαξε η μοίρα μου!

Μάλλον ... Είμαι υποχρεωμένος να λάβω κάποια μέτρα πρόβλεψης και προστασίας, μόλις θα πλησιάζω. Φυσικά και θα πρέπει να πάρω τις ανάλογες προφυλάξεις! Θα είναι ασυγχώρητο σφάλμα από μέρους μου να φανώ - και για δεύτερη φορά - τόσο εύπιστος και αφελής! Δεν θα παραδοθώ έτσι αμαχητί και

άνανδρα στον εχθρό! Έχω και εγώ το σχέδιό μου, αρκεί να είμαι ψύχραιμος και προσεχτικός. Ακριβής στην κάθε κίνηση που θα κάνω, στον κάθε στόχο που θα θέσω. Θέλει και η άμυνα την «μεθοδευμένη» της! Καμιά φορά, μάλιστα, η άμυνα πρέπει να είναι πιο «μεθοδευμένη» από την επίθεση ... Όμως ... Θεέ μου! Τι τραγικό! Να μπορούσα, τουλάχιστον, να έχω κάτι για να αμυνθώ! Μόνο χώμα και πέτρες βλέπω γύρω μου! Τίποτε άλλο! Εν πάση περιπτώσει, θα αξιοποιήσω ό,τι μου δίνεται αυτήν την ώρα. Σίγουρα, τα όπλα είναι ένα μέσο άμυνας. Δεν πρέπει, όμως, να αγνοώ και το γεγονός ότι το μυαλό παίζει τον πιο σημαντικό ρόλο σε τέτοιου είδους καταστάσεις! Τώρα, βέβαια, οφείλω να ομολογήσω, στο σημείο αυτό, ότι δεν είχα ποτέ σε «μεγάλη υπόληψη» το πνεύμα μου! Αυτό, όμως, δεν συνεπάγεται και αμυαλιά! Έχω την ταπεινή αίσθηση ότι στο επίπεδο της «αυτοδιάθεσης» δεν καταλαμβάνω και την έσχατη θέση! Πέτρες, λοιπόν, χώμα και μυαλό! Αυτά θα είναι τα μοναδικά εφόδια της άμυνάς μου μπροστά στην επικείμενη έφοδο του αντιπάλου! ... Για σιγά όμως! Δεν συνυπολόγισα και κάτι άλλο μέσα σ' όλα! ... Μα! ... Φυσικά! ... Την τύχη! ... Τον παράγοντα 'τύχη'! ... Αυτοί, μάλλον, θα είναι περισσότεροι από μένα αριθμητικά – σίγουρα θα είναι περισσότεροι! Εγώ, όμως, μπορεί να έχω την τύχη με το μέρος μου! Και αυτό δεν είναι λίγο πράγμα! Το θέμα είναι τώρα να σκεφτώ πως κερδίζει κανείς την εύνοια της τύχης. Με πίστη; ... Με θέληση; ... Θρήσκος δεν ήμουν ποτέ ούτε ισχυρή θέληση διαθέτω – απ' όσο μπορώ, τουλάχιστον, να γνωρίζω τον εαυτό μου! Δεν είμαι, βέβαια, και απόλυτα σίγουρος περί της «αυτογνωσίας» μου! Πάντα υπάρχουν και άγνωστες, ανεξερευνήτες πτυχές μέσα μας ... Πάντως! Είτε γνωρίζω σε βάθος είτε όχι τον εαυτό μου, ένα είναι το μόνο βέβαιο! ότι πρέπει να «ανασύρω» από μέσα μου όση ρανίδα πίστης και θέλησης μου έχει απομείνει!

Και ωστόσο ... Αν δεν χρειαστεί, τελικά, να «επιστρατεύσω» τίποτα από όλα όσα μνημονεύω; ... Ποιος μου λέει ότι θα τεθεί, κατ' ανάγκη, ζήτημα χρήσης όλων αυτών; ... Γιατί να σκέφτομαι μονάχα το κακό! ... Είναι, δηλαδή, τόσο ασυνήθιστο να έχουν καλό σκοπό αυτοί οι άνθρωποι για μένα; Και, έπειτα ... Γιατί να τρέφουν μίσος για το πρόσωπό μου; Τι τους έχω κάνει; Εγώ δεν χώθηκα ποτέ ανάμεσα στα πόδια κανενός! Τουλάχιστον, δεν θυμάμαι ποτέ να συνέβη κάτι τέτοιο στο παρελθόν και αυτό να έχει αντίκτυπο τώρα και στο παρόν μου ... Παρόλο αυτά ... Είναι και αυτή η μνήμη μου, που δεν της έχω και πολύ εμπιστοσύνη τώρα τελευταία! Μπορεί κάλλιστα και να μην θυμάμαι καλά! Με τον καιρό, η μνήμη μας εκφυλίζεται, όπως και τόσα άλλα πράγματα στην ζωή μας. Ποιος μπορεί να μου διαβεβαιώσει, με κάποιον τρόπο, ότι δεν έπαθα και εγώ κάτι παρόμοιο! Αλλά ... Ας πάρουμε, τέλος πάντων, το «ενδεχόμενο» ότι μου διαφεύγει κάτι, λόγω κακής μνήμης. Και πάλι! Γιατί, σώνε και καλά, να κινδυνεύω από ένα κάστρο και από τους ανθρώπους που βρίσκονται μέσα σ' αυτό! ... Αν ... Βέβαια ... Βρίσκονται ... Και δεν είναι εντελώς έρημο ... Ένα έρημο κάστρο ... Μια γλυκιά καλοκαιρινή βραδιά ... Ένας μοναχικός περιηγητής να περιδιαβαίνει τα άδεια πλακόστρωτα καλντερίμια ... Οπωσδήποτε ... Είναι ένα άκρως ρομαντικό θέαμα ... Χωρίς τίποτα το «μεμπτό» ... Το επικίνδυνο ... Το αποκρουστικό ... Γιατί, επομένως, να μην το χαρώ; ... Και ως ιδέα ... Και ως πράξη ... Και αν ακόμη δεν υπάρχουν 'μαγεμένοι' ... Και αν ακόμη δεν υπάρχει 'Εταιρεία' ... Ποιος ο λόγος να μην χαρώ εγώ την «μαγεία» αυτής της στιγμής; ... Πότε άλλοτε θα μου δοθεί μια ανάλογη «δυνατότητα»; ...

[.....]

Μ' αυτά και μ' άλλα πολλά, πέρασα τη στενή πύλη του κάστρου, χωρίς καν να το αντιληφθώ ... Το φως από τους δυνατούς προβολείς που έπεσε «ανελέητα» επάνω μου από όλες τις μεριές, με τύλιξε αμέσως μέσα σ' ένα λαμπερό σύννεφο

χρυσόσκονης και αιωρούμενων σωματιδίων ... Έβαλα το χέρι μου μπροστά στα μάτια μου, καλύπτοντας το πρόσωπό μου, για να το προστατέψω από αυτούς τους μικροσκοπικούς «εισβολείς» της νύχτας, που σαν δροσοσταλίδες επικάθονταν πάνω στο σώμα μου και τα μαλλιά μου, γεμίζοντας τον αέρα με μια διάχυτη αίσθηση δροσιάς και ευφορίας ... Μόλις τα μάτια μου άρχισαν να συνηθίζουν σ' αυτή την «πλούσια φωτοχυσία», τράβηξα το χέρι μου και άφησα το βλέμμα μου να πλανηθεί στον χώρο ... Καμιά κίνηση ... Καμιά σκιά ... Κανένας ήχος δε «διέκοπτε» την άκρατη ησυχία που επικρατούσε στην ατμόσφαιρα ...

Και όμως ... Ήμουν σίγουρος ... Σχεδόν βέβαιος ... Ένας καινούριος κόσμος ανοίγονταν μπροστά μου ... Ο κόσμος του κάστρου ... Ο κόσμος των *''μαγεμένων''* ... Ένας κόσμος που με περίμενε εδώ και χρόνια ... Και θα μου έδινε, επιτέλους, τη «δυνατότητα» - μετά από τόσο καιρό «αναμονής» - να τον γνωρίσω ... Να ήταν, άραγε, ένας κόσμος «αληθινός», ο κόσμος που έκλεινε μέσα του το κάστρο; ... Ένας κόσμος «ψεύτικος»; ... Ένας κόσμος «λογικός»; ... Ένας κόσμος «παράλογος»; ... «Μαγικός»; ...

Στ' αλήθεια ... Που θέλετε να ξέρω ... Εάν πρώτα δεν τον ζήσω ...

.....

Λίγα μόλις μέτρα από την στροφή ενός μακρύ διαδρόμου, που οδηγούσε σε μια από τις πολλές μυστικές στοές του κάστρου, μου φάνηκε πως άκουσα έναν αμυδρό ήχο ... Πλησίασα διστακτικά, πατώντας στις μύτες των ποδιών μου. Διέσχισα με προσοχή την σκοτεινή στοά, αποφεύγοντας να προκαλέσω τον παραμικρό θόρυβο, που θα έκανε αισθητή την παρουσία μου ... Ο ήχος γινόταν όλο και πιο έντονος, όσο έφτανα προς την φωταγωγημένη έξοδο της στοάς ... Κράτησα την ανάσα μου και κοίταξα, κρύβοντας το πρόσωπό μου πίσω από έναν χοντρό, υγρό τοίχο ...

Μια νεαρή κοπέλα καθόταν στο πρώτο από μια σειρά στενά και απότομα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στις καλοδιατηρημένες πολεμίστρες του κάστρου. Πάνω στα γόνατά της ακουμπούσε έναν φορητό υπολογιστή, στον οποίο είχε – απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα – στρέψει όλο της το ενδιαφέρον και την προσοχή ... Ο ήχος που παράγονταν από το γρήγορο και νευρικό πάτημα των πλήκτρων, έκρυβε κάτι από αποφασιστικότητα, μαζί, όμως, και με μια γερή δόση ανυπομονησίας ... Τι ήταν αυτό, άραγε, που έβλεπε στην οθόνη του υπολογιστή της και είχε τόσο μεγάλη σημασία για εκείνη; ... Τα λεπτά δάχτυλά της «σάρωναν» κυριολεκτικά, απ' άκρη σ' άκρη, το πληκτρολόγιο, ενώ οι μακριές βλεφαρίδες της ανοιγόκλειναν σε κάθε βλέμμα που έριχνε πάνω στον «γοητευτικό συνομιλητή» της ...

Για κλάσματα δευτερολέπτου, σκέφτηκα ότι εάν αυτή η κοπέλα ανήκε στην *''Εταιρεία''* των *''πανταχού μαγεμένων της γης''*, τότε σίγουρα ήταν η πρώτη που όριζε η μοίρα μου να γνωρίσω ... Προχώρησα, λοιπόν, με βήμα αργό και σταθερό, σαν αιλουροειδές που ψάχνει να βρει μέσα στην πνιχτή νύχτα το θήραμά του, βγαίνοντας από το σκοτάδι της στοάς, στο φως και πάλι των προβολέων του κάστρου ...

- «Καλησπέρα ... ».

Τα ωραία γαλαζοπράσινα μάτια άφησαν στην στιγμή την οθόνη του υπολογιστή και με κοίταξαν κατάματα. Καμιά έκπληξη ... Καμιά απορία ... Καμιά ταραχή δεν διέκρινα επάνω τους ... Σαν να ήταν πολύ φυσικό να εμφανιστώ μια τέτοια ώρα μπροστά της και σ' ένα τέτοιο μέρος ... Σαν να με περίμενε και είχε έρθει απλώς η ώρα της συνάντησής μας ... Η νεαρή κοπέλα ανταπέδωσε αμέσως τον χαιρετισμό, λέγοντας και αυτή με τη σειρά της:

- «Καλησπέρα σας».

Ένιωθα τα πόδια μου και την φωνή μου να τρέμουν, όπως ένα μικρό, απροστάτευτο παιδί, χαμένο σ' ένα λαβυρινθώδες, τρομερό κάστρο, έτοιμο να το «κατασπαράξει» ...

- « ... Μόλις τώρα έφτασα στο κάστρο ... Είσαι η πρώτη που συναντώ ... », βρήκα τη δύναμη να πω, με φωνή που κόμπιαζε σε κάθε λέξη που πρόφερα.
- « Α ... Μάλιστα ... », είπε αυτή αδιάφορα. «Ψάχνετε μήπως κάποιον; Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;», ρώτησε, αυτή τη φορά, με μια αταραξία στο βλέμμα και την φωνή, που μ' έκανε να τα χάσω ακόμη περισσότερο. Μα, καλά! Τόσο φυσικό της φαινόταν όλο αυτό το σκηνικό μέσα στην άγρια νύχτα!
- « ... Είμαι και εγώ μέλος της "Εταιρείας" ... Έγινα πριν από λίγη ώρα ... Ήρθα να γνωρίσω τα υπόλοιπα μέλη ... ».
- «Μέλη; Δεν ξέρω να υπάρχει κάποια "Εταιρεία" εδώ πέρα. Συγγνώμη, αλλά ίσως είναι προτιμότερο να ρωτήσετε κάποιον που να γνωρίζει καλύτερα από μένα». Έμεινε για λίγα λεπτά σκεπτική και έπειτα συμπλήρωσε, χαμογελώντας: «Εγώ, πάντως, δεν ανήκω σε καμιά "Εταιρεία"! Αυτό είναι το μόνο σίγουρο!».
- Μα ... Η Μάγια Νικηφόρου μου είπε ότι ... ».
- «Μάγια Νικηφόρου ... ». Χτύπησε δυο-τρία πλήκτρα στον υπολογιστή, θέλοντας να δει το αποτέλεσμα που θα έφερναν στην οθόνη της. Ύστερα, σαν να θυμήθηκε ότι υπάρχω και εγώ, μου έριξε και πάλι μια κοφτή ματιά ... «Λυπάμαι, αλλά δεν μου λέει κάτι αυτό το όνομα. Μάλλον, απ' ό,τι φαίνεται, δεν μπορώ να σας βοηθήσω ...».

Τώρα η ταραχή μου άρχισε να γίνεται εκνευρισμός ...

- «Συγγνώμη, δεσποινίς, εάν γίνομαι ενοχλητικός, αλλά, στ' αλήθεια, δεν υπάρχει κάποια "Εταιρεία" με την ονομασία "*Οι πανταχού μαγεμένοι της γης*", που οργανώνει, κατά τακτά χρονικά διαστήματα, συγκεντρώσεις στο κάστρο;». Αυτή η διάχυτη νευρικότητά μου μ' έκανε να αισθάνομαι σαν τον πιο γελοίο άνθρωπο που υπάρχει πάνω στον πλανήτη. Δεν μου ήταν, επίσης, καθόλου δύσκολο να φανταστώ ότι την ίδια γνώμη είχε σχηματίσει και η κοπέλα που είχα απέναντί μου ...
- «"*Οι πανταχού μαγεμένοι της γης*"! Είναι όνομα "Εταιρείας" αυτό; Πραγματικά, το βρίσκω πολύ πρωτότυπο και άκρως ποιητικό! ... ».

Ξέσπασε σε δυνατά γέλια, βάζοντας, ωστόσο, το χέρι της μπροστά στο στόμα της από ευγένεια και διακριτικότητα ... « .. Συγγνώμη ... Συγγνώμη, Κύριε ... Απλώς μου ήρθε λίγο απότομα ... Έπειτα, πρέπει να σας πω ότι, από χαρακτήρα, είμαι πολύ ρεαλίστρια για να ανήκω σε μια *''Εταιρεία μαγεμένων''*! Με τι πράγμα να «μαγευτώ» άλλωστε! Με την εποχή μου; Σκληρή εποχή! Δεν βρίσκετε; Δεν αφήνει περιθώρια για *«πανταχού μαγεμένους''*! ... ».

Συνέχιζε να γελάει με την καρδιά της, «απροκάλυπτα» πλέον. Σκέφτηκα ότι ήταν μάλλον ώρα να πηγαίνω, πριν χαρακτηριστώ, εκτός από γελοίος, και τρελός επίσης ...

- «Λυπάμαι που σας διέκοψα από την εργασία σας. Σας ευχαριστώ, πάντως, για τον χρόνο σας. Καλό βράδυ».
- «Μια στιγμή παρακαλώ!».

Σηκώθηκε όρθια, αφήνοντας τον φορητό υπολογιστή της στο σκαλοπάτι που καθόταν. Ήρθε κοντά μου.

- «Ζητώ συγγνώμη αν φάνηκα αγενής, πριν από λίγο. Για να το λέτε εσείς, σίγουρα θα υπάρχει μια τέτοια *''Εταιρεία''*. Απλώς εγώ αγνοώ την ύπαρξή της. Επιτρέψτε μου να σας πάω κάπου που μπορεί να σας βοηθήσουν».

Δέχτηκα να την ακολουθήσω. Άλλωστε, ο τόνος της φωνής της – άγνωστο γιατί – αλλά μου ενέπνεε μια κάποια εμπιστοσύνη. Επιπλέον, το πρόσωπό της έβγαζε καλοσύνη και φερεγγυότητα. Δεν φοβόμουν ότι κάτι κακό θα μου συνέβαινε ...

Μάλλον όφειλα να την πιστέψω. Γιατί, δηλαδή, σώνει και καλά, να πρέπει να γνωρίζει ή να είναι *''μυημένη''* σ' αυτή την *''Εταιρεία''*; Πόσο ανόητος είμαι, Θεέ μου! Έχω παθιαστεί τόσο πολύ μ' αυτή την *''Εταιρεία''*, λες και είναι όλοι οι άνθρωποι υποχρεωμένοι να την γνωρίζουν και να αποτελούν μέλη της! ...

Προχωρούσαμε ο ένας δίπλα στον άλλο, χωρίς να μιλάμε. Προσπάθησα να κάνω την αρχή, «σπάζοντας» τη σιωπή που είχε πέσει ανάμεσά μας.

- «Μένεις καιρό στο κάστρο;», την ρώτησα, με όση μεγαλύτερη απλότητα και φυσικότητα μπορούσα στον τόνο της φωνής μου. Γύρισε το κεφάλι της και με κοίταξε απορημένη ...
- «Μα ... Φυσικά και μένω κάποιες ώρες εδώ ... Άλλωστε, είμαι υποχρεωμένη ... ».
- «Υποχρεωμένη; ... Γιατί; ... Από ποιον; ...».

Η ερώτησή μου την έκανε να σαστίσει ακόμη περισσότερο.

- «Ω! Το κάστρο είναι κομμάτι της ζωής μας! Δεν μπορούμε να το απαρνηθούμε!».
- «Και τι κάνες εδώ; Ασχολείσαι με κάτι;».

Αυτή τη φορά, η έκπληξη έγινε τόσο έκδηλη στα μάτια της, όπως κάποιος που πρέπει να αποδείξει τα αυτονόητα! Τελικά, την *“ταμπέλα”* της γελοιότητας θα μου την κρεμούσε στο λαιμό οπωσδήποτε!

- «Μα! Με την έρευνα ασφαλώς!».

Ακολούθησε μια μικρή παύση και έπειτα είδα το χαμόγελο να επανέρχεται στα χείλη της και το αίμα στα μάγουλά της. Το πρόσωπό της έλαμψε από πάθος και ενθουσιασμό ...

- «Ω! Αυτές τις ημέρες εκπονώ μια έρευνα πάνω στο μοντέλο του *“ιδανικού ανθρώπου”*! Πρόκειται, πραγματικά, για μια πολύ ενδιαφέρουσα μελέτη! Έχω εκπλαγεί με τα πορίσματά της! Είναι τρομερό – δεν βρίσκεται; Να σκιαγραφείς το μοντέλο του *“ιδανικού ανθρώπου”*! Του *“τέλειου όντος”*! Πολλές φορές, μάλιστα, αισθάνομαι τόσο γοητευμένη μ’ αυτό! Το φέρνω μπροστά μου. Το τοποθετώ πάνω στην, υγρών κρυστάλλων, οθόνη μου, και τρέμω σύγκορμη! Άλλοτε, πάλι, δεν μου αρκεί αυτό μονάχα. Τότε, συνομιλώ μαζί του με μια γλώσσα από μακροεντολές, δικής μου επινόησης! Να! Πριν να έρθετε, για παράδειγμα, του μιλούσα για τα μελλοντικά μου σχέδια και εκείνο μ’ άκουγε με προσοχή. Δεν με διέκοψε ούτε λεπτό! Τέτοια κατανόηση! – το φαντάζεστε; Τόσο διευρυμένο πνεύμα! Τώρα, μάλιστα, σκέφτομαι να επεκτείνω την έρευνά μου και να προσεγγίσω και τον συναισθηματικό του κόσμο. Αυτό και αν είναι μαγεία! Νομίζω ότι δεν θα μπορώ ούτε τα πλήκτρα να αγγίζω απ’ τη συγκίνηση! Ο *“ιδανικός μου άνθρωπος”*, πάντως, πρέπει ήδη να έχει αγγίξει τα δικά μου συναισθήματα, γιατί όταν είμαι στεναχωρεμένη, με κοιτάζει περίλυπος ... Αχ! Τι να σας λέω!».
- «Είλικρινά δεν ήξερα ότι υπάρχει *“ιδανικός άνθρωπος”*».
- «Αυτός που κατασκεύασα εγώ, είναι όντως *“ιδανικός”*!».
- «Και τι είναι αυτό που τον κάνει *“ιδανικό”*;».
- «Αχού! Είναι τόσα πολλά! Από πού θέλετε να αρχίσω! Λοιπόν: η διακριτικότητά του, όταν με κοιτάζει. Η αταραξία του, όταν του μιλάω. Η ευγένειά του, όταν του εκμυστηρεύομαι προσωπικά μου μυστικά. Η ανωτερότητά του, όταν ζητάω την γνώμη του για προβλήματα που αντιμετωπίζω ... Αχ! Πιστέψτε με! Είναι τόσα πολλά, που φοβάμαι ότι όλο και κάτι θα ξεχάσω να σας αναφέρω!».
- «Σε βλέπω πολύ ικανοποιημένη. Ευτυχισμένη, θα τολμούσα να πω.».
- «Ναι ... Πρέπει να είμαι όντως πολύ ευτυχισμένη! Μάλλον έχετε δίκιο ...».
- «Φαντάζομαι ότι είναι πολύ ωραίο, μέσα στη βαβούρα και τη ζάλη της ημέρας, να σου κρατάει συντροφιά ένα τέτοιο σπάνιο ον».

Το πρόσωπό της χλόμιασε στην στιγμή. Όλο το σφρίγος και η ένταση που υπήρχε επάνω της, χάθηκαν ακαριαία. Κράτησε το βλέμμα της «καρφωμένο» στο κενό ...

- «... Ξέρετε ... Την ημέρα δεν μου μιλάει ... Μόνο την νύχτα ... Και μόνο εδώ ... Στο κάστρο ...».

- «Γιατί; ... ».
- «Δεν γνωρίζω ... Ενώ το *''όν''* είναι τόσο *''τέλειο''*, η *«γλώσσα»* που επινόησα φαίνεται μάλλον πως είναι *''ατελής''*. Δεν επιτρέπει τις συνομιλίες την ημέρα. Μόνο σ' εκείνα τα σκαλοπάτια που με βρήκατε να κάθομαι, γύρω απ' αυτά τα κυκλώπεια τείχη που περιβάλλουν εμένα και *''εκείνο''*, μπορούμε και βρίσκουμε ο ένας τον άλλο. Έκανα πολλές προσπάθειες για να βελτιώσω αυτή τη *«γλώσσα»*, αλλά νομίζω ότι είναι μάταιος κόπος ... ». Χαμήλωσε τα μάτια της για να μην δω ότι είχαν βουρκώσει ... «Κάποτε αυτό με πείραζε ... Τώρα έχω συμβιβαστεί ... Σχεδόν έχω συμφιλιωθεί μ' αυτή την σκέψη ... ». Με μια γρήγορη κίνηση καθάρισε τα μάτια της, διώχνοντας το θάμπος που την εμποδίζει να δει ... «Πάντως, οφείλω να ομολογήσω ότι είμαι μαγεμένη με τον *''τέλειο άνθρωπό μου''*! Αυτός είναι η διέξοδός μου! Ο αέρας που αναπνέω! Η ελευθερία μου! ... ».

Το χαριτωμένο της πρόσωπο φωτίστηκε και πάλι. Ξαφνικά, αισθάνθηκα μια ανεξήγητη συμπάθεια γι' αυτή την άγνωστη νεαρή κοπέλα που βάδιζε δίπλα μου μέσα στην νύχτα. Λες και αυτό το κάστρο, αυτή η νύχτα μάς έφερναν πιο κοντά. Ασυναίσθητα έπιασα το χέρι της και το έκλεισα μέσα στο δικό μου ...

- «Αυτό που δημιούργησες είναι πολύ όμορφο. Και αυτό που το κάνει να είναι ακόμη πιο σπάνιο είναι το γεγονός ότι ζει μόνο τη νύχτα ... ».
- «Ναι ... Έτσι νομίζω και εγώ, κύριε ... ». Έπειτα, όπως ένα μικρό ναζιάρικο παιδί, που επιζητάει χάρδια και τη ζεστή αγκαλιά της μητέρας του, είπε με μια παραπονιάρικη φωνή: « ... Φωτίζεται, όμως, από το φως των προβολέων του κάστρου! ... ».

Της χάιδεψα τρυφερά το μάγουλο και γελάσαμε μαζί και οι δύο, με μια αλληλοκατανόηση που μόνο η γνωριμία μας και η επαφή μας θα μπορούσε να γεννήσει εκείνη την ώρα ...

- «Φτάσαμε! Εδώ θα συναντήσετε το πρόσωπο που ίσως σας βοηθήσει να μάθετε αυτό που θέλετε ... Αντίο ... Χάρηκα πολύ για την γνωριμία ... ».
- «Στάσου, σε παρακαλώ! Δεν θα μου πεις το όνομά σου, πριν φύγεις; Ούτε καν συστηθήκαμε τόσοι ώρα που μιλάμε!».
- «Αντιγόνη ... ».
- «Ωραίο όνομα ... Και το πρόσωπο που θα συναντήσω; ...».
- Λυπάμαι, αλλά δεν ξέρω το όνομά του ... Δυστυχώς, είμαστε τόσοι πολλοί στο κάστρο, που δεν γνωρίζομαστε μεταξύ μας ... Άλλωστε, τι νόημα έχει; ... ».
- «Σ' ευχαριστώ, Αντιγόνη ... Το όνομά μου είναι Πέτρος ... Χάρηκα πολύ και εγώ για την γνωριμία μας ... »

[...]

Μόλις χάθηκε και αυτή – όπως και η Μάγια Νικηφόρου πριν από λίγες ώρες – μέσα στην «απρόσιτη» νύχτα, και απέμεινα ολομόναχος, παρατήρησα ότι βρισκόμουν μπροστά σ’ ένα μικρό δωμάτιο, μ’ ένα στενό καγκελόφραχτο παράθυρο, που θύμιζε κελί φυλακής. Το τρεμουλιαστό φως από ένα κερί που αχνόφεγγε, έπαιζε με τις «βουβές» σκιές πάνω στην τραχιά επιφάνεια ενός μαυρισμένου τοίχου.

Το κελί φαινόταν να έχει διαμορφωθεί κατάλληλα, για να φιλοξενήσει κάποιον. Απέμενε να δω ποιος ήταν αυτός που μ’ είχε στείλει να συναντήσω η Αντιγόνη. Αγωνιούσα να τον ρωτήσω εάν, με κάποιον τρόπο, ανήκε και αυτός – όπως και εγώ – στους *“πανταχού μαγεμένους της γης”* ...

Η πόρτα που οδηγούσε στο εσωτερικό του κελιού ήταν ανοιχτή. Έτσι, δεν μπήκα καν στον κόπο να χτυπήσω. Στο λιγοστό φως που υπήρχε εκεί μέσα, μπόρεσα να διακρίνω τη φιγούρα ενός μεσήλικα άντρα. Καθόταν οκλαδόν στη μέση του δωματίου, ενώ στα χέρια του κρατούσε έναν βαρύ τόμο που τον έφερνε όσο πιο κοντά μπορούσε στην φωτεινή πηγή. Οι χοντρές ρυτίδες στο μέτωπό του μαρτυρούσαν την περισυλλογή του, αλλά και την προσπάθεια που κατέβαλε κάθε κύτταρό του για να κατανοήσει το περιεχόμενο των σελίδων που με τόση στωικότητα γυρνούσαν και ξαναγυρνούσαν τα δάχτυλά του ...

- «Συγγνώμη, κύριε, για την ενόχληση, αλλά θα επιθυμούσα να έχω τη βοήθειά σας σε κάτι. Ξέρετε αν υπάρχουν, εδώ στο κάστρο, μέλη κάποιας *“Εταιρείας”* με την ονομασία *“οι πανταχού μαγεμένοι της γης”*; », είπα, σπάζοντας τη «νεκρική» σιγή και κάνοντας τον γοητευτικό άντρα να γυρίσει επιτέλους και να με κοιτάξει με μάτια αγριωπά, που πρόδιδαν και τον ανάλογο τόνο της φωνής του ...
- «*Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”*; Πραγματικά, με ξαφνιάσατε, έτσι όπως απροσδόκητα εμφανιστήκατε μπροστά μου, κύριε! Ποιος είστε; Δεν νομίζω να έχουμε γνωριστεί στο παρελθόν!».
- «Με συγχωρείτε, εάν σας διέκοψα απότομα από αυτό που με τόση προσοχή μελετούσατε, αλλά είναι ανάγκη να συναντηθώ, πριν έρθει το ξημέρωμα, με όσα περισσότερα μέλη μπορώ αυτής της *“Εταιρείας”* που σας προανέφερα ... ».

Έξυσε με το δείκτη του χεριού του το μέτωπό του. Ύστερα, έκλεισε το βαρύ τόμο που κρατούσε και τον απόθεσε πάνω στο πάτωμα με μια σχεδόν ευλαβική κίνηση ...

- «Ακούστε, κύριε! Το μέρος στο οποίο βρίσκεστε είναι ένας πολύ ιδιαίτερος χώρος, που ανήκει αποκλειστικά και μόνο στον υποφαινόμενο! Όπως καταλαβαίνετε, λοιπόν, θα ήταν ανόητο – και σαν σκέψη ακόμη – να αποτελώ εγώ μέλος αυτής της *“Εταιρείας”* - ούτε και θυμάμαι πως μου την είπατε!».
- «*Οι πανταχού μαγεμένοι της γης”* ... ».
- «Α! Μάλιστα! Υπέροχα! Ένας πρώην επιστήμονας και νυν ένθερμος μελετητής φιλοσοφικών θεμάτων, να ανήκει σε μια σπείρα *“μαγεμένων”*! Αυτό και αν είναι το πιο παράλογο που έχω ακούσει ποτέ!».

Η ευθυξία του, μαζί και με την γοητευτική φυσιογνωμία του, με παρότρυναν να συνεχίσω το διάλογο μαζί του, ακόμη και με τον κίνδυνο ο *“έν λόγω κύριος”*, κάποια στιγμή, αγανακτισμένος να με πετούσε έξω από το «άβατόν» του! Η περίεργη

“αλογόμυγα” του πνεύματος, σαν οίστρος «γυρόφερνε» τη γλώσσα μου και το μυαλό μου ...

- «Αγαπητέ μου, κύριε! Γιατί εκνευρίζεστε; Είναι, στ’ αλήθεια, τόσο παράλογο να είναι κανείς “μαγεμένος”; Σέβομαι απόλυτα το γεγονός ότι δεν ανήκετε σ’ αυτήν την “Εταιρεία” - που εσείς αποκαλέσατε πριν από λίγο “σπείρα” - εύχομαι να ήταν μονάχα ένα “λεκτικό απόπημα” από μέρους σας. Ωστόσο, οφείλετε να σεβαστείτε και εσείς, με τη σειρά σας, το γεγονός ότι εγώ, αντιθέτως, ανήκω σ’ αυτήν την “Εταιρεία”!».

«Εριξε» επάνω μου μια ερευνητική ματιά και με φωνή που έδειχνε να έχει μαλακώσει κάπως, είπε:

- «Τι επαγγέλλεσθε, κύριε;».
- «Καθηγητής Καλών Τεχνών».
- Χμ! Το φαντάστηκα!». Στα χείλη του σχηματίστηκε ένα ειρωνικό χαμόγελο ... «Αυτή είναι και η βασική διαφορά της Τέχνης από την Επιστήμη! Εσείς παθιάζετε με “μαγείες” και όλα τα συναφή, ενώ εμείς τα έχουμε πλέον ξεπεράσει όλα αυτά ανεπιστρεπτί!».
- «Είπατε πως ήσασταν επιστήμονας;».
- «Ναι ... Εργαζόμουν για χρόνια ως Μοριακός Βιολόγος ... ».
- «Και τώρα; Τι είναι αυτό που σας φέρνει στο κάστρο;».
- «Μα! Σας το είπα και πριν από λίγο! Η μελέτη!».
- «Η μελέτη; ... ».
- «Μάλιστα, αγαπητέ μου! Η μελέτη! Γιατί σας φαίνεται τόσο παράξενο; Θέλω να εντυφίσω πάνω στις έννοιες του μυστικισμού! Να βιώσω όλη την υπαρξιακή απελευθέρωση που φέρνει αυτή η κάθαρση! Η πλήρης απάρνηση του βασιλείου των δημιουργημένων πραγμάτων! Αυτός ο εσωτερικός εξαγνισμός! Νομίζω ότι είναι πιο πάνω απ’ όλα στη ζωή μας!».
- «Επιτρέψτε μου, αξιότιμε κύριε – με όλο το σεβασμό – να σας πω ότι μου θυμίζετε σκεπτικιστή ερημίτη!».
- «Αυτό να μην το ξαναπείτε ποτέ! Μ’ ακούτε; Νομίζω μάλιστα, ότι για λόγους που υπαγορεύει η ευγένεια, έχετε χρέος να ανακαλέσετε εδώ και τώρα! Εγώ ερημίτης! Εγώ που, μέχρι σήμερα, είχα ως αντικείμενό μου τον “Άνθρωπο”!».
- «Ο “Άνθρωπος” δεν είναι αντικείμενο, κύριε! Πολύ περισσότερο δε, αντικείμενό σας! Ωστόσο, είμαι πρόθυμος να ανακαλέσω, για λόγους τάξης, αφού μου το ζητάτε ... ».

Άρχισε να τρίβει τα χέρια του νευρικά, ενώ η ματιά του – έτσι όπως έπεφτε πάνω στην λιτή οικοσκευή του χώρου του – έμοιαζε να ζητάει απεγνωσμένα να κρατηθεί από κάπου ...

Το μόνο σίγουρο ήταν ότι η παρουσία μου και, ακόμη πιο πολύ, τα λεγόμενά μου δεν του ήταν διάλου αδιάφορα. Αντιθέτως, είχα καταφέρει, μέσα στα λίγα λεπτά της συνομιλίας μας, να τον αναστατώσω αισθητά! ...

- «Είμαι, τουλάχιστον, είκοσι και παραπάνω χρόνια μεγαλύτερός σας! Και μόνο γι’ αυτό, θα έπρεπε να είστε πιο προσεχτικός στις

εκφράσεις σας, νεαρέ μου, και να επιδεικνύετε λιγότερη αλαζονεία για την ηλικία σας!».

- «Δεν νομίζω ότι πρόκειται περί αλαζονείας το να πρεσβεύει κανείς μια άποψη για τα πράγματα και τον κόσμο».
- «Όταν την εκφράζει με κομπό και διακριτικό τρόπο, ναι! Σίγουρα, όμως, όχι με τον τρόπο που την εκφράζετε εσείς!».
- «Με παρεξηγήσατε, κύριε ... Λυπάμαι, πραγματικά, εάν μέσα σ' αυτά τα λίγα λεπτά της συνομιλίας μας σας έγινα τόσο, μα τόσο αντιπαθητικός ... Η αλήθεια είναι ότι είμαι ταραγμένος ... Εάν σας εκμυστηρευτώ τι μου συνέβη πριν από λίγες ώρες, φοβάμαι ότι, πέρα από αντιπαθητικό, θα με περάσετε και για τρελό ... Ωστόσο, θα ήθελα να με ακούσετε με όση περισσότερη κατανόηση και συγκατάβαση διαθέτετε ... Θα σας ήμουν ευγνώμων ... ».
- «Σας ακούω λοιπόν!».
- «Είμαι τριάντα χρονών, καλέ μου κύριε. Πριν από λίγους μήνες, διορίστηκα εδώ σ' αυτή τη πόλη, ως καθηγητής Καλών Τεχνών. Άφησα το σπίτι μου στην Αθήνα, εγκατέλειψα τα πλούτη μου, τις ανέσεις μου και τον πατέρα μου και έφυγα, γιατί ένιωθα εγκλωβισμένος σ' ένα ασφυκτικό οικογενειακό και κοινωνικό περιβάλλον. Η μητέρα μου, κύριε, ό,τι πολυτιμότερο είχα, πέθανε. Δεν άντεχα άλλο – καταλαβαίνετε! Πνιγόμενοι! Ο πατέρας μου ξαναπαντρεύτηκε. Δεν μπορούσα να βλέπω μια άλλη γυναίκα στη θέση της μητέρας μου. Η μητέρα μου, κύριε, ήταν λογοτέχνης. Ήταν ένα αγγελικό πλάσμα, με μια εύθραυστη, ευαίσθητη ψυχή, που η αρρώστια την έκανε να φαντάζει ακόμη πιο ντελικάτη. Ο πατέρας μου, απ' την άλλη πλευρά, ένας ψυχρός ορθολογιστής επιχειρηματίας, με πολύ επιλεκτικές ευαισθησίες. Γοητεία και χρήμα – οι δύο θεότητες που λατρεύει. Πριν από λίγες ώρες, βγήκα από ένα μπαρ όπου είχα πάει να πιω ένα ποτό με μια απίστευτα ανιαρή παρέα και, προχωρώντας μέσα στην νύχτα για να πάω στο σπίτι μου, σκεφτόμουν ότι αυτό που ζητάω διακαώς από τη ζωή μου και δεν το βρίσκω είναι μια διέξοδος. Ναι, κύριέ μου, καλά το ακούσατε! Μια διέξοδος! Μια διέξοδος από όλα όσα με πνίγουν! Πόσο «ακριβοθώρητη» είναι αυτή η διέξοδος στη ζωή μας, κύριε! Δεν συμφωνείτε; Και τότε – Να σου το θαύμα! Εμφανίστηκε, ως δια μαγείας, μπροστά μου μια νεαρή κοπέλα, με το όνομα Μάγια Νικηφόρου, και μου ζήτησε να την ακολουθήσω μέσα στη νύχτα για να ανεβούμε – ακούστε καλέ μου κύριε! – τα εννιακόσια ενενήντα εννιά σκαλοπάτια και να φτάσουμε εδώ, στο κάστρο! Μου υποσχέθηκε ότι αυτή τη διέξοδο που αναζητώ, όλα αυτά τα χρόνια, θα τη βρω σ' αυτό το μέρος. Μου είπε ακόμη – Θεέ μου πόσο ντρέπομαι! – ότι, κάθε που έχει πανσέληνο, «συνεδριάζει» μια *''Εταιρεία''*, με την ονομασία *''οι πανταχού μαγεμένοι της γης''*, και τα μέλη της θα με βοηθήσουν να βρω την πολυπόθητη ευτυχία, αρκεί, όμως, να τα συναντήσω μέχρι το ξημέρωμα. Είμαι απελπισμένος, κύριε! Καταλαβαίνετε; Γι' αυτό σας μίλησα έτσι ... Είμαι απελπισμένος και χαμένος μέσα σ' αυτό το απροσπέλαστο, αλλόκοτο και λαβυρινθώδες κάστρο, ανίκανος να βρω την ευτυχία που ψάχνω ... ».

- «Την Ευτυχία ... Την Ευτυχία ... », προχωρούσε πάνω-κάτω στο στενό κελί του, μονολογώντας: « ... Όλα φαίνονται ήρεμα μέχρι την ημέρα ή μάλλον τη νύχτα του "πρώτου παράξενου θανάτου" ... Και καθώς ο ένας "θάνατος" ακολουθεί τον άλλο ... Τα όνειρα μπλέκονται με την πραγματικότητα ... Το παρελθόν εισβάλλει στο παρόν ... Η νύχτα καλύπτει την μέρα ... Όταν στην ζωή σου βαδίζεις στα όρια, κάποια στιγμή θα πέσεις ... Όταν παίζεις με την φωτιά, κάποια στιγμή θα καείς ... ».
- «Μα ... Τι λέτε; ... Δεν σας καταλαβαίνω, καλέ μου κύριε ... ».

Όπως ένας υπνοβάτης που προχωράει ονειροβατώντας, δίχως να έχει την παραμικρή αίσθηση του χρόνου και του χώρου στον οποίο βρίσκεται, με τον ίδιο τρόπο και εκείνος έδειχνε να είναι απόλυτα κλεισμένος σ' έναν δικό του «αυτιστικό κόσμο» ... Έναν «κόσμο», αυστηρά φτιαγμένο, μόνο για εκείνον ...

- « ... Πώς γίνεται να υπάρχει νοσταλγία για κάτι που δεν γνωρίσαμε; ... Κάθε συναίσθημα αγκιστρώνεται σ' ένα εγκόσμιο αντικείμενο, πραγματικό ή φανταστικό ... Επίσης, αν δεν γνωρίσαμε το αληθινό, πως ξέρουμε πως τα εγκόσμια είναι ψεύτικα; ... Αχ! ... Το ξέρουμε, γιατί νιώθουμε ένα κενό που ποτέ δεν πληρώνεται ... Έναν πόνο που ποτέ δε θεραπεύεται ... ».
- «Μα ... Τι είναι όλα αυτά; ... Επιτέλους! Θα μου πείτε τι λέτε; ... ».

Ξαφνικά, σαν να ξύπνησε από τον λήθαργό του, σταμάτησε να προχωράει και με κοίταξε με το σπινθηροβόλο βλέμμα του ...

- «Μη φοβάστε, φίλε μου. Όχι, δεν τρελάθηκα! Κατανοώ απόλυτα το πρόβλημά σας και σας ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου γι' αυτή την ανεπιτήδευτη και ειλικρινή εξομολόγηση στην οποία προβήκατε ενώπιόν μου. Νομίζω πως είναι στο χέρι μου, ως ένα βαθμό βέβαια, να σας βοηθήσω. Άλλωστε, εσείς μου δείξατε το δρόμο, χρησιμοποιώντας τη λέξη ... ».
- «Τη λέξη; ... ».
- «Τη λέξη ... Ευτυχία ... ».
- «Και λοιπόν; ... ».
- «Και, λοιπόν, νεαρέ μου, θα σας βοηθήσω! Αυτό δεν επιθυμείτε εξάλλου; Νομίζω πως ξέρω το πρόσωπο που πρέπει να συναντήσετε στο κάστρο ...».
- «Θέλετε να πείτε ότι είναι μέλος της "Εταιρείας"; ... ».
- «Ναι ... Βέβαια ... Αυτό θέλω να πω ... ».
- «Μα... Αυτό είναι υπέροχο! Καταπληκτικό! Ω! Σας ευχαριστώ, καλέ μου κύριε! Σας ευχαριστώ!».
- «Μην βιάζεστε! Πριν σας στείλω εκεί, θα ήθελα να σας ρωτήσω κάποια πράγματα».
- «Όπως; ... ».
- «Είστε πρόθυμος να απαντήσετε;».
- «Απολύτως! Ρωτήστε με ό,τι θέλετε!».
- «Ωραία λοιπόν».

Με αργές κινήσεις πήρε μια καρέκλα και την τοποθέτησε απέναντί μου. Με την ίδια ηρεμία κάθισε, σταυρώνοντας τα χέρια του πάνω στα γόνατά του ...

- «Για Όνομα του Θεού, κύριε! Μη με κρατάτε άλλο σε αγωνία! Ρωτήστε με, σας παρακαλώ!».
- «Πριν να έρθετε στο κάστρο, νεαρέ μου, μήπως διαπράξατε κάποια πράξη που σας βαραίνει συνειδησιακά, κάποια ανήθικη – όπως λέμε - πράξη;».

Ο τόνος της φωνής του απέκτησε στην στιγμή μια ήρεμη και σοβαρή χροιά, θυμίζοντας Ανώτατο Ιεροεξεταστή, που υποβάλλει στον κατηγορούμενο όλες εκείνες τις ερωτήσεις, απαραίτητες για την έκδοση της τελικής απόφασης. Της αθώωσης ... Ή της θανατικής καταδίκης του ...

- «Ναι ... Είχα ερωτικές σχέσεις με τη διευθύντρια του σχολείου στο οποίο διορίστηκα. Μια γυναίκα κατά πολύ μεγαλύτερή μου στην ηλικία, χήρα εδώ και χρόνια».
- «Ήταν δική σας επιθυμία να συμβεί αυτό ή εκείνη σας ανάγκασε με τον τρόπο της;».
- «Νομίζω πως αυτό που με παρακίνησε ήταν ο εγωισμός μου, αυτό το άγριο θηρίο που τρέφει ο καθένας μέσα του».
- «Παίρνατε ικανοποίηση από αυτόν τον δεσμό;».
- «Όχι! Όχι, για το Θεό! Κάθε μέρα αισθανόμουν όλο και πιο “εξοντωμένος”. Λες και η ψυχή μου είχε αρχίσει να συρρικνώνεται ... ».
- «Εκείνη; ... ».
- «Εκείνη όλα αυτά τα χρόνια ζούσε “εξοντωμένη” ούτως ή άλλως. Λίγη “εξόντωση” παραπάνω δεν θα της έλεγε και τίποτα».
- «Θεωρείτε, δηλαδή, ότι και εκείνη δεν περνούσε καλά μαζί σας; Την “εξοντώνατε” και εσείς με τον τρόπο σας;».
- «Φυσικά. Είχα καταντήσει μια διαστροφή, μια εμμονή για εκείνη. Όλες οι διαστροφές, όλες οι εμμονές, κύριε, μας “εξοντώνουν” αργά ή γρήγορα – δεν νομίζετε;».
- «Μου λέτε, επομένως, ότι τη γοήτευε το νεανικό κορμί σας, αγνοώντας τελείως για τον ψυχισμό σας. Μήπως, λοιπόν, και αυτή ήταν το ίδιο εγωίστρια όπως και εσείς;».
- «Ασφαλώς. Δεν πίστεψα ποτέ ότι η σχέση μας στηρίχθηκε στην αγάπη. Χτίστηκε, αποκλειστικά και μόνο, πάνω στα θεμέλια του σκληρού πυρήνα του “εγώ” μας. Την εξουσίαζα και με εξουσίαζε. Τίποτα παραπάνω».
- «Μμ ... Γι’ αυτό και δεν βρήκατε την ευτυχία ... ».
- «Ναι ... Ίσως... ».
- «Άρα, αγαπητέ μου, ο ίδιος σας, μόλις τώρα, ανακαλύψατε το φάρμακο της ευτυχίας!».
- «Εννοείτε την πάταξη κάθε μορφής εγωισμού που κρύβουμε μέσα μας;».
- «Ακούστε, φίλε μου. Ο Νίτσε έλεγε ότι η αλήθεια είναι ένα λάθος. Ένα λάθος απαραίτητο, όμως, για να συνεχίσει να υπάρχει το ανθρώπινο γένος. Η ηθική και οι ηθικές δεν είναι παρά όψεις αυτού του λάθους. Αυτό που σας χρειάζεται εσάς δεν είναι ένας κώδικας

ηθικής, αλλά ‘‘κάτι’’ που θα σας πάει παραπέρα, κάτι που θα σας κάνει να πετάξετε μακριά από τον κόσμο αυτό της αυταπάτης, κάτι που θα σας απελευθερώσει ... ».

- «Και πώς θα γίνει αυτό; ... ».
- «Με την ‘‘λησμονιά’’ ... Και την ‘‘ανάμνηση’’ ... ».
- «Δηλαδή; ... ».
- «‘‘Ξεχάστε’’ αυτό που δεν είστε και ‘‘θυμηθείτε’’ αυτό που όντως είστε ... ».
- «Ειλικρινά ... Δεν σας καταλαβαίνω ... ».

Σηκώθηκε όρθιος, τραβώντας προς τα πίσω το κάθισμά του. Έπειτα, έσκυψε και πήρε από κάτω τον βαρύ τόμο που διάβαζε, όταν τον πρωτοείδα ...

- «Δεν έχω άλλο χρόνο στη διάθεσή μου, νεαρέ. Το πρόσωπο που θα συναντήσετε, βρίσκεται στην ανατολική πλευρά του κάστρου. Εντελώς εκ διαμέτρου αντίθετα από εδώ που βρισκόμαστε».
- «Κύριε ... ».
- «Όχι! Όχι! Μην κάνετε το λάθος να με ρωτήσετε το όνομά της. Ποτέ μην ρωτάτε ονόματα προσώπων σ’ ένα κάστρο. Εσείς θα τα ανακαλύψετε ... Καλή τύχη ... ».
- «Και ... Αν ρωτούσα να μάθω, τουλάχιστον, το δικό σας, κύριε; ... ».
- «Ορέστης ... ». Κάθισε και πάλι οκλαδόν στο μέσον του κελιού του, ακουμπώντας τον βαρύ τόμο πάνω στα λυγισμένα γόνατά του, και έχοντας το βλέμμα του στραμμένο σε κάποια ανοιχτή σελίδα του βιβλίου, τον άκουσα να λέει με μια βραχνή φωνή τα τελευταία αυτά λόγια: « ... Και μένα, κάποιες ‘‘Ερινύες’’ μ’ έφεραν εδώ ... Για να ζω τις νύχτες μου, μαζί με όλους τους άλλους ... Στο κάστρο ... ».

.....

«Όλες οι αναμφισβήτητες αλήθειες είναι στείρες. Μέσα σ' ένα κόσμο όπου τα πάντα είναι δεδομένα και τίποτα δεν εξηγείται, η γονιμότητα μιας αξίας ή μιας μεταφυσικής είναι μια κενή από περιεχόμενο έννοια. Είναι η μοίρα της ζωής και ίσως το μεγαλείο της, να προσφέρει όλες τις δυνατότητες και να μην πιστοποιεί καμιά».

«Η κατάκτηση ή το παιχνίδι, η άπειρη αγάπη ή η παράλογη επανάσταση – να με τι διατηρεί ο άνθρωπος την αξιοπρέπειά του σ' έναν πόλεμο που τον έχει χάσει προτού καν αρχίσει. Τέχνη και μόνο Τέχνη. Έχουμε την Τέχνη για να μην πεθάνουμε από την αλήθεια. Η ύπαρξη είναι ψέμα και είναι αιώνια».

«Εκείνο που μένει είναι ένα πεπρωμένο που η μόνη του έκβαση αποβαίνει μοιραία. Εκτός από αυτή τη μοναδική μοίρα του θανάτου, όλα, χαρά ή ευτυχία είναι ελευθερία. Δεν ανεχόμαστε άλλο τη θεϊκή μυθολογία που διασκεδάζει και τυφλώνει, ζητάμε το πρόσωπο, το σχήμα και το δράμα της γης, όπου συνυπάρχουν μια δύσκολη σύνεση και ένα πάθος χωρίς επαύριον».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

- « ... Ο άλλος πίνακας του ροδαλού αγοριού με το τριανταφυλλένιο δέρμα, που προσφέρει στον παρατηρητή ένα καλάθι φρούτα, βρίσκεται σε οξεία αντίθεση με τον κάτωχρο Βάκχο, όπως μπορείτε να το διαπιστώσετε και μόνοι σας. Ταυτόχρονα, όμως, ερωτοτροπεί με το θεατή, προσφέροντας την αισθησιακή απόλαυση μιας νεονατουραλιστικής τέχνης ... ».
- «Νομίζω ότι τα σκιερά μάτια του έχουν κάτι από την ονειρική χάρη του Τζορτζόνε ... ».
- «Πολύ σωστά, Φίλιππε. Θα έλεγα, επίσης, ότι το ίδιο το αγόρι, έτσι όπως αποτυπώνεται στον πίνακα του Καραβάτσο, με τα μαλλιά ανακατεμένα από τον αέρα, τα χείλη μισάνοιχτα, μεταδίδει μια αίσθηση αμεσότητας, απαθανατισμένο σε μια φευγαλέα στιγμή. Το άσπρο του χιτώνιο γλιστράει από τον ώμο με τρόπο που φέρνει αόριστα στο νου μας αρχαίο γλυπτό. Αλλά, ας δούμε παιδιά, και τον άλλο πίνακα του Καραβάτσο, αυτόν που φιλοτέχνησε για τον Ντελ Μόντε το 1595. Ονομάζεται *''Οι μουσικοί''*. Βλέπετε την ευχαρίστηση που ένιωθε ο καλλιτέχνης μας για τον εκλεπτυσμένο κόσμο της αυλής; Λοιπόν, για να σας ακούσω! Τι θα μου λέγατε γι' αυτόν τον πίνακα; Δέστε τα μάτια του λαουτιέρη πως γυαλίζουν! Δεν είναι υγρά; Αυτή η κοκκινάδα των χειλιών του! Το ηδυπαθές κόκκινο του βαριού μπροκάρ μανδύα του! Αυτό το έργο, παιδιά, φέρνει μπρος στα μάτια μας έναν κόσμο πραγματικό; Ε; ... Τι θα μου λέγατε; ... ».

Την πλησίαζα, περπατώντας μέσα στα υγρά, σκοτεινά σοκάκια του κάστρου, και ο ήχος από τα διστακτικά βήματά μου συγχρωτίζονταν με τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς μου ... Όλα ξαφνικά έγιναν διάφανα μπροστά στα μάτια μου ... Αυτή η εύθραυστη χάρη της ... Αυτή η τόσο λεπτή και συνάμα τόσο δυνατή χάρη της φωνής και του προσώπου της. Μια ζωογόνος δύναμη, αρχέγονη μέσα στην φθαρτή οντότητά της, μια αόριστα μυθολογική πνοή, μια εξάισια μελαγχολία ...

Όχι ... Ο κόσμος της δεν θα μπορούσε να είναι πραγματικός ... Το ένιωθα ... Ήταν ο πλασματικός κόσμος του θεάτρου ... Ένας κόσμος εύθραυστης τελειότητας, που ενέπνεε, όμως, τον στοχασμό γύρω από τη βραχύτητα της ζωής και των επίγειων πραγμάτων. Ένας κόσμος τόσο μικρός, τόσο ασήμαντος, τόσο ταπεινός, τόσο συνηθισμένος και, ωστόσο, τόσο αλλόκοτος, τόσο παράξενος, τόσο απομακρυσμένος από οποιοδήποτε πλαίσιο, τόσο εκπληκτικός στον τρόπο προβολής του, ασκίαστος στην φωτεινότητα του φόντου του, που έφερνε στο νου το χρυσαφί φόντο θρησκευτικού έργου. Ήταν ένας κόσμος ρεαλισμού και ψευδαισθήσεων, ένας κόσμος διφορούμενων στοιχείων. Τίποτα σ' αυτόν τον κόσμο δεν ήταν ό,τι ακριβώς φαινόταν πως είναι ...

Στην «νεκρή φύση» των ματιών της, η μόνη «σκιά» που η σύνθεση δημιουργούσε εκτός των ορίων της, ενσωματώνονταν στο φόντο με τέτοια «πανουργία», αναγκάζοντας τον «ανυποψίαστη θεατή» να αναρωτιέται διαρκώς για την οπτική γωνία από την οποία πραγματικά έβλεπε αυτόν τον «αυθαίρετο» πίνακα.

Όλα επάνω της ήταν «αυθαίρετα», με μια καταπληκτική, όμως, αριστοτεχνική απόδοση, με μια πνευματική αυστηρότητα, με μια διακριτική αίσθηση περάσματος του χρόνου, με μια ακτινοβόλα μικρογραφική ομορφιά, ασύγκριτη στην αρτιότητά της ...

Έμεινα για λίγα λεπτά αμίλητος, κοιτάζοντάς την ασάλευτος, ενώ εκείνη συνέχιζε να υποβάλλει ερωτήσεις στην νεανική ομήγυρη που είχε δίπλα της. Μόλις αντιλήφθηκε την παρουσία μου, έστρεψε τα μάτια της επάνω μου ... Το «λεπτό» βλέμμα, σαν σταλαγματιά του νερού που επικάθεται πάνω στη νοτισμένη γη, διασκορπίστηκε αυτοστιγμής στην επιφάνεια του «πίνακα» και έδεσε περίτεχνα με τον ήχο από τα λόγια που αβίαστα βγήκαν από τα *''μαγεμένα''* χείλη μου ...

- « ... Ο πίνακας αυτός του Καραβάτζο είναι ένας πίνακας αισθησιακός, που δύσκολα μπορεί κανείς να τον ξεχάσει, με θέμα τη δύναμη της μουσικής να διεγείρει την ερωτική επιθυμία και να εκφράζει το ανθρώπινο πάθος ... ».

Η νεανική ομήγυρη, σαν να ταραχθηκε στο άκουσμα αυτών των λέξεων, γύρισε απότομα προς το μέρος μου σαστισμένη και με κοίταξε για πρώτη φορά ... Πλησίασα, ακόμη περισσότερο, βρίσκοντας μια μικρή ανεπαίσθητη «είσοδο». Πέρασα μέσα από τον ανθρώπινο «κλοιό» και στάθηκα στο κέντρο αυτής της αρχαίας τραγικής «ορχήστρας». Τώρα πια ο «πρωταγωνιστής» της δραματικής σύνθεσης ήμουν εγώ, καθώς στεκόμουν μπροστά σ' έναν «χορό» που, με μια έξοχη χειρονομία αντίδρασης, δήλωνε απερίφραστα την αδυναμία του να κατανοήσει τα διαδραματιζόμενα και να παραστεί σε μια σκηνή που έδειχνε να απέχει, κατά πολύ, από τη φαντασία του ...

Και, όμως ... Η «φασματική» παρουσία εκείνης, που επιτείνονταν από το λαμπρό φως στο πρόσωπό της, πλαισιωμένο και από τα κυματιστά μαλλιά της, ερχόταν σε οξεία αντίθεση με τα γήινα ανθρώπινα χαρακτηριστικά των μαθητών της και της ζοφερής εικόνας που παρουσίαζε το κάστρο ... Και, μ' έναν εκπληκτικό τρόπο, ακατανόητο και ανερμήνευτο, μετατρέπονταν περίεργα σ' ένα σκοτεινό φωτοστέφανο πίσω από το κεφάλι της, που έριχνε όλο το μεγαλόπρεπο φως του πάνω στην άθλια ζωή μου ...

- « ... Σε όλα τα έργα του Καραβάτζο, η έμφαση δίνεται στον ανθρώπινο πόνο ... Εσωτερικό ... Συγκρατημένο ... Αλλά ακαταμάχητο ... ».

Η νεανική ομήγυρη με κοιτούσε τώρα έντονα μέσα στα μάτια, σαν να ήταν έτοιμη να «ρουφήξει» κάθε λέξη που έλεγα, κάθε φράση που πρόφερα ... Η «σφιχτοδεμένη» σύνθεση των μελών αυτού του «αρχαίου χορού», η νηφαλιότητα και η προσεχτική εξισορρόπηση των εκφράσεων και των χειρονομιών του, όλα έδιναν την εντύπωση ενός πίνακα ζωγραφικής στον οποίο κυριαρχούσε η αίσθηση της κοινότητας, μιας κοινότητας, όμως, «μυστικής», που εξέφραζε την ένωση πραγματικού και ιδεώδους. Τα νεανικά πρόσωπα απέκτησαν ξαφνικά μια εκπληκτική σωματική δύναμη και μια τραγική μεγαλοπρέπεια, ενώ «αποποιούμενα» την ιδανική ομορφιά, μετέφεραν τον «παρατηρητή» στον Βιβλικό εκείνο κόσμο της θλίψης, όπου το σώμα, οι μύες, οι φλέβες, τα χέρια χαμηλώνουν για να αγγίξουν την γη ... Αλλά και για να αγκαλιάσουν, την ίδια στιγμή, τον ουρανό ...

Δεν είχα καμιά αμφιβολία πλέον ότι ήμουν μπροστά στα μέλη της *''Εταιρείας''* των *''πανταχού μαγεμένων της γης''* και αυτή η γυναίκα, που στεκόταν

όρθια απέναντί μου με τις μελαγχολικές σκένειες της, τη βαθιά περισυλλογή και το καταχθόνιο παιχνίδισμα της σκιάς στο αισθαντικό πρόσωπό της, γινόταν το φως που έμοιαζε να ξεχύνεται από ένα αόρατο παράθυρο, δημιουργώντας μια αίσθηση «θεϊκού μυστηρίου» που απλώνονταν γύρω μου, μετουσιώνονταν στην ίδια την *Ευτυχία*, την *Ευτυχία* που αναζητούσα ...

- «Καλώς ήρθες. Σε περιμέναμε. Τα έργα του Καραβάτζο αποτελούν για σήμερα το θέμα της «συνεδρίας» των μελών της 'Εταιρείας' μας. Και ... Απ' ό,τι φαίνεται ... Το έργο του σου είναι γνωστό ... ».
- «Λέγομαι Πέτρος Φραντζής και ... ».
- «Δεν χρειάζεται! Δεν χρειάζεται! Τα ονόματα δεν έχουν καμιά θέση ανάμεσά μας ούτε οι «ταυτότητες» επίσης ... Αυτό που μετράει είναι κάθε φορά ... ».
- «Τι πράγμα; ... ».
- «Η 'Αποστολή' ... ».
- «Η 'Αποστολή'; ... ».

Έστρεψε ένα γύρω το βλέμμα της και κοίταξε τα αγόρια και τα κορίτσια που την παρακολουθούσαν αμήχανα, χωρίς να μιλάνε. Έπειτα, χτύπησε δυο-τρεις φορές ζωηρά τα χέρια της και είπε:

- «Φτάνει για σήμερα παιδιά! Τελειώσαμε! Θα τα πούμε την άλλη φορά. Σας περιμένω και πάλι όλους».

Η νεανική ομήγυρη σκόρπισε μεμιάς στους δαιδαλώδεις διαδρόμους του κάστρου. Μέσα σε λίγα λεπτά, απομείναμε εντελώς μόνοι, εκείνη και εγώ ... Έσκυψε και σήκωσε από κάτω ένα μεταξένιο σάλι. Το έριξε επάνω της, σκεπάζοντας τους γυμνούς της ώμους ...

- «Αύριο, φεύγω για τη Μονεμβασία ... Θα με συναντήσεις εκεί ... Δεν έχουμε πολύ χρόνο στη διάθεσή μας ... ».
- «Μα ... ».
- «Πέτρο! ... Περίμενες τόσα χρόνια για να έρθει αυτή η στιγμή! ... Μη τη χαλάς με ανούσιες ερωτήσεις. Σεβάσου, τουλάχιστον, τα περισσότερα χρόνια ζωής που σηκώνω στην πλάτη μου από σένα ... Αυτά, με κάποιον τρόπο, ας λειτουργήσουν ως «εγγύηση» και ας «τονώσουν» το αίσθημα εμπιστοσύνης που οφείλεις να τρέφεις για το πρόσωπό μου ... Δεν θέλω να σου πω από τώρα το όνομά μου ... Θα στο πω αργότερα ... Καλή αντάμωση ... ».

Με αργό βηματισμό μ' άφησε, παίρνοντας τον κατηφορικό δρόμο που έβγαζε ξανά στην στενή και κοντή πύλη του κάστρου. Με το μάτι μου ακολούθησα όλη την πορεία που διέγραψε, μέχρι να βγει έξω από αυτόν τον πέτρινο όγκο ... Κανένα φυσικό ή τεχνητό εμπόδιο δεν απέκρυψε ούτε λεπτό τη διαδρομή της ... Σαν αερικό γλιστρούσε αργά, κατεβαίνοντας το κακοτράχαλο μονοπάτι, με μόνο «συνοδοιπόρο» της το γλυκό ημίφως από ένα λυκαυγές που είχε αρχίσει να φωτίζει την ανατολική πλευρά του κάστρου ...

Ήταν πλέον εμφανές ότι σε λίγο θα ερχόταν το *ξημέρωμα* ...

.....

«Βλέπω τον Δον Ζουάν σ' ένα κελί ισπανικών μοναστηριών, χαμένων πάνω σε κάποιο λόφο. Και αν κοιτάζει κάτι δεν είναι τα φαντάσματα των περασμένων ερώτων, μα ίσως από μια φλογισμένη πολεμίστρα ν' αντικρίζει κάποια σιωπηλή ισπανική πεδιάδα, υπέροχη και άψυχη γη στην οποία αναγνωρίζει τον εαυτό του. Ναι, βρίσκεται σ' αυτήν τη μελαγχολική και φωτεινή εικόνα που πρέπει να διατηρηθεί. Το τελευταίο τέλος, αναπόφευκτο αλλά ποτέ ποθητό, το τελευταίο τέλος είναι αξιοπεριφρόνητο».

«Ευλογημένοι όσοι έχουν αίμα και μυαλό έτσι καλά συνταιριασμένα που να μη γίνονται φλάουτο στα δάχτυλα της τύχης να τραγουδάνε το σκοπό που της αρέσει. Εκείνο που έχει σημασία δεν είναι η αιώνια ζωή, αλλά η αιώνια ζωντάνια».

«Το να διαλέξεις ανάμεσα στον ουρανό και σε μια γελοία πίστη, να παραιτηθείς από την αιωνιότητα ή να αφοσιωθείς στο Θεό, είναι η αιώνια τραγωδία όπου πρέπει να πάρεις θέση».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Δύο διαφορετικοί κόσμοι στριμώχνονται για να γίνουν ένας, για να μπορέσουν και οι δύο μαζί να χωρέσουν στο πέραςμα του χρόνου. Ένας βράχος ορθώνεται απέναντι από το Αιγαίο Πέλαγος και μια βυζαντινή καστροπολιτεία αντιστέκεται στα πλήθη του κόσμου που περνούν χωρίς πρόβλημα τις σιδερόφρακτες πύλες της ... Μονεμβασιά ...

Τα αγριεμένα κύματα κουλουριάζονται δίπλα σου απειλητικά και εσύ ψάχνεις να βρεις τον βράχο με το περήφανο κάστρο για να ξαποστάσεις. Μια λωρίδα γης είναι οι μόνοι δεσμοί που έχει αυτό το βραχονήσι με τη στεριά ...

Κρύβεσαι πίσω από τα τεράστια τείχη του κάστρου. Τίποτε δεν νιώθεις πλέον να σε απειλεί. Μια γλυκιά φθινοπωρινή μέρα. Το κάστρο δείχνει να έχει ξυπνήσει από τον λήθαργό του. Όλα είναι ζεστά και γαλήνια ...

Μέγαρα και εκκλησίες παντού. Τείχη αδιαπέραστα. Δρόμος που οδηγεί στις διάτρητες από σφαίρες σιδερένιες πλάκες της πύλης. Δέος ... Δέος ... Στενά λιθόστρωτα σοκάκια, αρχοντικά που ξεχωρίζουν, μικροσκοπικά σπίτια, στριμωγμένα το ένα επάνω στο άλλο, χτισμένα πάνω από θολωτές στοές, μέσα από τις οποίες οι κάτοικοι βαδίζουν για να πάνε από το ένα μέρος στο άλλο ...

Η πρώτη "ανάσα" έρχεται στην μικρή πλατεία με το παλιό κανόνι, στραμμένο προς το Αιγαίο. Και εκεί ακριβώς ... Ένας ναός ... Ο ναός του «Ελκόμενου» Χριστού ... Ένας Χριστός «Ελκόμενος», με αγκάθινο στεφάνι, χλαμύδα και καλάμι στα δεμένα Του χέρια, να προχωρά στο δρόμο του μαρτυρίου ...

Και αυτά τα δυνατά τείχη ... Νομίζεις ότι θα γλιστρήσουν από εκεί ψηλά που βρίσκονται και θα αγκαλιάσουν κυκλικά τη θάλασσα και το διάφανο ορίζοντα ... Και ενώ αντιλαμβάνεσαι την «απειλητική τους κίνηση» ... Και ενώ είσαι έτοιμος να αντιδράσεις καίρια και ουσιαστικά ... Ακούς τότε το ίδιο καθαρά και τη θάλασσα, άλλοτε να γλύφει και άλλοτε να χτυπά τα τείχη ... Και έτσι όπως οι δύο κόσμοι, στεριά και θάλασσα ενώνονται αρμονικά ... Διαισθάνεσαι ότι μεταμορφώνονται σε μια ζεστή αγκαλιά, που ανοίγει διάπλατα τον υγρό κόρφο της για να σε κλείσει μέσα στο απύθμενο βάθος της ...

Κάθομαι στο πέτρινο πεζούλι της μικρής πλατείας και σκέφτομαι ότι το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να περάσω το μεσημέρι μου στην ησυχία του κάστρου, κλεισμένος μέσα στα τείχη και κυκλωμένος από το πέλαγος, χωρίς αυτοκίνητα και μαρσαρίσματα να τριβελίζουν τα αυτιά μου. Φέρνω ξανά στο μυαλό μου τα λόγια που μου είχε πει η *Ευτυχία*, την ημέρα που θα έφευγε εκείνη πρώτη για να έρθει σ' αυτόν τον μεγαλόπρεπο τόπο:

- « ... Η στενότητα της πύλης και η ρυμοτομία της παλιάς πόλης είναι αυτά που αναχαιτίζουν την "επέλαση" των αυτοκινήτων ... Σ' αυτό το μέρος να θυμάσαι ότι έχεις μόνο τα πόδια σου ... Κανένας "οδηγός" δεν πρόκειται να σου τη δείξει ... Το μόνο που χρειάζεται είναι να ακολουθήσεις τα βήματά σου ... Θα νιώσεις μόνος σου την μαγεία της ... Εκείνη δεν θα προσπαθήσει να σε εντυπωσιάσει ... Η

άγρια και ζεστή ομορφιά της σε δέχεται σαν ταξιδιώτη και σε αποχαιρετά σαν πειρατή ... Εσύ το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να αφεθείς στη δυνατή ατμόσφαιρά της και να δεχτείς ευχάριστα όλη αυτή την ενέργεια που έχει να σου προσφέρει ... ».

- «Που θα σε βρω;», τη ρώτησα διστακτικά.
- «Που θα με βρεις;», χαμογέλασε και στα μάτια της ``έπαιξε`` η ίδια ``καταχθόνια`` λάμψη ... « ...Μα! Φυσικά σ' αυτήν την φανταστική πόλη! Μέσα στα τείχη της ... Τις πολεμίστρες ... Τα κανόνια ... Τα παλιά αρχοντικά ... Τις εκκλησίες με τα μισοξεφτισμένα ντουβάρια ... Τις χαμηλές κάμαρες με τις μισογκρεμισμένες σκάλες ... Ανάμεσα σε Βυζαντινούς, Φράγκους, Ενετούς, Τούρκους και τα χνάρια που άφησαν πάνω στο χώμα της ... Να θυμάσαι ότι, με το σούρουπο, το τοπίο πλησιάζει περισσότερο στο μεσαιωνικό παρελθόν του ... Εκεί ... Στα χαλάσματα του κάστρου και τη μαγευτική θέα αυτής της θρυλικής πολιτείας ... Όταν ανακαλύψεις τις μυστικές σχέσεις των εννοιών και τις περπατήσεις σε βάθος, θα βγεις σ' ένα άλλου είδους ``ξέφωτο`` ... Εκεί ... Εκεί ... Εκεί, εγώ θα σε περιμένω ...».

.....

Βρίσκω έναν βενετσιάνικο ξενώνα, χαμένο μέσα στους δαιδαλώδεις διαδρόμους του κάστρου. Ένα κλειστοφοβικό αίσθημα με κυριεύει, αλλά και από την άλλη με προκαλεί κιόλας. Δίπλα στην μεσαιωνικού τύπου πόρτα του υπάρχει μια αφίσα αναρτημένη. Αναγγέλλει το θέμα μιας διημερίδας που θα ακολουθήσει:

ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ Η ΜΟΝΑΞΙΑ!

ΑΥΤΟΝΑΡΚΩΝΟΜΑΣΤΕ!

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ!

ΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ !!!

Ανοίγω την πόρτα και μπαίνω μέσα. Στην τραπεζαρία του ξενώνα, μοναδικός θαμώνας μια κυρία, γύρω στα σαράντα, με πολύ νεανικό και απλό στυλ. Καπνίζει σαν φουγάρο, βυθισμένη στην ανάγνωση κάποιων σελίδων. Εικάζω ότι θα είναι μία από τους εισηγητές της διημερίδας. Ωστόσο, δεν βλέπω άλλη «κίνηση». Ο ξενώνας παρουσιάζει μάλλον εικόνα ερημιάς. Καλησπερίζω αμέσως την ξενοδόχο:

- «Πέτρος Φραντζής. Θα μπορούσα να κλείσω ένα μονόκλινο;».

- «Καλησπέρα σας, Κύριε Φραντζί! Φυσικά και θα μπορούσατε! Είστε σύνεδρος;».

Η κυρία με το απλό και νεανικό στυλ γυρίζει απότομα το κεφάλι της, σαν να έπαθε ηλεκτροσόκ, και με κοιτάζει. Τα μεγάλα, εκφραστικά της μάτια είναι σαν να απορούν που με βλέπουν να θέλω να κλείσω δωμάτιο σ' αυτόν τον ξενώνα. Είναι σαν να μου λένε: *«Πως βρέθηκες εσύ εδώ μια τέτοια φθινοπωρινή μέρα; Τι γυρεύεις σ' αυτό το μέρος;»* ...

- «Όχι, δεν είμαι σύνεδρος», απαντάω στην ξενοδόχο. «Θα ήθελα να το κλείσω για μια εβδομάδα περίπου».
- «Πολύ ευχαρίστως, Κύριε Φραντζί! Ορίστε το κλειδάκι σας. Ελπίζουμε να έχετε μια καλή διαμονή στον ξενώνα μας. Στη διάθεσή σας, για ό,τι άλλο επιθυμείτε!».
- «Η αλήθεια είναι ότι θα επιθυμούσα να γευματίσω. Πεινάω σαν λύκος!».

Η ξενοδόχος με την «πληθωρική» παρουσία και την «σκαμπρόζικη» συμπεριφορά της, μου χαμογελάει τώρα καλοκάγαθα:

«Μα, και βέβαια! Μπορείτε να καθίσετε στην τραπεζαρία μας! Δεν σας ρωτάω τι θα θέλατε να παραγγείλετε! Ω! Όχι! Όχι! Αφήστε το σε μένα! Θα σας σερβίρω το μενού της ημέρας! Είμαι σίγουρη ότι θα μείνετε ... *α π ό λ υ τ α ι κ α ν ο π ο ι η μ έ ν ο ς* !».

Τη φράση, «*α π ό λ υ τ α ι κ α ν ο π ο ι η μ έ ν ο ς* !», την προφέρει μ' έναν πολύ «ιδιαιτέρο», «προσωπικό» τόνο στη φωνή ... Αχ! Αυτά τα «γλωσσικά ιδιώματα» των τόπων! Αχ! Αυτές οι «ντοπιολαλιές»! Πώς γίνονται, Θεέ μου, αμέσως τόσο «αντιληπτές»! ...

- «Πολύ ωραία, λοιπόν! Αφήνομαι, χωρίς αναστολές και ενδοιασμούς, στα έμπειρα χέρια σας!», της απαντάω και εγώ στον ίδιο «ιδιαιτέρο», «προσωπικό» τόνο ...

Της κλείνω, έπειτα, το μάτι και εκείνη χαμηλώνει το χαριτωμένο κεφάλι της, κοκκινίζοντας ελαφρά και πνίγοντας και ένα πονηρό γελάκι που έχει σχηματιστεί μέσα στα χείλη της ...

Όλα δίνουν την εντύπωση ότι περιστοιχίζομαι μονάχα από την ξενοδόχο και την άγνωστη, γοητευτική θαμώνα της τραπεζαρίας, η οποία κάπου-κάπου μου ρίχνει λοξές ματιές ...

Κάθομαι στο τραπεζάκι που είναι δίπλα στο δικό της. Τζιν παντελόνι, ελαφρώς εφαρμοστό, για να αναδεικνύει τέλεια τα μακριά, λεπτά της πόδια. Φαρδύ άσπρο πουλόβερ και αθλητικά παπούτσια. Ένα φλιτζάνι του καφέ πάνω στο τραπεζάκι της, το τσιγάρο να «παίζει» συνεχώς μέσα στα δάχτυλά της, το στυλό να υπογραμμίζει και να σημειώνει στα χαρτιά της και η ακατάπαυστη κίνηση του ενός ποδιού της σαν εκκρεμές, έτσι όπως έχει «σκαρφαλώσει» πάνω στο άλλο, να τονίζει, ακόμη πιο πολύ, τον ανήσυχο και δραστήριο χαρακτήρα της.

Την κοιτάζω προκλητικά. Το καταλαβαίνει και μου ανταποδίδει το ίδιο βλέμμα. Είναι πλέον η ώρα για τις απαραίτητες «συστάσεις» ...

- «Πέτρος ... ».
- «Άλκηστης ... ».
- «Μόνη;».
- «Ναι ... Ήρθα από την Αθήνα για την διημερίδα. Είμαι δημοσιογράφος. Έχω εισήγηση αύριο. Εσύ; ... ».
- «Καθηγητής Καλών Τεχνών στο Ναύπλιο. Άφησα το εκεί κάστρο με τα εννιακόσια ενενήντα εννιά σκαλοπάτια και ήρθα για να γνωρίσω αυτό».
- «Για αναψυχή, δηλαδή;», με ρωτάει, χαμογελώντας με πονηρό, «υπονοούμενο» τρόπο.
- «Ναι ... Για αναψυχή ... ».
- «Μόνος; ... ».
- «Μόνος ... ».

Αφήνει τα χαρτιά της πάνω στο τραπεζάκι και γέρνει νωχελικά στην καρέκλα, με μια κίνηση απόλυτης εγκατάλειψης. Αναστενάζει βαθιά ...

- «Τελικά, το θέμα της διημερίδας είναι πολύ επίκαιρο. Αρχίζω να πιστεύω ότι επανέρχεται ξανά και ξανά το σύνθημα του Χόμπς ... ».
- «Α! Να τα, λοιπόν, και τα εδέσματά μας! Ήρθαν!», ακούγεται ξαφνικά μια φωνή. Η χαριτωμένη ξενοδόχος ξεπροβάλλει και πάλι, όλο κούνημα και ιδέα, με τον δίσκο στο χέρι, αυτή τη φορά ... «Ω! Παρακαλώ! Παρακαλώ! Εγώ θα σας σερβίρω! Σας παρακαλώ!».

Ταχτοποιεί με τα επιδέξια δάχτυλά της τα πιάτα πάνω στο τραπεζάκι, γέρνοντας τόσο όσο χρειάζεται για να «αξιοποιήσει», κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο, τα «πλεονεκτήματα» του ντεκολτέ της και του «πλούσιου περιεχομένου» του.

Όταν «παρατάσσεται», επιτέλους, και το τελευταίο πιατικό, μου ρίχνει μια ηδυπαθή ματιά, σαν να εκλιπαρεί «ανταπόδοση» για τον «κόπο» της! Η αλήθεια είναι πως νιώθω λιγάκι αμήχανα, όσο και αν θέλω να το «παίξω» άνετος.

Στο τέλος, καταφέρνω να πω απλώς ένα *''ευχαριστώ πολύ''*, κάνοντάς την να πάρει και πάλι τον δρόμο της επιστροφής για την ρεσεψιόν, πικραμένη και άκρως απογοητευμένη. Το «ζουμερό» σώμα της μοιάζει να «σπαρταράει» σαν το ψάρι, σε κάθε βήμα που κάνει.

Η Άλκηστης, που έχει κατεβασμένο το κεφάλι της, όση ώρα κρατάει αυτή η «ερωτική ιεροτελεστία», το σηκώνει και πάλι, μόλις φεύγει η ξενοδόχος, για να πει με άκρως σαρκαστικό τρόπο:

- «Τελικά, απ' ό,τι φαίνεται, η *''στέρηση''* «χτυπάει» κατακέφαλα μερικές γυναίκες! Το πιο τραγικό απ' όλα, όμως, είναι πως δεν «εκμεταλλεύονται» - βρε παιδί μου- και τα «αβαντάζ» της εποχής μας! Δεν χρειάζεται πλέον να σερβίρεις μια ντουζίνα πιάτα για να πας να πηδ ... !» Έβγαλε και πάλι έναν βαθύ αναστεναγμό, σαν να αποζητούσε να εκτονώσει κάπου όλον αυτόν τον αέρα που είχε μέσα στα πνευμόνια της και την εμπόδιζε να ανασάνει κανονικά ... «Τέλος πάντων ... Ας μην γίνω χυδαία μεσημεριάτικα ... Έλεγα, λοιπόν, ότι ο Χόμπς μάλλον είχε δίκιο, όταν ισχυρίζονταν πως: *''ο άνθρωπος για τον άνθρωπο – είναι λύκος''*».
- «Γιατί το λες αυτό;».

- «Μα, γιατί άλλο, άραγε! Για την μοναξιά της σύγχρονης εποχής! Στο γραφείο, για παράδειγμα. Είμαστε συνάδελφοι, εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Πόσες φορές έχουμε βγει μαζί; Πότε φάγαμε μαζί; Και, όμως, γνωρίζουμε ο ένας τα προσωπικά του άλλου. Θα ήταν εύκολο, ενδεχομένως, να υπάρξουν συναναστροφές».
- «Και γιατί νομίζεις ότι συμβαίνει αυτό;».
- «Ίσως γιατί οι άνθρωποι σήμερα αρκούνται να ζουν ορισμένες καλές στιγμές στον ιδιωτικό τους χώρο. Δεν δίνουν χρόνο στον συνάνθρωπό τους. Κοινώς, “αυτοναρκωνόμαστε” και νομίζουμε ότι περνάμε καλά».
- «Πιστεύεις ότι ακόμη μπορούν να γεννηθούν φιλίες;».
- «Για να γεννηθούν φιλίες, όπως και έρωτες, πρέπει να υπάρχουν κοινά ενδιαφέροντα και επιδιώξεις. Τώρα, βέβαια, οι ουσιαστικές επαφές είναι “ακριβοθώρητες”. Έτσι, μαθαίνεις να παίρνεις αυτό που μπορούν να σου δώσουν. Έστω, το λίγο. Δεν περιμένεις το “ιδανικό”. Και, καμιά φορά ... Από το λίγο μπορεί να αναπτυχθεί το μεγαλύτερο ... ».
- «Εσύ, Άλκηστης ... », την κοιτάζω έντονα μέσα στα μάτια και αγγίζω δειλά το χέρι της ... «Τι μπορείς να μου δώσεις;».
- «Αισθάνομαι ένα αμυδρό “κάψιμο” στον ουρανίσκο μου, την στιγμή που προφέρω αυτά τα λόγια. Το βλέμμα της, σοβαρό και “απέριττο”, πέφτει με τον ίδιο “απροκάλυπτο” τρόπο επάνω μου. Δίχως να κομπιάσει καθόλου, με σταθερή φωνή, απαντάει:
- «Δύο μέρες μόνο».
- «Σήμερα και αύριο, δηλαδή;».
- «Ναι. Σήμερα και αύριο. Τίποτα περισσότερο».
- «Παντρεμένη; ... ».
- «Α! Η αλήθεια είναι ότι το έκανα μια φορά αυτό το “τόλμημα”! Βλέπεις ... Πίστεψα ότι το “εμείς” μπορεί να υπάρχει χωρίς να «πνίγεται» το “εγώ”. Δυστυχώς, όμως ... Δεν τα κατάφερα ... Απέτυχα ... ».
- «Έχεις χρόνια που ζεις χωρισμένη;».
- «Μια πενταετία. Ακριβώς όσο “διετέλεσα” και ως παντρεμένη. Παιδί δεν θέλαμε να αποκτήσουμε και έτσι από αυτόν τον γάμο δεν έχω να θυμάμαι τίποτα ... Εσύ; ... ».
- «Εγώ δεν το έκανα ακόμη αυτό το “τόλμημα”!». Γελάμε και οι δύο και εκείνη, στο τέλος, σηκώνεται να φύγει ...
- «Λοιπόν; ... Πάμε; ... ».
- «Πού; ... ».
- «Στο δωμάτιό μου ... ».
- «Άλκηστης ... Μήπως βιαζόμαστε; ... ».
- «Είπαμε ... Δύο μέρες μόνο ... ».

Φεύγει πρώτη και – για να μην δώσουμε λαβή για σχόλια και φαντασιώσεις που θα μπορούσαν να γεννηθούν στο “βουκολικό” μυαλουδάκι της ξενοδόχου – εγώ αποχωρώ από την τραπεζαρία μετά από ένα τέταρτο περίπου ...

Περνώντας από μπροστά της, της λέω ότι το γεύμα ήταν υπέροχο. Εκείνη, μ’ ένα νεύμα, αφήνει να «εννοηθεί» ότι θα υπάρξουν και άλλα τέτοια “γεύματα” στο μέλλον ...

Ανεβαίνω αργά τις σκάλες. Σταματώ έξω από το δωμάτιο. Η Άλκηστης ανοίγει διάπλατα την πόρτα, πριν προλάβω καν να χτυπήσω. Πέφτει αμέσως στην αγκαλιά μου και με σφίγγει επάνω της παθιασμένα. Χαϊδεύει με αργές κινήσεις τον λαιμό μου και με φιλάει. Μ' ένα ελαφρύ άγγιγμα του ποδιού της, κλείνει αθόρυβα την πόρτα πίσω μου. Τα λεπτά, «ερωτικά» δάχτυλα μπλέκονται *''περίτεχνα''* μέσα στα μαλλιά μου, τυλίγονται *''ανυπόμονα''* γύρω από τη μέση μου, για να πιάσουν, στο τέλος, σφιχτά και τα δυο μου χέρια και να τα οδηγήσουν *''αποφασιστικά''* στο κρεβάτι της ...

- «Είπαμε ... Δύο μέρες μόνο ... », μου ψιθυρίζει στο αυτί, καθώς γέρνει στο μαξιλάρι.

Σκύβω επάνω της και, ξεδιπλώνοντας το γήινο κορμί της, αναζητώ τον χαμένο θησαυρό που κρύβει μέσα του ...

.....

Νιώθω μια αίσθηση μελαγχολίας να εκπέμπει ο πλανήτης. Και αυτό μου θυμίζει τη φράση του Νίτσε: *''Η μελαγχολία της αποπεράτωσης''*. Μια φράση που μέσα της μπορούν να χωρέσουν πολλές μορφές αποπερατώσεων: έργων, βίων, εποχών, ιδεολογιών, αυταπατών, ερώτων ...

Η «τρομοκρατία» που ασκεί επάνω μας η ιδέα του «τέλους», δημιουργεί οπωσδήποτε παρηγορητικές ερμηνείες. Όμως, σίγουρα της αξίζει – και μας αξίζει – μια περήφανη ματιά ... Μια περήφανη ματιά αυτής της «υπέρτατης τρομοκρατίας», αυτού του θολού *Αινίγματος της Υπαρξης* ...

Στο δροσερό πρωινό, το χαϊδεμα της ζεστής ανάσας της Άλκηστης στο κουλουριασμένο – κάτω από τα χοντρά μαξιλάρια – χέρι μου, φαίνεται σαν να σκορπίζει μια θαλπωρή και μια θλίψη παντού μέσα στο άχαρο δωμάτιο ξενοδοχείου ...

Αχ! Και να μοιραζόταν λέει ο πόνος, όπως το νερό, το ψωμί, το κρασί ! ... Και, όμως ... Μια «ισόβια κάθειρξη» για ένα «ανύπαρκτο έγκλημα» ... Για έναν μη ορατό σκοπό ... Μια «φυλακή» ... Και ο «έγκλειστος» προσπαθεί χιλιάδες χρόνια τώρα να δραπετεύσει, λιμάροντας τα σίδερα της φυλακής του, με όργανο τις Θρησκείες, τη Φιλοσοφία, τη Τέχνη και ίσως αύριο με τη βοήθεια της Βιοτεχνολογίας ... Μέχρι στιγμής, όμως, τα μέσα «δραπέτευσης» αποδεικνύονται «αναποτελεσματικά» ... *''Τη ζωή την φτιάχνουν οι νικητές''*, έγραφε με γιγάντιους τίτλους κάποια εφημερίδα. Τρέμω στην σκέψη – αυτή που έκανα τότε αλλά και αυτή που κάνω τώρα – ότι *''την βαθμολογούν, ωστόσο, οι ''ηττημένοι''* ...

Πολλοί μιλάνε για πολιτική ευθύνη. Άλλοι πάλι για ποινική. Αλλά και να βρισκόταν κάποιος να μιλήσει γι' αυτού του είδους την «ευθύνη», αυτή την *''άλλη ευθύνη''*, πόσοι στ' αλήθεια θα τον εννοούσαν; ...

Π Ο Γ Κ Ρ Ο Μ !

Π Ο Γ Κ Ρ Ο Μ !

Π Ο Γ Κ Ρ Ο Μ !

Μια Αλήθεια, που όχι μόνο δεν αντιστρατεύεται τις άλλες, αλλά ούτε καν τους αντιστέκεται! Αυτός ο κόσμος μοιάζει να έχει πνιγεί «ηθικά» μέσα στο πρώτο «δάκρυ» που έχυσε ... Τώρα, εκείνο που μένει να ειπωθεί είναι αυτό: Το μέσα μας χάος του κακού – αυτός ο μέγιστος «τρομοκράτης» της ανθρώπινης ύπαρξης, αυτό το ανελέητο «πογκρόμ» - χρειάζεται μήπως για να αυτοκαταλυθεί τη *συγγνώμη* μας; Τη *συγγνώμη* μας ... Ναι ... Τη *συγγνώμη* μας ... Να ποιο είναι μάλλον το *έσχατο σύνορο της Αγάπης* ... Ή ... Μήπως πάλι ... Όχι; ...

- «Τι σημασία έχει εάν κοιμήθηκα μαζί σου από αγάπη ή δίχως να την αισθανθώ», μου είχε πει η Άλκηστης, πριν από λίγες ώρες ... « ... Η ζωή, Πέτρο, δεν είναι μια μικροσκοπική πολιτεία, περιστοιχισμένη από ψηλά τείχη, ηλεκτροφόρα συρματοπλέγματα, τάφρους, ηλεκτρονικά συστήματα ασφάλειας και επανδρωμένη με φρουρούς ειδικά εκπαιδευμένους για τη φύλαξη τέτοιων χώρων. Τα κάστρα, κάποια μέρα, χάνονται και μαζί συμπαρασύρουν και τους τελευταίους βασιλιάδες τους. Η ζωή «κοστίζει φθηνότερα». Ειδικά σε αίμα και πόνο ... Ακόμη και το πιο αγέρωχο και επιβλητικό κάστρο – πρόσεξε το και θα δεις – είναι διάτρητο, έχει και αυτό τα «αδύνατα σημεία» του. Γιατί αυτό; Πολύ απλά για να «διαψευστούν» όλοι εκείνοι που κρύβονται πίσω από τα τείχη του ... Αυτό που έχει πάντα, σε όλες τις εποχές, την μεγαλύτερη σημασία είναι τα *χαλάσματα* ... Τα *ερείπια του κάστρου* ... ».
- «Και γιατί το κάστρο να πρέπει πάντα να πέσει; Γιατί κάποιοι να πρέπει να εκδιωχθούν μέσα από τα ερείπια του;», την ρώτησα τότε εγώ, εμφανώς ταραγμένος.
- «Γιατί μέσα στο κάθε *θύμα* κρύβεται πάντα ένας *θύτης* ... ».

Αναρωτιέμαι, εάν εχθές η Άλκηστης και εγώ ήμασταν θύτες ή θύματα, ο ένας για τον άλλο, «συνταξιδιώτες στην περιπέτεια» ή απλώς εκπληρωτές της ανάγκης για λίγη ηδονή, λίγη δύναμη, λίγη κατάκτηση ...

Της εκμυστηρεύτηκα αυτές τις σκέψεις μου. Η απάντησή της, το ίδιο λακωνική και σιβυλλική, όπως και οι προηγούμενες:

- «Ο Καμύ έλεγε: *''Το ν' αρχίσεις να σκέφτεσαι, σημαίνει πως άρχισες ήδη ν' αποκάμεις''* ...».

.....

«Στην άκρη, στην άκρη-άκρη της σειρά των παραπηγμάτων, σαν να είχε αυτοεξοριστεί, ντροπιασμένος, από όλες εκείνες τις λαμπρότητες, είδα ένα φτωχό σαλιμπάγκο, σκυφτό γέρο, σαραβαλιασμένο, ένα ανθρώπινο ερείπιο, ακουμπισμένο με την πλάτη σε μια σανίδα της παράγκας του. Μια παράγκα αθλιότερη κι από κείνη του πιο αποκτηνωμένου αγριανθρώπου, που δυο κομμάτια από κερί, που έλιωναν και κάπνιζαν, φώτιζαν ακόμη πολύ καλά το χάλι της.

Παντού η χαρά, το κέρδος, το γλεντοκόπημα. Παντού η βεβαιότητα του ψωμιού για την επαύριον. Παντού η ξέφρενη έκρηξη της ζωτικότητας. Εδώ, όμως, η απόλυτη μιζέρια, η μιζέρια η τρελοντυμένη – σαν έσχατο συμπλήρωμα του σιχαμερού – με κωμικά κουρέλια, όπου η ένδεια, πολύ περισσότερο από όσο η Τέχνη, είχε επιβάλει την αντίθεση. Δεν γελούσε, ο καημένος! Δεν έκλαιγε, δεν χόρευε, δεν χειρονομούσε, δεν φώναζε, δεν τραγουδούσε κανένα τραγούδι, ούτε εύθυμο ούτε αξιοθρήνητο, δεν ικέτευε. Ήταν βουβός κι ακίνητος. Είχε απαρνηθεί, είχε παραιτηθεί. Το πεπρωμένο του είχε συντελεσθεί.

Αλλά, τι βαθύ, αζέχαστο βλέμμα περιέφερε πάνω στο πλήθος και τα φώτα, που το κινούμενο κύμα τους σταματούσε λίγα βήματα μακριά από την απωθητική του αθλιότητα! Ένιωσα τον λαιμό μου να σφίγγεται απ' το τρομερό χέρι της υστερίας και μου φάνηκε ότι το βλέμμα μου εμποδιζόταν από κείνα τα αντάρτικα δάκρυα που δεν θέλουν να κυλήσουν.

Τι να κάνω; Τι νόημα έχει να ρωτήσω τον δύστυχο ποιο αξιοθέατο και ποιο θαύμα είχε να επιδείξει μέσα σ' εκείνα τα βρομερά σκοτάδια, πίσω απ' την κουρελιασμένη του κουρτίνα ...

Μπωντλαίρ ».

« ... Μα αδιάφορο αν είν' αυτός ήρωας ευγενής ή και γκροτέσκος. Ω Μούσα! Τι κι αν κυνηγάει γεράκια, κι αν καταδέχεται να κάνει βόλτες στου ακροβάτη το σκoinί, τι κι αν προφήτης είναι, λαϊκός ομιλητής ή μπουλουκτοχής;

Πάντοτε ακατάδεκτα αποφεύγοντας λιθόστρωτα που ο διαβάτης τα πατεί, πάνω σε κορυφές περήφανες ο ίδιος περπατεί, ή πάνω στο σκoinί το πρόστυχο – αλλά πάντως πάνω απ' τα κούτελα του πλήθους.

Απαλλαγμένος από τη βαρύτητα, χωρίς να βλέπει καθαρά, θα 'χε διαβεί και τα σκαλιά του Πιρανέζε. Το φως που τον χτυπούσε έκανε το τσουλούφι του να λάμπει σαν την πυρά μεσ' το καμίνι.

- **Πιο μακριά! Πιο ψηλά! Βλέπω ακόμη χρηματιστές με τα χρυσά γυαλιά, και κριτικούς και δεσποινίδες και φλογερούς ρεαλιστές.
Ψηλότερα! Πιο μακριά! Αέρα! Και γαλάζιο!
Φτερά! Φτερά! Φτερά!**

Τέλος, απ' το ελεεινό του ικρίωμα, ο κλόουν πήδησε τόσο ψηλά, τόσο ψηλά! που έσκιζε το πάνινο ταβάνι κάτω απ' τον ήχο του ταμπούρλου και του κόρνου και, με καρδιά αναλωμένη απ' την αγάπη, πήγε να κυλιστεί μέσα στ' αστέρια

Μπανβίλλ ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ

Η Άλκηστης, σαν αερίκο που περνά και χάνεται, έφυγε νωρίς το πρωί για να παρευρεθεί στη διημερίδα. Στο σημείωμα που μου άφησε πάνω στο μαξιλάρι της έγραφε:

« Έλα να με βρεις στο ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ το απόγευμα ».

Έκλεισα τα μάτια και χώθηκα ακόμη πιο βαθιά κάτω απ' το πάπλωμα. Δεν ήταν κατάλληλη ώρα να επεξεργαστώ τον – για άλλη μια φορά - «αινιγματικό λόγο» της. Το μήνυμα παρουσίαζε τρεις πολύ συγκεκριμένες ασάφειες, όπως:

- Ποιο ήταν το ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ;
- Πού βρισκόταν;
- Τι ώρα το απόγευμα θα λάβαινε χώρα η συνάντησή μας;

Παράκαμψα, ωστόσο, για λίγο τα «αινίγματα γραφής» και άφησα τη σκέψη μου να πλανηθεί νοερά στα «αινίγματα» της χθεσινής νύχτας που περάσαμε μαζί. Πραγματικά, είναι μερικά πράγματα που χρειάζονται μια δεύτερη σκέψη, γιατί η πρώτη ίσως και να ήταν «επιπόλαια» και «επιδερμική». Έτσι, απαιτείται και μια «δεύτερη ανάγνωση των πεπραγμένων».

Γνωρίζω καλά, για παράδειγμα, ότι, μέσα σ' ένα ερωτικό παραλήρημα, πολλά μπορούν να γίνουν και ακόμη περισσότερα να ειπωθούν. Όταν, όμως, έρθει το ξημέρωμα, ένα μαγικό σφουγγάρι έρχεται και τα σβήνει όλα από τη μνήμη μας. Ωστόσο, εχθές, με την Άλκηστη, όλα ήταν τόσο διαφορετικά ... Τόσο παράξενα ...

Ανακατεμένες, ακατάληπτες λέξεις πρόφεραν τα χείλη της, ανάμεσα στα μεσοδιαστήματα που τα «ελευθέρωνα» από τα δικά μου, για να της δώσω τη δυνατότητα να αναπνεύσει, έστω και βεβιασμένα. Οι «κοφτές» ανάσες, οι «κοφτές» φράσεις και τα συμπλέγματα χειρονομιών και κινήσεων του κορμιού της, έδιναν την εντύπωση μιας μαγικής ερωτικής κορύφωσης, δίχως ίχνος «λογικής νομοτέλειας». Ένα «άναρχο» συνονθύλευμα σκέψεων, συναισθημάτων, λόγων - χωρίς αρχή, μέση και τέλος. Κάποια στιγμή, παρά το πάθος και τη ζάλη, θυμάμαι ότι την άκουσα να λέει μέσα σ' ένα πνιχτό αναφιλητό:

- « Δεν έπρεπε να έρθεις σ' αυτόν τον ξενώνα, Πέτρο ... Δεν έπρεπε να έρθεις ... Δεν έπρεπε ... ».

Άρπαξα, τότε, απότομα τα χέρια της από πάνω μου. Στο δυνατό άγγιγμά μου, τραντάχτηκε ολόκληρη και σταμάτησε.

- «Γιατί;», τη ρώτησα, κοιτάζοντάς την επίμονα μέσα στα μάτια.

Καμιά απάντηση. Δάκρυα μονάχα κυλούσαν από τα μάτια της και έφεφταν πάνω στα μάγουλά μου, έτσι όπως το κεφάλι της έγερνε στο δικό μου.

- «Μα ... Εσύ, Άλκηστης ... Κλαις ...», βρήκα τη δύναμη να πω σαστισμένος.

Την πήρα στην αγκαλιά μου, παρηγορώντας την σαν μωρό παιδί. Εκείνη μ' εκλιπαρούσε να συνεχίσουμε. Να αγνοήσω τα δάκρυά της. Δεν ένιωθα τον εαυτό μου, όμως, ικανό για μια τέτοια βαρβαρότητα.

- «Άλκηστης ... Σε παρακαλώ ... Είσαι κουρασμένη ... Κοιμήσου ... Θα δεις ... Αύριο όλα θα είναι καλύτερα ... Ίσως ήταν λάθος μας που βιαστήκαμε ... Κοιμήσου ... ».

Κουνούσε σαν μαινάδα το κεφάλι της πέρα-δώθε, κλαίγοντας με λυγμούς, και μου έπιανε απεγνωσμένα τα χέρια. Η φωνή της κόμπιαζε σε κάθε λέξη που πρόφερε:

- «Δεν αντέχω τη σκληρότητα του χρόνου, Πέτρο ... Ο χρόνος ... Ο χρόνος με πνίγει ... Δεν μπορώ τόσο λίγο χρόνο ... Δεν μπορώ σε τόσο λίγο χρόνο ...».
- «Το ξέρω, καρδιά μου ... Το ξέρω ... Μην κλαις ... ».

Έπειτα, σαν να ηρέμησε λιγάκι, πήρε το χέρι μου δειλά και το ακούμπησε πάνω στο γυμνό στήθος της, στο μέρος της καρδιάς.

- «Πέτρο ... Νιώθεις τη καρδιά μου να χτυπάει; ... Πέσ' μου, τη νιώθεις;... ».
- «Τη νιώθω, Άλκηστης ... ».
- «Για σένα χτυπάει έτσι, Πέτρο ... Θέλω να το ξέρεις ... ».
- «Το ξέρω, γλυκιά μου ... Κοιμήσου τώρα ...».

Έκλεισε τα μάτια της, ενώ εγώ εξακολουθούσα να της χαϊδεύω τρυφερά τα μαλλιά, και λίγο πριν πέσει σ' αυτή την ονειρική μέθεξη που φέρνει ο βαθύς ύπνος, την άκουσα να επαναλαμβάνει μέσα στο λήθαργό της:

- «Σε ήθελα πολύ, Πέτρο ... Σε ήθελα πολύ ... ».

.....

Κατεβαίνοντας στη ρεσεψιόν, μου έκανε εντύπωση που δεν έβλεπα πουθενά τη χθεςινή «χαριτωμένη» «κοκέτα» ξενοδόχο. Αντιθέτως, στη θέση της «μοστράριζε» τώρα μια άλλη νεαρή κοπέλα, μ' ένα φαρδύ-πλατύ χαμόγελο, αρκετά πιο «συγκρατημένο», ωστόσο, και «τυπικό» απ' ό,τι της «φιλήδονης προκατόχου» της.

- «Καλημέρα».
- «Καλημέρα σας, Κύριε Φραντζή! Κοιμηθήκατε καλά;».
- «Ναι ... Βέβαια ... Πολύ ωραία ... Ευχαριστώ ... ».

Κοντοστάθηκα για λίγο, αμήχανος και ζαλισμένος από όλα όσα είχαν γίνει αυτές τις ημέρες. Δεν ήταν δα και λίγα όλα όσα μου συνέβησαν! Η νεαρή ρεσεψιονίστ το παρατήρησε, γιατί, αμέσως μετά, είπε διστακτικά και συγκρατημένα:

- «Ε ... Μήπως θέλετε κάτι, Κύριε Φραντζί; ... Μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι; ... ».
- «Ξέρετε ... Ναι ... Η αλήθεια είναι ότι ... ». Ξερόβηξα για να διώξω έναν κόμπο που είχε σταθεί στον λαιμό μου και δεν μ' άφηνε να μιλήσω. « ... Θα ήθελα να επισκεφθώ το *ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ* ... Αλλά ... Δεν γνωρίζω που βρίσκεται ... Μήπως μπορείτε να μου πείτε εσείς; ... ».
- «Το *ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ*; ... ». Γούρλωσε τα μάτια της και με κοίταξε έκπληκτη και σατισμένη.
- «Ναι ... ».
- «Μα ... Είστε σίγουρος; ... ».
- «Ναι ... Γιατί; ... ».
- «Κύριε Φραντζί ... Λυπάμαι που θα σας το πω, αλλά αυτό δεν είναι μέρος για καθωσπρέπει κυρίους, όπως είστε εσείς ... Το *ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ* είναι ένα πολύ κακόφημο μέρος που δεν θα σας συμβούλευα να το επισκεφθείτε ... ».
- «Μα, γιατί; Τι έχει; Πείτε μου, σας παρακαλώ!».
- «Είναι ένας τόπος μιαρός, που, σαν μολυσματική ασθένεια, μεταδίδεται σε όποιον τον επισκεφθεί. Μόλις φορέσετε ένα από τα είκοσι χιλιάδες κοστούμια εποχής που διαθέτει, θα καταλάβετε τι εννοώ ... ».
- «Πού βρίσκεται;», τη ρώτησα σθεναρά, αυτή τη φορά, μ' έναν τόνο στη φωνή που δεν επέτρεπε άλλου είδους αναβολή στην απάντησή της.

Αναστέναξε βαθιά και, χαμηλώνοντας το βλέμμα της, την άκουσα να λέει σχεδόν ψιθυριστά:

- «Στο πιο ψηλό σημείο του βράχου ... Εκεί όπου το λυκόφως κάνει να φαίνεται ότι ο ουρανός γέρνει νωχελικά για να αγγίξει τη γη ... Ακριβώς πίσω από τα χαλάσματα του κάστρου ... ».
- «Πίσω από τα χαλάσματα του κάστρου; ... », επανέλαβα σαν υπνωτισμένος, και στο μυαλό μου ήρθαν, ως δια μαγείας, τα λόγια της Άλκηστης ...:

« ... Αυτό που έχει πάντα, σε όλες τις εποχές, τη μεγαλύτερη σημασία είναι τα χαλάσματα ... Τα ερείπια του κάστρου ... ».

- «Ναι ... Πίσω από τα χαλάσματα του κάστρου ... », είπε εκείνη ξανά με έντονη και επίμονη ματιά.

Μείναμε για λίγα λεπτά αμίλητοι, καρφώνοντας το βλέμμα μας ο ένας πάνω στον άλλο. Ύστερα, όπως ένα μικρό παιδί που καταφέρνει επιτέλους να αποσπάσει το μυστικό που ήθελε και φεύγει χαρούμενο και ενθουσιασμένο γι' αυτή την «πολύτιμη

ανακάλυψή» του, έτσι και εγώ, χτυπώντας δυο φορές την παλάμη μου πάνω στον πάγκο της ρεσεψιόν, είπα εύθυμα και ζωηρά:

- «Ωραία, λοιπόν! Το μυστήριο λύθηκε! Ευχαριστώ πολύ!».

Δεν είπε τίποτα. Στα γκριζογάλανα μάτια της, πέρα από σοβαρότητα, μπορούσα να διακρίνω τώρα και μια αδιόρατη θλίψη. Της έκλεισα το μάτι περιπαιχτικά, μήπως και κατάφερνα μ' αυτόν τον τρόπο να την κάνω να «ζωντανέψει» λιγάκι και να ευθυμήσει.

- «Έχεις ωραία μάτια!», της είπα και, σφυρίζοντας χαρούμενα, άνοιξα την πόρτα για να βγω έξω στον φθινοπωρινό ήλιο, που είχε αρχίσει κιόλας να «μαστιγώνει» ανηλεώς με τις καυτές κάθετες ακτίνες του τα πέτρινα σοκάκια αυτής της παραμυθένιας καστροπολιτείας.

Μέχρι που έκλεισα την πόρτα πίσω μου, η νεαρή κοπέλα, όπως ένα κέρινο ομοίωμα, συνέχιζε να με κοιτάζει αποσβολωμένη, σαν να έβλεπε μπροστά της, όχι έναν άνθρωπο πια, αλλά το φάντασμά του ... Ναι, το φάντασμά του ... Ένα φάντασμα που ξεμάκραινε, για να χαθεί μέσα στα ερείπια ενός γέρικου κάστρου, μιας ονειρικής καστροπολιτείας ... Μέσα στα χαλάσματα και τα συντρίμια μιας «παροπλισμένης» πλέον ζωής ... Ένα φάντασμα, όμως, μασκαρεμένο με κοστούμια εποχής, που θα κατάφερνε, στο τέλος, να σκίσει και τον τελευταίο «πάνινο τοίχο» και να ανοίξει, επιτέλους, το πολυπόθητο εκείνο «παράθυρο στ' αστέρια» που τόσο πολύ νοσταλγούσε ... Και, με καρδιά αναλωμένη απ' την αγάπη, να κυλιστεί μέσα σ' αυτά ...

.....

- «Ποθούσα αόριστα κάτι το λαμπρό, Κύριε, που δεν θα μπορούσα να διατυπώσω με καμιά λέξη, ούτε να το προσδιορίσω μέσα στη σκέψη μου με καμιά μορφή, αλλά για το οποίο εντούτοις, ένιωθα μια αδιάλειπτη θετική επιθυμία. Ανέκαθεν μου άρεσαν τα λαμπερά πράγματα! Όταν ήμουν παιδί, μου άρεσε να κοιτάζω τα κόκκινα γαλόνια των υπηρετών και τις κορδέλες του χαλινού από τα άλογά τους. Στεκόμουν με τις ώρες μπροστά στη σκηνή των σαλτιμπάγκων, κοιτώντας τα φουσκωμένα παντελόνια τους και τις κεντημένες τους κολλαρίνες. Αχ! Με εντυπωσίαζε, επίσης, η χορεύτρια του σκωινιού, με τα μακριά της σκουλαρίκια που πηγαινοέρχονταν γύρω απ' το κεφάλι της, με το χοντρό κολιέ της από πετράδια που χτυπούσε πάνω στο στήθος της! Με τι ανήσυχη βουλιμία την παρατηρούσα, όταν μ' ένα σάλτο εκτοξευόταν ψηλά, άγγιζε σχεδόν το ταβάνι, ενώ το φόρεμά της, κεντημένο με χρυσές παγέτες, πηδούσε με θόρυβο και φούσκωνε στον αέρα! Αχ, Κύριε! Αυτά ήταν και τα πρώτα πράγματα που αγάπησα! ... ».

Ο γέρο σαλτιμπάγκος καθόταν σιωπηλός στη γωνιά του τροχόσπιτού του, με τη φωτεινή επιγραφή *ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ* να αναβοσβήνει ρυθμικά, και καρίκωνε το γυαλιστερό και παρδαλό του ρούχο. Από τη μια, το λαμπερό, σπινθηροβόλο τοπίο της σύγχρονης πλέον και με ξέφρενους ρυθμούς νέας πόλης και, από την άλλη, η άπειρα θλιμμένη ζωή που σκορπίζανε παντού τα χαλάσματα του κάστρου, το οικτρό αυτό τροχόσπιτο και η άθλια εμφάνιση του γέρου καλλιτέχνη.

Και όμως ... Το κοκαλιάρικο αλόγό του που έβοσκε το αδύνατο χορτάρι, το τέλος μιας όμορφης ηλιόλουστης μέρας και το πρώτο αστέρι που έλαμπε στο στερέωμα, δεν μου έσφιζαν την καρδιά. Μπορεί η ζωή να φαίνεται πιο θλιβερή, όταν κανείς τη βλέπει από λίγο ψηλότερα, όπως από τα απομεινάρια ενός κάστρου ... Αλλά ... Αυτή είναι η ζωή ...

- «Θέλεις να αναγεννηθείς, νεαρέ μου;», τον άκουσα να λέει ξαφνικά, διακόπτοντας τις προηγούμενες φευγαλέες σκέψεις μου. «Θέλεις να αναγεννηθείς; ... Σήμερα δίνουμε τη τελευταία μας παράσταση. Αύριο το *ΒΕΣΤΙΑΡΙΟ* θα πρέπει να αποχωρήσει, για να επισκεφθεί και άλλους τόπους. Αυτά τα είκοσι χιλιάδες κοστούμια του πρέπει να τα φορέσουν και άλλοι άνθρωποι. Λοιπόν; ... Τι λες; ... Θέλεις να πρωταγωνιστήσεις στην «*Εκτέλεση του παλιάτσου*»; Αυτό είναι το έργο που θα ανεβάσουμε σε λίγο. Ως ιδιοκτήτης του *ΒΕΣΤΙΑΡΙΟΥ*, έχω το δικαίωμα σε έναν μόνο, κάθε φορά, να δώσω τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Μ' αρέσει το πρόσωπό σου. Κρύβει αθωότητα. Μ' αρέσει η ματιά σου. Είναι παιδική και καθάρια, όπως και η φωνή σου. Λοιπόν; ... Θέλεις να γίνεις εσύ ο «παλιάτσος» της παράστασής μας; ... ».

Ο γέρο σαλτιμπάγκος είχε σηκώσει τα μάτια του από το μανταρισμένο ρούχο του και κοιτούσε επίμονα τα χείλη μου, για να δει τι απάντηση θα έδιναν. Ποιος θα τολμούσε να πει πως δεν καταλαμβάνεται μέχρι βαθιά στα σωθικά του από έναν απροσμέτρητο οίκτο, όταν κοιτάζει τη θολή ματιά ενός γέρου σαλτιμπάγκου, ενός εγκαταλελειμμένου πια καλλιτέχνη τσίρκου;

- «Αν κατάλαβα καλά, Κύριε ...», τόλμησα να πω, σχεδόν τραυλίζοντας, «Θέλετε να γίνω εγώ ο βασιλιάς της γελοιότητας; ... Να φορέσω εγώ το ρούχο του κλόουν; ... ».

Τα αυθόρμητα λόγια μου, καθώς επίσης και η απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό μου, φαίνεται πως του φάνηκαν τόσο αστεία, που ξέσπασε μεμιάς σε άκρατα γέλια.

- «Μην απορείς, νεαρέ μου, και μην τρομάζεις! Άλλωστε, αν μάθουμε να παρατηρούμε καλά τα ρούχα μας, θα διαπιστώσουμε ότι είναι όλα κλοουνίστικα κοστούμια!».

Γελούσε δυνατά και, κάπου-κάπου, ύψωνε και το πρόσωπό του προς τον ουρανό, λες και είχε ένα είδος συνομιλίας με το Θεό.

- «Μα! Εγώ δεν είμαι ηθοποιός! Πώς είναι δυνατόν να υποδυθώ έναν τέτοιο ρόλο!», είπα ταραγμένος, φωνάζοντας δυνατά στον αέρα, σαν

να μην υπήρχε κανείς γύρω μου για να με ακούσει, παρά μονάχα ο ίδιος μου ο εαυτός.

Με πλησίασε αργά, βάζοντας, στο τέλος, το παραμορφωμένο από την αρθρίτιδα χέρι του πάνω στον ώμο μου, σε μια προσπάθεια να με καθησυχάσει.

- «Ηρέμησε, αγόρι μου. Ηρέμησε. Δεν χρειάζεται να υποδυθείς τίποτα. Στην πραγματικότητα, το μόνο που χρειάζεται, είναι να είσαι ο εαυτός σου - τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο ... ».
- «Πότε αρχίζει η παράσταση; ... », ρώτησα διστακτικά και συνεσταλμένα, πιέζοντας τον εαυτό μου να ανακτήσει και πάλι την αρχική του ψυχραιμία και γαλήνη.
- «Μα, έχει κιόλας αρχίσει, παλικάρι μου! Για δέσ' τους! Νάτοι! Αρχισαν ήδη να καταφθάνουν! Έρχονται από όλες τις γωνιές του κάστρου! Καλώς τους! Καλώς τους! Ελάτε παιδιά! Ελάτε! Ελάτε να αρχίσουμε την παράστασή μας! ... ».

.....

.... Αντουανέτες και Ιουλιέτες, Λουδοβίκοι και Αρλεκίνοι, Τσάρλεστον και Μαζορέτες, Βυζαντινοί και Αρχαίοι Έλληνες, Άγγελοι και Πειρατές, προχωρούσαν συντεταγμένα και, με βήμα αργό και τελετουργικό, πρόβαλαν πίσω από τα ερείπια του κάστρου, λες και ήταν για ώρες εκεί κρυμμένοι, μέχρι που ήρθε τελικά η στιγμή να βγουν έξω από το κρησφύγετό τους. Τέτοια πανδαισία χρωμάτων, αρωμάτων εποχών και κοστούμιών, πρώτη φορά έβλεπα στη ζωή μου. Σαν να συνέκλιναν όλες οι εποχές σε μία, σαν να μην υπήρχαν διαφορές ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους που βάδιζαν προς το μέρος το δικό μου και του γέρο σαλτιμπάγκου. Με αποφασιστικότητα και σθένος, οι πρωταγωνιστές και οι κομπάρσοι ετοιμαζόταν να δώσουν την τελευταία τους παράσταση ...

Προσπαθούσα να ανακαλύψω, παρατηρώντας τους προσεχτικά, όσο εκείνοι πλησίαζαν, τι ακριβώς έκρυβαν τα πρόσωπά τους, τι αισθήματα και συναισθήματα τα διακατείχαν, αλλά η χλομή και μακάβρια όψη τους δεν θύμιζε σε τίποτα όντα «φτιαγμένα» από «βαρύ», «γήινο υλικό». Έμοιαζαν με Ερμεία πλάσματα που δρασκελίζουν τα όρια της ζωής και του θανάτου, σαν να ήταν ένας χάρτινος κύκλος. Οι λιπόσαρκες και ευλύγιστες φιγούρες τους είχαν κάτι από Κομέντια, η στοχαστική, όμως, ματιά τους, οι μορφασμοί τους και τα στολίδια πάνω στις φορεσιές τους, δεν τους παρέσυραν καθόλου προς «ένδοξα ύψη», αλλά, αντιθέτως, μια αβυσσαλέα άβυσσος περίμενε να τους κλείσει μέσα στη φριχτά ερωτική αγκαλιά της. Στα μισοθρυλικά πρόσωπά τους σκιαγραφούνταν η ατυχία και η ταπεινωτική πτώση. Αποστασιοποιημένοι, ψυχροί, αφηρημένοι, με μια μεταφυσική αδιαφορία, μεταμορφώνονταν σε μεταθανάτια πρόσωπα που είχαν βγει από το «Βασίλειο των νεκρών» - λιποτάκτες της επίγειας ζωής - για να επιστρέψουν και πάλι σ' αυτό σε λίγο ...

Και όμως ... Παρόλο που έμοιαζαν με φτερωτούς, μελλοθάνατους ταξιδευτές, δειλούς και αδέξιους, κωμικούς και άσχημους, βουτηγμένους σε κλάματα και σε κραυγές αθέατες, έκαναν, ωστόσο - ακόμη και για έναν ανυποψίαστο θεατή - να ξεσπάσει το γέλιο του χυδαίου. Ναι! Ήταν χυδαίοι! Ήταν χυδαίοι και κωμικοί μέσα στα θεατρικά κοστούμια τους, παρά τη μακάβρια παρουσία τους! Ήταν χονδροειδή

θύματα, που εξέθεταν σε δημόσια θέα, το γέλιο τους και την αθλιότητά τους! Πάνω στην κορυφογραμμή από όπου δέσποζαν της αβύσσου, παρέμεναν μια άπειρα εύθραυστη παρουσία. Και ο θανάσιμος ίλιγγος, στον οποίο ήταν εκτειθεμένοι, έμοιαζε και αυτός παρωδιακός, γελοίος και χοντροκομμένος! Πρόσεξα, επίσης, ότι αν και τα πρόσωπά τους ήταν απογυμνωμένα από κάθε ζωικότητα και τα σώματά τους ενδεδυμένα με κάθε λογής φιλοτεχνημένα φορέματα, είχαν, ωστόσο, κάτι το ζωώδες επάνω τους, κάτι που ενστικτωδώς τους έκανε να συγγενεύουν με άγρια, ατίθασα θηρία ...

Και τότε ξαφνικά ... Ο ήχος ενός κόρνου και ενός ταμπούρλου ... Και οι «αδιάφορες» αυτές περσόνες έστρεψαν όλο το «ενδιαφέρον» τους η μία πάνω στην άλλη. Με ακροβατικά πηδήματα «αποσπάστηκαν» βίαια, για να «ενωθούν», έπειτα, άγρια - όμοιες με ζώα που βατεύονται και κακοζευγαρώνουν, όταν βρίσκονται σε οχεία. Τα αδηφάγα κορμιά μπήκαν ευθύς αμέσως στη δίνη ενός στροβίλου και - από τους «μάταιους» αυτούς ανέμους - μπαστούνια και σπαθιά και ράβδοι χρυσοί άρχισαν να πέφτουν με θόρυβο πάνω στο χώμα εδώ και εκεί. Ανεξάντλητα αποθέματα από κοστούμια και μάσκες πετάχτηκαν καταγής μέσα σε λίγα λεπτά! Μάσκες! Μάσκες! Θεέ μου! Πόσες μάσκες! Μάσκες παντού! ... Και γύμνια! Γύμνια προκλητική! Γύμνια χυδαία! Γύμνια απροκάλυπτη! Γυμνά κορμιά! Παντού γυμνά κορμιά να επιδίδονται σε οργιαστικές πράξεις! Ένα σάρκινο, πολύπαθο σύμπλεγμα από χέρια, πόδια, κραυγές! Κραυγές! Κραυγές! Γέρο σαλτιμπάγκε, ακούς; Ακούς τις κραυγές; Τις κραυγές και τους αναστεναγμούς τους! Τις κραυγές και τους αναστεναγμούς των πρωταγωνιστών και των κομπάρσων σου! Των πρωταγωνιστών και των κομπάρσων της παράστασής σου!

Και... Αμέσως μετά ... Αμέσως μετά ... Ναι! Ναι! Δεν μπορεί να κάνω λάθος! Όχι, δεν κάνω λάθος! Τους βλέπω! Τους βλέπω! Έρχονται και αυτοί! Καταφθάνουν και αυτοί από παντού! Κοίτα! Κοίτα! Κοίτα τους γέρο σαλτιμπάγκε! Κοίτα καλά! Τους βλέπεις; Ναι! Έχεις δίκιο! Έχεις δίκιο, γέρο σαλτιμπάγκε! Είναι ζογκλέρ! Ζογκλέρ! Ναι! Ζογκλέρ! Και τρελοί αυλικοί του Μεσαίωνα! Ναι! Και μπουφόνοι της Αναγέννησης! Και επιτήδριοι χορευτές! Και κλόουν! Ναι! Και πιερότοι! Και πιερότοι! Θεέ μου, πόσοι πιερότοι! Έρχονται γέρο σαλτιμπάγκε! Έρχονται! Έρχονται στη σκηνή! Έρχονται στη σκηνή σου! Έρχονται και αυτοί για την παράστασή σου! Κοίτα τους! Κοίτα τους, γέρο σαλτιμπάγκε! Υποδέξου τους! Καλωσόρισέ τους! ...

... Πηδολογώντας μέσα από έναν κόσμο εξωπραγματικό, με τις εφαρμοστές τους μάλλινες και τους πλισεδωτούς γιακάδες τους, ήρθε όλος αυτός ο συρφετός και στήθηκε, με τη σειρά του, στη μέση του υπαίθριου σκηνικού του κάστρου. Ένας κόσμος πρωτόγονος, απλοϊκός, λαϊκός, ο κόσμος του πανηγυριού γεννήθηκε μεμιάς στο πέρασμά του ... Η προηγούμενη ανθρώπινη γύμνια και τα πολύχρωμα, τώρα, φανταχτερά κοστούμια ενώθηκαν και έγιναν μία άμορφη μάζα, σαν ένα κουβάρι που στο κατρακύλισμά του παρασέρνει ανεξέλεγκτα ό,τι βρεθεί στο δρόμο του ...

Το πνεύμα μου βασανιζόταν, βλέποντας αυτούς τους μηρούς με τα περίεργα σχήματα, σφιγμένους καλά μέσα σε ροζ παντελόνια ... Και εκείνα τα εύκαμπτα μπράτσα με κρίκους γύρω-γύρω, που οι επιτήδριοι χορευτές, οι ζογκλέρ και οι πιερότοι τους έκαναν να κροταλίζουν πάνω στην πλάτη τους, καθώς λύγιζαν προς τα πίσω, αγγίζοντας το έδαφος με τα φτερά του τουρμπανιού τους ... Μια περίεργη διέγερση και ένας αλλόκοτος ερεθισμός με συνεπήρε. Αισθάνθηκα το αίμα μου να πάλλεται και να φουσκώνει επικίνδυνα, σαν κύμα, μέσα στις φλέβες μου. Γδύθηκα εντελώς, πετώντας όλα τα ρούχα που φορούσα, και διείσδυσα με πάθος μέσα στην γυμνή και τρελοντυμένη αυτή «χορεία» ... Ο ένδοξος και ατιμωτικός φωτισμός της σκηνής έπεσε όλος επάνω μου, τυλίγοντας το ολόγυμνο σώμα μου μέσα σε μια

αναίσχυντη αυτοέκθεση ... Το θέαμα έγινε πειρασμός για τα πλήθη και η γοητεία που γεννούσε το κορμί μου δεν μπορούσε να «τιθασευτεί» από τα αχόρταγα βλέμματά τους ...

- «Ωραίο κορμί! Υπέροχο κορμί!», ούρλιαζε η ομήγυρης και μαίνονταν με αρχαία βακχική παραφορά, με χέρια υψωμένα προς τον ουρανό και σώματα να γέρνουν σε στάση ικεσίας.
- «Ντύστε τον! Ντύστε τον!», πρόσταξε ο γέρο σαλτιμπάγκος, φωνάζοντας δυνατά, και πέταξε τα ρούχα του παλιάτσου, που κρατούσε στα χέρια του, για να μου τα φορέσουν.

... Ένα ανατολίτικο στραφτάλισμα μιας άλλης εποχής ... Ένα βάρβαρο και εκλεπτυσμένο πλήθος, που με πλησίαζε από όλες τις μεριές ... Γυμνό και ενδεδυμένο με κοστούμια εποχής ... Χωρισμένο απ' την πραγματική ζωή και ενωμένο μ' αυτήν μέσα σ' ένα άπιαστο σύνορο ...

«Ποθούσα αόριστα κάτι το λαμπρό, Κύριε, που δεν θα μπορούσα να διατυπώσω με καμιά λέξη, ούτε να το προσδιορίσω μέσα στη σκέψη μου με καμιά μορφή, αλλά για το οποίο εντούτοις, ένιωθα μια αδιάλειπτη θετική επιθυμία. Ανέκαθεν μου άρεσαν τα λαμπερά πράγματα! Όταν ήμουν παιδί, μου άρεσε να κοιτάζω τα κόκκινα γαλόνια των υπηρετών και τις κορδέλες του χαλινού από τα άλογά τους. Στεκόμουν με τις ώρες μπροστά στη σκηνή των σαλτιμπάγκων, κοιτώντας τα φουσκωμένα παντελόνια τους και τις κεντημένες τους κολλαρίνες. Αχ! Με εντυπωσίαζε, επίσης, η χορεύτρια του σκοινιού, με τα μακριά της σκουλαρίκια που πηγαινοέρχονταν γύρω απ' το κεφάλι της, με το χοντρό κολιέ της από πετράδια που χτυπούσε πάνω στο στήθος της! Με τι ανήσυχη βουλιμία την παρατηρούσα, όταν μ' ένα σάλτο εκτοξευόταν ψηλά, άγγιζε σχεδόν το ταβάνι, ενώ το φόρεμά της, κεντημένο με χρυσές παγέτες, πηδούσε με θόρυβο και φούσκωνε στον αέρα! Αχ, Κύριε! Αυτά ήταν και τα πρώτα πράγματα που αγάπησα! ... ».

Δάκρυα ... Δάκρυα ... Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα έκπληκτα και απορημένα μάτια μου ... Ποταμοί δακρύων κυλούσαν ασταμάτητα από τα μάγουλά μου και χάνονταν μέσα στα έγκατα της ψυχής ... Τα ρούχα του παλιάτσου ... Αυτά τα ρούχα, με τα οποία έντυναν τώρα τη γύμνια μου τα χιλιάδες λεπτά και χοντροκομμένα δάχτυλα, δεν είχαν τίποτα από τη μαγεία που ποθούσα ... Τα σάπια σανίδια και οι χλωμές λάμπες του τροχόσπιτου του γέρο σαλτιμπάγκου, όλο μου το σκηνικό για την παράσταση ... Πού είναι η πτήση στ' αστέρια, γέρο σαλτιμπάγκε, που μου υποσχέθηκες; Πού είναι το σκίσιμο του πάνινου τοίχου; Πού είναι το άνοιγμα του παραθύρου στο φως; Που είναι η αναγέννηση; Όλη μου η αίγλη, εκείνο το φτιασίδωμα ... Το ριγωτό κοστούμι ενός παλιάτσου ... Και αυτό «σάπιο» ... «Ταγκό», σαν πολυκαιρινή τροφή ...

- «Κλαις; Γιατί κλαις, αγόρι μου;», με ρώτησε ο γέρο σαλτιμπάγκος, με ήρεμη και γλυκιά φωνή.

Στην τρέλα ενός παράξενου καπρίτσιου, άρχισα να φωνάζω σαν κακομαθημένο παιδί, ενώ το σώμα μου τραντάζονταν από τους λυγμούς:

- «Θέλω την Κολομπίνα μου! Δος μου πίσω την Κολομπίνα μου! Δος μου την πίσω έτσι όπως μου εμφανίστηκε εκείνο το βράδυ, που με ξετρέλανε με την παράξενη φορεσιά της και με την μπλούζα της! Τη θέλω! Τη θέλω πίσω! Είναι δικιά μου! Μ' ακούς, τρελόγερε!».
- «Μα ... Να την, αγόρι μου ... Κανένας δεν σου την πήρε ... Κανένας δεν σου την πήρε ποτέ ... Είναι όλη δικιά σου ... », απάντησε αυτός με την ίδια αταραξία και έτεινε το δάχτυλό του, για να μου τη δείξει.

Μια «γυναίκα» με καλοφτιαγμένο σώμα, νευρώδεις γάμπες, ατσάλινους μυς και χυτά μπράτσα ήρθε και στάθηκε απέναντί μου. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Ήταν η *''Ευτυχία''* ... Η *''Ευτυχία''* ... Η *''Ευτυχία''*, που ακόμη δεν γνώριζα το πραγματικό της όνομα και που δεν θα το μάθαινα ποτέ ... Η *''Ευτυχία''*, που συνάντησα εκείνη τη νύχτα στο κάστρο ... Τη νύχτα που αναζητούσα, σαν τρελός, την *''Εταιρεία των πανταχού μαγεμένων της γης''* ... Και που, τελικά, τη βρήκα ...

- «Να που με βρήκες, λοιπόν, Πέτρο ... Θυμάσαι τι σου είχα πει, πριν φύγεις για να έρθεις εδώ;: *''Στα χαλάσματα του κάστρου και τη μαγευτική θέα αυτής της θρυλικής πολιτείας ... Όταν ανακαλύψεις τις μυστικές σχέσεις των εννοιών και τις περπατήσεις σε βάθος, θα βρεις σ' ένα άλλου είδους ''ξέφωτο'' ... Εκεί ... Εκεί ... Εκεί, εγώ θα σε περιμένω'' ...*».

Έμεινα να την κοιτάζω, με τη φαντασιωτική εκείνη προβολή που προσφέρεται στον ανυποψίαστο θαυμαστή ενός έκπαγλου κάλλους. Και όπως ένα εύθραυστο αγόρι ερωτεύεται ένα εύρωστο κορίτσι, που θα τον επιθυμήσει αποφασιστικά και θα τον κατακτήσει με τα θέληγιά της, αφέθηκα και εγώ στον πειρασμό να δεχτώ τα *δώρα* αυτού του *«υπεράνθρωπου πλούτου»*, αυτής της *«υπέροχης ζωικότητας»* που έφερε επάνω της η *''Ευτυχία''* ...

.....

... Ο αλλόκοτος «θίασος», μ' ένα σφύριγμα του γέρο σαλτιμπάγκου, με πήρε στα χέρια του, αποσπώντας με βίαια από τη γυναικεία αγκαλιά της *''Κολομπίνας μου''*. Με ορμή και δύναμη, με σήκωσε ψηλά στα χέρια και, εκτοξεύοντας το άθλιο σώμα μου προς όλα τα μεγαλόπρεπα ύψη του ουρανού, το έκανε να διαπεράσει, επιτέλους, θριαμβευτικά και τον τελευταίο *πάνινο τοίχο* που, τόσο καιρό, ορθώνονταν *«πεισματικά»* μπροστά μου ...

.....

... Τα αισθαντικά δάχτυλα της "Ευτυχίας" τυλίχτηκαν μεμιάς γύρω από τη μέση του Πέτρου. Με αργές κινήσεις έβγαλαν την άσπρη καζάκα του παλιάτσου που φορούσε και την έριξαν πάνω στο νοτισμένο, από τη νύχτα, χώμα. Σειρά είχε τώρα το άσπρο, φαρδύ παντελόνι. Στο φιλντισένιο δέρμα της και στην αφή του, κάτι ρίγησε μέσα του και ανατρίχιασε μέχρι τα φυλλοκάρδια, έτσι όπως την έσφιγγε πάνω στο στήθος του. Πέσανε μαζί πάνω στο χώμα και κυλιστήκανε για λίγα λεπτά, σαν μια αλλοπαρμένη μάζα. Το κορμί της κάπου-κάπου ορθωνόταν, κινούμενο ακαταμάχητα και νικηφόρα, και έπειτα υπέκυπτε στο δικό του, όπως σ' ένα πεπρωμένο. Μια θαυμαστή ενεργητικότητα συνωμοτούσε μυστικά με την ψυχή τους και την απελευθέρωνε.

... Αιθέριες αναπνοές και ομοβροντία στεναγμών πλημμύρισαν τα πρόστυχα σανίδια της εξέδρας και, απ' της καρδιάς την έξαρση, μια χαίνουσα άβυσσος ανοίχτηκε μπροστά τους. Η σκηνή ξεθώριασε και τα όρια χαθήκαν. Απαλλαγμένα από τη βαρύτητα, τα γυμνά σώματα συνέχισαν να κυλιούνται με ορμή και ελαφρότητα πάνω στα βρώμικα φθαρμένα ξύλα. Όλα τα πλούτη της μυϊκής δεξιοτεχνίας ξεδιπλώθηκαν γι' αυτή την έλξη της αβύσσου και του ύψους.

Με μια αξιοθαύμαστη έκφραση κατακόρυφης πορείας, τα ερωτευμένα κορμιά γαντζώθηκαν ακόμη πιο σφιχτά το ένα πάνω στο άλλο. Σε ένα λεπτό, τα πάντα, άνθρωποι και χαλάσματα και βράχια κοφτερά εξαφανίστηκαν ως δια μαγείας. Ένα φως χύθηκε παντού και ο άθλιος χώρος του κάστρου άνοιξε και απελευθερώθηκε σε όλες τις ορμές τους.

Και εκεί ... Στη θαυμαστή αυτή στιγμή, που τα πάντα αραιώνουν και ελαφραίνουν, τα ιδρωμένα σώματα εκτοξεύτηκαν μέχρι τ' αστέρια, αναλωμένα απ' την αγάπη, και επέστρεψαν να ξαποστάσουν στον υγρό κόρφο της θάλασσας, που άνοιξε μεγαλόψυχα την πλούσια στοργική αγκαλιά της, για να τα κλείσει μέσα της ...

ΤΕΛΟΣ

